TU NU O VEZI. DAR EA TE VEDE...

NITA PROSE

CAMERISTA

„Captivant și emoționant.“
SANTA MONTEFIORE

„Inteligent și reconfortant.“
LISA JEWELL

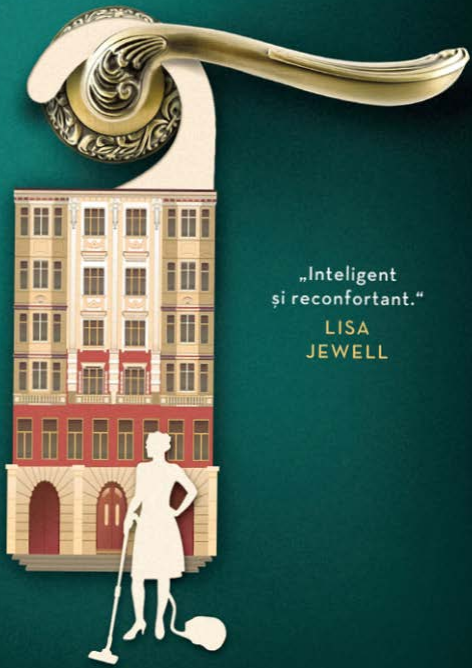

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

NITA PROSE

CAMERISTA

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA SCARLAT

LITERA
București

The Maid
Nita Prose
Copyright © 2022 Nita Prose Inc.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Camerista
Nita Prose

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Mona Apa-Slujenco, Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8338-0

ISBN EPUB 978-606-33-8703-6

Pentru Jackie

PROLOG

Eu sunt camerista ta. Eu sunt cea care face curat în camera ta de hotel, cea care intră ca o fantomă când tu umbli brambura pe timpul zilei, fără nici o grijă la ce ai lăsat în urmă, la mizerie, sau la ceea ce aș putea observa în lipsa ta.

Eu sunt cea care îți golește coșul de gunoi, aruncând chitanțele pe care nu vrei să le descopere altcineva. Eu sunt cea care îți schimbă așternuturile, care poate să își dea seama dacă ai dormit în ele și dacă ai fost singur sau nu în seara precedentă. Eu sunt cea care îți așază frumos pantofii lângă ușă, care îți umflă pernele și găsește fire de păr rătăcite pe ele. Ale tale? Probabil că nu. Eu sunt cea care curăță după ce ai băut prea mult și murdărești capacul de la toaletă, sau mai rău.

Când îmi termin treaba, îți las camera imaculată. Patul tău e perfect făcut, cu patru perne pufoase, de parcă nimeni niciodată nu s-ar fi întins acolo. Praful și murdăria pe care le-ai lăsat în urmă au fost aspirate și date uitării. Oglinda ta lustruită îți reflectă expresia de inocență. De parcă nu ai fost niciodată aici. De parcă toată murdăria ta, toate minciunile și înșelăciunile tale au fost șterse.

Eu sunt camerista ta. Știu foarte multe despre tine. Dar, dacă stai să te gândești: ce știi tu despre mine?

LUNI

1

Îmi dau prea bine seama că numele meu este ridicol. Nu a fost ridicol înainte să accept această slujbă, cu patru ani în urmă. Sunt cameristă la Regency Grand Hotel, iar numele meu este Molly. Molly Maid[1]. O glumă. Înainte să accept slujba, Molly era doar un nume pe care mi l-a dat mama mea, care m-a părăsit cu atât de mult timp în urmă încât nu am nici o amintire cu ea, doar câteva fotografii și poveștile lui Buni. Buni spunea că mamei i se păruse că Molly ar fi un nume drăguț pentru o fată, că evocă obraji ca mărul și codițe, însă nu a fost cazul meu. Eu am un păr întunecat, drept, pe care îl țin prins într-un coc strâns, simplu. Îl port cu cărare pe mijloc – fix pe mijloc. Îl pieptăn și îl netezesc cu grijă. Îmi plac lucrurile simple și curate.

Am pomeții ascuțiți și pielea palidă, iar oamenii se minunează uneori când mă văd, iar eu nu știu de ce. Sunt la fel de albă ca așternuturile pe care le adun și le așez, le adun și le așez, cât e ziua de lungă, în cele peste douăzeci de camere pe care le pregătesc pentru stimații oaspeți de la Regency Grand, un hotel rafinat, de cinci stele, care se mândrește cu „eleganța sofisticată și un decor adecvat pentru epoca modernă".

Nu m-am gândit niciodată în viața mea că voi deține o poziție atât de importantă într-un hotel de lux. Știu că alții gândesc diferit, că o cameristă este o persoană neînsemnată. Știu că toți trebuie să aspirăm să fim doctori, avocați și magnați imobiliari. Dar nu e cazul meu. Sunt atât de mulțumită de slujba mea, încât mă ciupesc în fiecare zi. Chiar o fac. Mai ales acum, de când n-o mai am pe Buni. Fără ea, casa nu mai e casă. Mi se pare că apartamentul pe care îl împărțeam și-a pierdut orice urmă de culoare. Dar în momentul în care intru în hotelul Regency Grand, lumea capătă nuanțe strălucitoare.

Pe când îmi așez mâna pe balustrada lucioasă, de alamă, și urc treptele stacojii care duc la porticul maiestuos al hotelului, mă simt ca Dorothy intrând în Oz. Împing ușile rotative sclipitoare și mă văd oglindită în sticlă, așa cum sunt eu cu adevărat – părul meu întunecat și înfățișarea palidă sunt omniprezente, dar obrajii prind din nou culoare, iar rațiunea mea de a fi este încă o dată restabilită.

După ce trec de uși, de obicei mă opresc pentru a admira grandoarea foaierului. Nu își pierde niciodată strălucirea. Nu devine niciodată monoton sau prăfuit. Culorile sale nu se estompează și nu se decolorează niciodată. Este binecuvântat să rămână

neschimbat în fiecare zi. Recepția este în stânga, cu blatul de culoarea obsidianului și recepționerii îmbrăcați elegant, în alb și negru, ca niște pinguini. Iar apoi este foaierul în sine, amplu, în formă de potcoavă, cu podelele de marmură fină, italienească, radioase, de un alb imaculat, atrăgând privirile sus, spre terasa de la etajul al doilea. Îți atrag atenția bogatele ornamente în stil Art Deco ale terasei și scara impozantă din marmură, care te duce acolo, cu balustradele strălucitoare și opulente, șerpi care se răsucesc în sus spre sfere aurii ținute nemișcate în fălci de alamă. Deseori, oaspeții vor sta în dreptul balustradei, cu mâinile odihnindu-se pe unul din stâlpii sclipitori, urmărind scena glorioasă de dedesubt - hamalii mergând în zigzag, trăgând după ei valize, oaspeții relaxându-se în fotolii somptuoase sau cupluri ghemuite pe canapelele pentru două persoane, de culoarea smaraldului, cu secretele lor absorbite în adâncul catifelei pufoase.

Dar poate că ceea ce îmi place cel mai mult la foaier este senzația olfactivă, acea primă inspirație intensă la începutul fiecărei ture, când trag adânc în piept mirosul hotelului - melanjul parfumurilor fine ale doamnelor, moscul întunecat al fotoliilor din piele, nota înțepătoare de lămâie a produselor de lustruire care sunt folosite de două ori pe

zi pe podelele de marmură strălucitoare. Este însăși mireasma sufletului. Este însăși aroma vieții.

În fiecare zi, când ajung la muncă la Regency Grand, mă simt din nou vie, o parte din țesătura lucrurilor, din splendoarea și culoarea lor. Sunt o parte a structurii, un pătrat unic, strălucitor, integrat în tapiserie.

Buni obișnuia să spună: „Dacă îți place munca pe care o faci, nu vei lucra nici o zi din viața ta". Și avea dreptate. Fiecare zi de muncă este o bucurie pentru mine. M-am născut să fac munca aceasta. Îmi place nespus să fac curat, îmi plac nespus cărucior ul meu de cameristă și uniforma mea.

Nimic nu se compară cu un cărucior perfect aprovizionat, dimineața devreme. Este, în umila mea opinie, un corn al abundenței în materie de mărinimie și frumusețe. Cutiile micuțe cu săpunuri în ambalaje fine, mirosind a flori de portocal, sticluțele de șampon de la Crabtree & Evelyn, cutiile de șervețele înghesuite, rolele de hârtie igienică în folie de protecție, prosoapele albe, de trei mărimi – de baie, de mâini și de față – și teancurile de milieuri pentru tăvile de servire a ceaiului și cafelei. Și ultimul, dar nu cel din urmă, setul de curățare, care include un pămătuf pentru praf, un lac de mobilă cu aromă de lămâie, saci de gunoi antiseptici, ușor parfumați,

precum și o gamă impresionantă de solvenți și dezinfectanți în sticle cu pulverizator, toate aliniate și pregătite să combată orice pată, fie ea de cafea, de vomă sau chiar și de sânge. Un cărucior încărcat cu produse de menaj este un miracol sanitar portabil; este un curățător pe roți. Și așa cum am mai spus, e ceva frumos.

Și uniforma mea. Dacă ar trebui să aleg între uniforma și căruciorul meu, nu cred că aș putea. Uniforma este libertatea mea. Este o imbatabilă pelerină invizibilă. La Regency Grand, este curățată în fiecare zi la spălătorie, care se află în măruntaiele igrasioase ale hotelului, imediat după vestiarele echipei de curățenie. În fiecare zi, înainte să ajung la muncă, uniforma este agățată de ușa dulapului meu. Vine înfășurată într-un plastic lipicios, cu un bilețel autoadeziv care are pe el numele meu mâzgălit cu marker negru. Ce bucurie simt să o văd acolo dimineața, a doua mea piele – curată, dezinfectată, călcată recent, mirosind deopotrivă a hârtie proaspătă, a piscină interioară și a nimic. Un nou început. De parcă ziua anterioară și toate celelalte zile de dinainte de aceasta au fost șterse cu buretele.

Când îmi îmbrac uniforma de cameristă – nu în stilul acela învechit *à la* Downton Abbey și nici măcar în cel

clișeic de iepuraș Playboy, ci alcătuită dintr-o cămașă apretată, de un alb orbitor, și o fustă-creion neagră (cu fibră de lycra, ca să permită lejeritate în mișcări) –, sunt întregită. Odată ce m-am îmbrăcat pentru ziua de muncă, mă simt încrezătoare, ca și cum aș ști exact ce să spun și ce să fac – cel puțin, în majoritatea timpului. Iar când o dau jos la sfârșitul zilei, mă simt goală, neprotejată, distrusă.

Adevărul este că, deseori, întâmpin dificultăți în situațiile sociale; de parcă toată lumea ar juca un joc elaborat, cu reguli complexe pe care ei toți le cunosc, dar eu joc întotdeauna pentru prima dată. Fac greșeli de etichetă cu o regularitate alarmantă, jignesc când vreau să fac un compliment, interpretez greșit limbajul corpului, spun lucruri nepotrivite în momente nepotrivite. Doar datorită bunicii mele, știu că un zâmbet nu înseamnă neapărat că cineva e fericit. Uneori, oamenii zâmbesc când râd de tine. Sau îți mulțumesc când de fapt vor să te plesnească peste față. Buni spunea că începeam să mă pricep tot mai bine la citirea comportamentelor – „zi de zi, în toate felurile, draga mea" –, dar acum, fără ea, îmi e greu. Înainte, când mă grăbeam acasă după muncă, deschideam ușa apartamentului nostru și îi adresam întrebările pe care le reținusem de-a lungul zilei. „Sunt acasă!

Buni, ketchupul chiar curăță alama sau ar trebui să rămân la sare și oțet? Este adevărat că unii oameni beau ceai cu frișcă? Buni, de ce mi-au spus Rumba la muncă azi?"

Dar acum, când ușa de acasă se deschide, nu se mai aude nici un „O, dragă Molly, pot să-ți explic, cum să nu" sau „Mai întâi, să-ți fac o ceașcă bună de ceai și apoi am să-ți răspund la toate acestea". Acum, apartamentul nostru confortabil, cu două dormitoare, pare lipsit de sens, și de viață, și pustiu ca o peșteră. Sau un sicriu. Sau un mormânt.

Cred că din pricina problemelor pe care le am în interpretarea expresiilor, sunt ultima persoană invitată la o petrecere, cu toate că mie chiar îmi plac petrecerile. Se pare că mă lansez în conversații stânjenitoare și, dacă e să pleci urechea la bârfe, nu am nici un prieten de vârsta mea. Ca să fiu sinceră, asta e sută la sută adevărat. Nu am prieteni de vârsta mea, de fapt nu prea am prieteni în general.

Dar la muncă, atunci când port uniforma, mă integrez. Devin parte din decorul hotelului, ca tapetul în dungi albe și negre care împodobește pereții multor coridoare și camere. În uniforma mea, atât timp cât îmi țin gura închisă, pot să fiu oricine. N-ai reuși să mă identifici corect la poliție, dintr-un șir de suspecți, chiar dacă ai trece pe lângă mine de zece ori pe zi.

Recent, am împlinit douăzeci și cinci de ani, „un sfert de secol", ar proclama bunica mea către mine dacă ar mai putea să îmi spună ceva. Dar nu poate, pentru că e moartă.

Da, moartă. De ce să nu spunem lucrurilor pe nume? Nu a pierit, ca o briză dulce gâdilând iarba neagră. Nu s-a dus la cei drepți. A murit. Cu aproximativ nouă luni în urmă.

Ziua de după moartea ei a fost una plăcută, cu o vreme minunată, iar eu m-am dus ca de obicei la muncă. Domnul Alexander Snow, managerul hotelului, a fost surprins să mă vadă. Îmi amintește de o bufniță. Poartă ochelari cu rame de baga, prea mari pentru fața sa turtită. Își piaptănă peste cap părul rar, ceea ce-i evidențiază linia în retragere. Nimeni altcineva din hotel nu îl place prea mult. Așa cum ar spune Buni: „Nu-ți bate capul cu ce gândesc alții; contează ce gândești tu". Sunt de acord. O persoană trebuie să trăiască după propriul său cod moral, nu să îi urmeze orbește pe alții, ca o oaie.

– Molly, ce cauți aici? m-a întrebat domnul Snow când am apărut la muncă, în ziua de după moartea lui Buni. Îmi pare rău pentru pierderea ta. Domnul Preston mi-a spus că bunica ta s-a prăpădit ieri. Am chemat deja pe cineva să-ți țină locul. Am presupus că-ți iei liber azi.

– Domnule Snow, de ce ați presupus? l-am întrebat eu. Când presupuneți, ne faceți de râs și pe dumneavoastră, și pe mine.

Domnul Snow părea că avea să regurgiteze un șoarece.

– Te rog să accepți condoleanțele mele. Ești sigură că nu vrei să îți iei liber?

– Buni a murit, nu eu, i-am răspuns. Așa cum ar spune Buni: „Spectacolul trebuie să continue".

A făcut ochii mari, ceea ce sugerează oare un șoc? Nu voi înțelege niciodată de ce oamenii găsesc adevărul mai șocant decât minciunile.

Totuși, domnul Snow a cedat apoi.

– Cum dorești, Molly.

Câteva minute mai târziu, eram jos, într-unul din vestiarele echipei de curățenie, îmbrăcându-mi uniforma de cameristă, așa cum fac în fiecare zi, așa cum am făcut exact în această dimineață, așa cum o voi face și mâine, chiar dacă altcineva – nu bunica mea – a murit azi. Și nu acasă, ci la hotel.

Da. Chiar așa. Azi la muncă, am găsit un oaspete mort de-a binelea în patul său. Domnul Black. *Acel* domn Black. În afară de asta, ziua mea de muncă a fost la fel de normală ca întotdeauna.

Nu e interesant cum un eveniment seismic îți poate modifica amintirea lucrurilor întâmplate? De obicei, zilele de muncă alunecă împreună, sarcinile

zilnice se mai suprapun. Coșurile de gunoi pe care le golesc la etajul al patrulea se suprapun peste cele de la etajul al treilea. Aș putea să jur că fac curat în Apartamentul 410, cel de pe colț, cu vedere către partea de vest a străzii, dar de fapt sunt în celălalt capăt al hotelului, în Camera 430, cea de pe colțul din partea de est, care este o imagine în oglindă a Apartamentului 410. Apoi, ceva ieșit din comun se întâmplă – cum ar fi să-l găsesc pe domnul Black mort de-a binelea în patul său – și dintr-odată ziua se cristalizează, trece, într-o secundă, din stare gazoasă în stare solidă. Fiecare moment devine memorabil, unic față de toate celelalte zile de muncă ce au precedat-o pe aceasta.

Evenimentul seismic a avut loc azi, în jurul orei trei după-amiază, pe la sfârșitul turei mele. Făcusem deja curat în toate camerele care îmi fuseseră atribuite, inclusiv în apartamentul familiei Black de la etajul patru, dar trebuia să mă întorc acolo pentru a termina de făcut curat în baia lor.

Să nu te gândești nici un moment că sunt neglijentă sau dezorganizată în munca mea, doar pentru că am făcut curat de două ori în apartamentul familiei Black. Când fac curat într-o cameră, o atac de sus până jos. O las proaspătă și imaculată – nici o suprafață

rămasă neștearsă, nici o murdărie lăsată în urmă. „Curățenia e soră cu dumnezeirea", obișnuia să spună bunica mea, iar eu cred că acesta este un principiu mai bun după care să trăiești decât majoritatea. Nu trec cu vederea locurile mai ascunse, le fac să strălucească. Nici o amprentă rămasă neștearsă, nici o pată, necurățată.

Deci nu e ca și cum m-aș fi lenevit în această dimineață și aș fi decis să *nu* fac curat în baia familiei Black când am curățat restul apartamentului lor. *Au contraire*, baia era ocupată de un oaspete la prima mea vizită sanitară. Giselle, actuala soție a domnului Black, a intrat la duș curând după ce am ajuns eu. Și cu toate că mi-a acordat (mai mult sau mai puțin) permisiunea de a face curat în restul apartamentului cât timp ea se spăla, a zăbovit destul de mult timp la duș, atât de mult încât aburii au început să se strecoare în valuri pe sub ușa băii.

Domnul Charles Black și a doua sa soție, Giselle Black, sunt de ceva timp oaspeți fideli ai Regency Grand. Toată lumea din hotel îi cunoaște; toată lumea din țară îi cunoaște. Domnul Black stă – sau mai degrabă, stătea – la noi pentru cel puțin o săptămână în fiecare lună, în timp ce își supraveghea afacerile imobiliare din oraș. Domnul Black este – a fost – un impresar faimos, un magnat,

o persoană foarte influentă. El și Giselle figurau deseori în paginile mondene. El era descris ca „un vulpoi argintiu, de vârstă mijlocie", deși, ca să fie clar, nu e nici argintiu și nici vulpoi. Asta, în vreme ce Giselle era descrisă deseori ca „o tânără mondenă atrăgătoare, soția-trofeu tipică".

Eu am considerat descrierea ca fiind laudativă, dar când a citit-o Buni, nu a fost de acord. Când am întrebat de ce, mi-a spus: „E ceea ce se află printre rânduri, nu în ele".

Domnul și doamna Black nu erau căsătoriți decât de vreo doi ani. Noi, cei de la Regency Grand, eram norocoși că acest stimat cuplu ne onora cu prezența sa în mod regulat. Asta ne conferea prestigiu. Ceea ce, în consecință, înseamnă mai mulți oaspeți. Ceea ce, în consecință, înseamnă că eu am încă de lucru.

Odată, cu doi ani în urmă, când treceam prin Districtul Financiar, Buni mi-a arătat toate clădirile deținute de domnul Black. Nu-mi dădusem seama că el deținea aproape un sfert din oraș, dar într-adevăr, așa este. Sau era. Din câte se pare, când ești un cadavru, nu mai poți deține proprietăți.

– Dumnealui nu deține Regency Grand, a spus odată domnul Snow despre domnul Black, pe vremea când domnul Black era încă foarte viu.

Domnul Snow și-a accentuat comentariul cu un mic pufnet bizar. Nu am nici cea mai vagă idee ce trebuia să însemne acel pufnet. Unul dintre motivele pentru care cea de-a doua soție a domnului Black, Giselle, mi-a devenit dragă este că ea îmi spune lucrurile direct. În cuvintele sale.

În această dimineață, prima dată când am intrat în apartamentul familiei Black, l-am curățat de la un capăt la altul – mai puțin baia, care era ocupată de Giselle. Nu părea deloc în apele ei. Când am ajuns, mi-am dat seama că avea ochii roșii și umflați. Alergii? m-am întrebat. Sau ar fi putut să fie tristețe? Giselle n-a pierdut timpul. Aproape imediat după sosirea mea, a fugit în baie și a trântit ușa în urma ei.

Nu am permis comportamentului ei să interfereze cu sarcina pe care o aveam de îndeplinit. Dimpotrivă, m-am apucat imediat de treabă și am curățat temeinic apartamentul. Când totul a fost în perfectă ordine, am stat în fața ușii închise de la baie, cu o cutie de șervețele în mână, și am strigat la Giselle, așa cum mă învățase domnul Snow.

– Camerele dumneavoastră au fost impecabil curățate! Mă voi întoarce mai târziu ca să curăț baia!

– Bine! a răspuns Giselle. Nu e nevoie să țipi! Dumnezeule!

Când a ieșit în cele din urmă din baie, i-am înmânat un șervețel, în caz că era într-adevăr alergică sau supărată. Mă așteptam la puțină conversație, deoarece deseori este destul de vorbăreață, dar ea s-a făcut repede nevăzută în dormitor, pentru a se îmbrăca.

Așa că am părăsit apartamentul și am lucrat pe etajul patru, cameră după cameră. Am umflat pernele și am lustruit oglinzile aurite. Am pulverizat substanțe de curățat pe petele de pe tapet și pereți. Am adunat așternuturile murdare și prosoapele umede. Am dezinfectat toaletele și chiuvetele de porțelan.

Când am ajuns pe la jumătatea muncii mele pe acel etaj, mi-am luat o pauză scurtă pentru a duce căruciorul la subsol, unde am lăsat la spălătorie doi saci mari și grei de așternuturi și prosoape murdare. În ciuda aerului sufocant de la subsol, atmosferă înrăutățită și de luminile strălucitoare, fluorescente, și de tavanul foarte jos, a fost o ușurare să las sacii aceia în urmă. Pe când mă îndreptam din nou spre coridoare, m-am simțit mult mai ușoară, chiar dacă eram ușor asudată.

M-am hotărât să îi fac o vizită lui Juan Manuel, care lucrează ca spălător de vase la bucătărie. Am străbătut coridoarele întortocheate, cotind de fiecare dată corect – stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta – ca un șoarece antrenat

inteligent într-un labirint. Când am ajuns la ușile mari de la bucătărie și am intrat înăuntru, Juan Manuel a oprit totul și mi-a adus imediat un pahar mare de apă rece cu gheață, lucru pe care l-am apreciat foarte mult.

După o discuție scurtă și plăcută, l-am lăsat. Apoi mi-am refăcut proviziile de prosoape și așternuturi curate. După aceea, am urcat, în aerul proaspăt de la etajul al doilea, pentru a începe să fac curat într-un alt rând de camere, ceea ce, în mod suspect, mi-a adus doar bacșișuri mici, dar mai multe despre asta, mai târziu.

Atunci când m-am uitat la ceas, era în jur de ora trei. Trebuia să mă întorc la etajul al patrulea și să curăț baia doamnei și domnului Black. Am zăbovit puțin în fața ușii lor, ca să îmi dau seama dacă e sau nu ocupată. Am ciocănit, cum e protocolul.

– Curățenia! am spus cu voce tare, dar politicoasă și autoritară.

Nici un răspuns. Am luat cheia principală și am intrat în apartamentul lor, trăgând căruciorul după mine.

– Domnule Black? Doamnă Black? Aș putea să termin vizita sanitară? Mi-ar face mare plăcere să vă las camera impecabilă.

Nimic. Evident, sau așa am crezut, soțul și soția erau plecați. Cu atât mai bine. Mi-aș fi putut face treaba pe

îndelete și în liniște. Am lăsat ușa grea să se închidă în urma mea. Am aruncat o privire prin living. Nu mai era așa cum l-am lăsat cu câteva ore în urmă, curat și ordonat. Draperiile fuseseră trase peste ferestrele impresionante, tronând, din podea până în tavan, deasupra străzii de dedesubt, câteva sticluțe de scotch din minibar erau dărâmate pe masa de sticlă, cu un pahar alături, pe jumătate golit, un trabuc neînceput, un șervețel mototolit pe podea și o mică adâncitură în divan, acolo unde șezuse băutorul. Geanta galbenă a lui Giselle nu mai era în locul în care am văzut-o de dimineață, pe biroul de la intrare, ceea ce însemna că acum se plimba prin oraș.

Munca unei cameriste nu se termină niciodată, m-am gândit pe când am tras perna de pe divan, am umflat-o, am așezat-o iar la locul ei și am netezit orice cută rămasă. Înainte să curăț masa, m-am hotărât să verific în ce stare se aflau celelalte camere. Eram din ce în ce mai convinsă că trebuie să fac curat de la început, în tot apartamentul.

M-am îndreptat spre dormitorul din capătul apartamentului. Ușa era deschisă, iar unul dintre halatele de baie albe, somptuoase ale hotelului era aruncat pe podea, exact în fața ușii. Din locul unde mă aflam, puteam să văd dulapul din dormitor, cu o ușă încă deschisă, exact așa cum l-am lăsat de

dimineață pentru că seiful din interior era, de asemenea, deschis, blocând ușa dulapului. O parte din conținutul seifului era încă intactă – mi-am dat seama imediat –, dar obiectele care mi-au provocat consternare de dimineață lipseau cu desăvârșire. Într-un fel, asta era o ușurare. Mi-am îndepărtat atenția de la dulap, am pășit cu grijă peste halat și am intrat în dormitor.

Abia atunci l-am văzut pe el. Pe domnul Black. Purta același costum la două rânduri pe care-l avusese și mai devreme când mă șocase pe coridor, doar hârtia din buzunarul de la piept dispăruse. Era întins pe spate, în pat. Așternuturile erau mototolite și răvășite, de parcă s-ar fi zvârcolit și s-ar fi foit mult înainte de a se instala pe spate. Capul său se sprijinea pe o pernă, nu două, iar celelalte două perne erau așezate pieziș lângă el. Ar fi fost nevoie să localizez a patra pernă obligatorie, pe care cu siguranță o pusesem pe pat de dimineață când îl aranjasem, pentru că diavolul se află, așa cum se spune, în detalii.

Pantofii domnului Black erau scoși, în cealaltă parte a camerei. Îmi amintesc asta în mod deosebit pentru că unul dintre pantofi era spre sud, iar celălalt spre est, și am știut imediat că era de datoria mea profesională să îi așez pe ambii în aceeași direcție, și să descâlcesc

șireturile încurcate, înainte de a părăsi camera.

Bineînțeles, primul meu gând atunci când am văzut această scenă nu a fost că domnul Black era mort, ci că dormea profund după ce savurase mai multe pahare de băutură după-amiază, în living. Dar după o observare mai amănunțită, am perceput și alte ciudățenii în cameră. Pe noptiera din partea stângă a domnului Black era un flacon de medicamente deschis, un flacon pe care l-am recunoscut ca aparținându-i lui Giselle. O varietate de pilule mici, albastre căzuseră în cascadă din flacon, unele aterizând pe noptieră și altele, pe podea. Câteva pilule fuseseră strivite, reduse la o pudră fină, tasată acum în covor. Asta va necesita o putere mare de aspirație și apoi o picătură de dezodorizant, pentru a readuce covorul la starea sa impecabilă.

Nu se întâmplă des să intru într-un apartament și să găsesc un oaspete dormind profund în pat. Mai degrabă, spre profunda mea uimire, este mult mai probabil să îi surprind pe oaspeți într-o cu totul altă ipostază – în flagrant delict, cum s-ar zice. Majoritatea oaspeților care se hotărăsc să doarmă sau să se angajeze în activități private sunt suficient de amabili încât să atârne la ușă semnul cu „Nu deranjați" pe care îl las mereu pe biroul de la intrare, pentru asemenea

circumstanțe. Iar majoritatea oaspeților strigă imediat dacă, fără să vreau, îi surprind într-un moment inoportun. Dar nu și domnul Black; el nici nu a strigat și nici nu mi-a ordonat să „mă car", acesta fiind felul lui obișnuit de a mă concedia când nimeream într-un moment nepotrivit. În schimb, continua să doarmă profund.

Atunci mi-am dat seama că nu l-am auzit respirând în cele zece secunde sau mai mult de când stăteam în ușa dormitorului său. Știu câte ceva despre persoanele care dorm profund, pentru că întâmplarea face că și bunica mea era una dintre ele, dar nimeni nu doarme atât de profund încât să uite să mai respire.

M-am gândit că ar fi recomandat să mă apropii de domnul Black și să mă asigur că era cât de cât în regulă. Ține, de asemenea, de datoria profesională a unei cameriste. Am făcut un pas în față pentru a-i analiza chipul. Atunci am observat cât de palid părea, cât de umflat și cât de... fără îndoială, nu era bine. Cu băgare de seamă, m-am apropiat și mai mult, până am ajuns chiar la capul patului, și m-am aplecat deasupra lui. Ridurile sale păreau mai adânci, gura trasă în jos într-o grimasă, deși pentru domnul Black nu era ceva neobișnuit. Avea niște urme mici și ciudate în jurul ochilor, ca niște înțepături roșii și

violete. Abia atunci au început să sune dintr-odată clopoțeii în mintea mea. În acel moment, mi-a picat într-adevăr fisa că situația părea a fi mult mai gravă decât crezusem la început.

Am întins o mână și l-am bătut pe umăr pe domnul Black. L-am simțit rigid și rece, ca o piesă de mobilier. Am dus mâna în dreptul gurii lui, într-o speranță disperată că voi simți o răsuflare, dar fără nici un folos.

– Nu, nu, nu, am spus în timp ce mi-am pus două degete pe gâtul lui, în căutarea pulsului, pe care nu l-am găsit.

L-am apucat de umeri și l-am scuturat.

– Domnule! Domnule! Treziți-vă!

A fost o reacție prostească, acum că mă gândesc, dar la momentul respectiv părea încă aproape imposibil ca domnul Black să fie într-adevăr mort.

Când i-am dat drumul, s-a prăbușit înapoi, lovindu-se ușor cu capul de tăblia patului. Atunci, mi-am dat înapoi de lângă pat, cu brațele întțepenite pe lângă corp.

M-am îndreptat spre cealaltă noptieră, unde era un telefon, și am sunat jos la recepție.

– Regency Grand, recepția. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, am spus eu. Nu sunt un oaspete. Nu sun de obicei pentru ajutor. Sunt Molly, camerista. Sunt în Apartamentul 401 și am de-a face cu o

situație mai degrabă neobișnuită. O problemă neobișnuită, să zicem.

– De ce suni la recepție? Sună la curățenie.

– Eu *sunt* de la curățenie, am spus, ridicând vocea. Te rog, dacă ai putea să îl anunți pe domnul Snow că am aici un oaspete care este... indispus permanent.

– Indispus permanent?

Din cauza asta este întotdeauna mai bine să spui lucrurilor pe nume în absolut toate situațiile, dar în acel moment recunosc că mi-am pierdut capul.

– E mort de-a binelea, am spus eu. *Mort* în *patul* lui. Cheamă-l pe domnul Snow. Și, te rog, sună la serviciul de urgențe. Imediat!

Apoi am închis. Ca să fiu sinceră, tot ce s-a întâmplat după aceea pare ireal, ca desprins într-un vis. Îmi amintesc că inima îmi bătea cu putere în piept, camera se rotea ca într-un film de Hitchcock, palmele mi s-au umezit, iar receptorul aproape că mi-a alunecat din mână până să-l pun înapoi, în furcă.

Atunci am ridicat privirea. Pe peretele din fața mea era o oglindă cu ramă aurită, reflectând nu numai chipul meu îngrozit, dar și tot ceea ce nu observasem până atunci.

Amețeala a devenit mai puternică, podeaua se rotea cu mine de parcă aș fi fost într-un carusel, în parcul de

distracții. Mi-am dus o mână la piept, într-o încercare zadarnică de a-mi liniști bătăile puternice ale inimii.

E mai ușor decât ți-ai imagina vreodată – să existi la vedere, în timp ce rămâi în mare măsură invizibil. Asta m-a învățat slujba de cameristă. Poți fi foarte importantă, esențială pentru mersul lucrurilor și, cu toate acestea, să fii complet trecută cu vederea. Este un adevăr care se aplică în cazul cameristelor, dar, se pare, și în cazul altora. Este un adevăr care taie-n carne vie.

La scurt timp după aceea, am leșinat. Camera s-a întunecat, iar eu m-am prăbușit pur și simplu, așa cum mi se mai întâmplă uneori când conștiința devine copleșitoare.

Acum, stau aici, în biroul luxos al domnului Snow, și mâinile îmi tremură. Sunt cu nervii în piuneze. Ce e corect e corect. Ce e făcut e făcut. Și totuși, tremur.

Mă folosesc de trucul lui Buni pentru a mă liniști. De fiecare dată când tensiunea devenea de nesuportat într-un film, ea apuca telecomanda și derula înainte. „Poftim", îmi spunea ea. „N-are nici un sens să ne agităm când finalul e inevitabil. Ce va fi va fi." Asta e adevărat în filme, dar mai puțin adevărat în viața reală. În viața reală, acțiunile pe care le întreprinzi pot schimba rezultatul final,

de la unul trist la unul fericit, de la unul dezamăgitor la unul satisfăcător, de la unul greșit la unul corect.

Trucul lui Buni mă ajută. Derulez înainte și îmi aleg momentul potrivit ca să reiau. Tremurul mi se domolește pe loc. Eram încă în apartament, dar nu în dormitor. Eram lângă ușa de la intrare. M-am dus repede înapoi în dormitor, am ridicat pentru a doua oară receptorul și am sunat la recepție. De data aceasta, am cerut să vorbesc cu domnul Snow. Când i-am auzit vocea la celălalt capăt al firului, spunând: „Alo? Ce este?", m-am asigurat că vorbesc clar și răspicat.

– Sunt Molly. Domnul Black e mort. Sunt *în camera sa*. Vă rog să sunați imediat la urgențe.

După aproximativ treisprezece minute, domnul Snow a intrat în cameră, urmat de o mică armată alcătuită din personal medical și polițiști. M-a condus deoparte, ghidându-mă de cot ca pe un copil mic.

Și acum stau aici, în biroul său de lângă foaierul principal, într-un scaun maro cu spătar înalt, din piele scârțâitoare. Domnul Snow a plecat cu ceva timp în urmă – să fi trecut o oră, sau poate mai mult? Mi-a spus să aștept până se întoarce. Am o minunată ceașcă de ceai într-o mână și un fursec în cealaltă. Nu-mi amintesc cine mi le-a adus. Duc ceașca la buze – este caldă, dar nu

fierbinte, are temperatura ideală. Mâinile îmi tremură încă ușor. Cine mi-a făcut o asemenea ceașcă de ceai perfectă? Să fi fost domnul Snow? Sau cineva de la bucătărie? Poate Juan Manuel? Sau poate Rodney de la bar, un gând plăcut – Rodney preparând special pentru mine un ceai desăvârșit.

Pe când mă uit în jos la ceașcă – una din porțelan de calitate, decorată cu trandafiri roz și spini verzi – brusc mi se face teribil de dor de bunica mea.

Duc fursecul la gură. Simt cum mi se sfărâmă între dinți. Textura e crocantă, iar aroma, delicată și untoasă. Per total, este un fursec încântător. Are gust dulce, o, da, atât de dulce...

În traducere, „Molly Camerista". Molly Maid este și numele unei francize internaționale specializate pe servicii de curățenie. (n.red.)

8

Rămân singură în biroul domnului Snow. Sunt îngrijorată, trebuie să mărturisesc, pentru că am rămas foarte în urmă cu norma de făcut curat în camere, ca să nu mai zic de colectarea bacșișurilor. De obicei, pe la această oră în timpul zilei de lucru, aș fi curățat deja camerele de pe cel puțin un etaj, dar nu și azi. Mă îngrijorează ce vor gândi celelalte cameriste și dacă vor fi nevoite să preia sarcinile mele. A trecut atât de mult timp, iar domnul Snow încă nu s-a întors la mine. Încerc să-mi potolesc frica ce mi s-a cuibărit în stomac, făcându-l să forfotească.

Îmi trece prin minte că cea mai bună cale de a mă calma este să merg pe urmele zilei, amintindu-mi cât de bine pot tot ce s-a întâmplat până în momentul în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său din Apartamentul 401.

A început ca o zi obișnuită. Am intrat în hotel pe ușile rotative impunătoare. Teoretic, se presupune că angajații trebuie să folosească intrarea de serviciu din spate, dar puțini o fac. Aceasta este o regulă pe care o încalc cu plăcere.

Îmi place nespus senzația rece a balustradelor de alamă lustruite ce duc spre scările stacojii de la intrarea

principală a hotelului. Imi place nespus scârțâitul covorului plușat sub încălțările mele. Și îmi mai place nespus să îl salut pe domnul Preston, portarul de la Regency Grand. Corpolent, purtând o șapcă și un trenci lung, decorat cu emblemele aurite ale hotelului, domnul Preston lucrează la hotel de peste două decenii.

– Bună dimineața, domnule Preston.

– O, Molly. O zi de luni fericită, draga mea, îmi zice, ducând mâna la șapcă.

– V-ați mai văzut fiica de curând?

– Pai, da. Am luat cina duminică. Mâine susține un caz la tribunal. Încă nu-mi vine să cred. Fetița mea, stând în fața unui judecător. Dacă ar vedea-o Mary acum!

– Trebuie să fiți tare mândru de ea.

– Așa și sunt.

Domnul Preston este văduv de peste un deceniu, dar nu s-a recăsătorit niciodată. Când oamenii întreabă de ce, răspunsul său este întotdeauna același: „Inima mea îi aparține lui Mary".

Este un bărbat onorabil, un bărbat bun. Nu este genul de bărbat care înșală. Am menționat cât de mult detest bărbații care înșală? Merită să fie aruncați în nisipuri mișcătoare și lăsați să se sufoce. Domnul Preston nu e genul acela de bărbat. Este un bărbat pe care ți-l dorești ca tată, deși nu mă pot considera vreo specialistă în domeniu, ținând cont că nu am avut niciodată un tată în viața

mea. Al meu a dispărut în același timp cu mama, când eu eram „doar un biscuițel", așa cum obișnuia să spună bunica mea, ceea ce, după cum mi-am dat seama la un moment dat, însemna că aveam între șase luni și un an, iar de atunci Buni s-a ocupat de creșterea mea și am devenit un întreg, Buni și eu, eu și Buni. Până când moartea ne-a despărțit.

Domnul Preston îmi amintește de Buni. Și el a cunoscut-o. Niciodată nu mi-a fost clar cum s-au cunoscut, dar Buni era prietenoasă cu el și foarte apropiată de soția lui, Mary, odihnească-se în pace.

Îl plac pe domnul Preston pentru că el inspiră oamenii să se comporte adecvat. Dacă ești portar la un hotel distins, rafinat, vezi o mulțime de lucruri. Ca de pildă, oameni de afaceri care aduc cu ei tinere pe post de jucării fierbinți în vreme ce soțiile lor de vârstă mijlocie sunt la mii de kilometri depărtare. Ca de pildă, staruri rock într-o stare atât de avansată de ebrietate încât confundă pupitrul portarului cu un pisoar. Ca de pildă, tânăra și frumoasa doamnă Black – a doua doamnă Black – ieșind din hotel în grabă, cu rimelul scurgându-i-se pe obrajii brăzdați de lacrimi.

Domnul Preston aplică propriul cod de conduită pentru a reinstaura ordinea. Am auzit odată un zvon cum că s-ar fi enervat atât de tare pe acel star rock

încât le-a dat un pont paparazzilor, care s-au năpustit ca uliii pe el, agasându-l atât de tare încât n-a mai venit niciodată la Regency Grand.

– Domnule Preston, e adevărat? l-am întrebat la un moment dat. Dumneavoastră ați fost cel care i-a sunat atunci pe paparazzi?

– Să nu întrebi niciodată ce a făcut sau nu a făcut un gentleman. Dacă este un gentleman adevărat, a făcut-o pentru o cauză nobilă. Și dacă este un gentleman adevărat, nu va spune niciodată.

Acesta este domnul Preston.

După ce am trecut de el în această dimineață, am străbătut vastul foaier principal și am luat-o repede pe scări în jos, spre labirintul de coridoare care duc spre bucătărie, spălătorii și camerele mele preferate, cele alocate departamentului de curățenie. Poate că nu sunt grandioase – fără alamă, fără marmură, fără catifea –, dar simt că acolo e locul meu.

Așa cum fac întotdeauna, îmi îmbrac uniforma curată de cameristă și îmi iau căruciorul cu produse de menaj, asigurându-mă că a fost aprovizionat și că e pregătit pentru tururile mele. Nu a fost aprovizionat, ceea ce nu e o surpriză, din moment ce supraveghetoarea mea, Cheryl Green, a fost de serviciu în seara trecută. Cernobîl îi spun, pe la spate, majoritatea angajaților de la Regency

Grand. Ca să fie clar, ea nu este din Cernobîl. De fapt, nu e nici măcar din Ucraina. A trăit toată viața în acest oraș, ca și mine. Vreau să se știe că, deși nu am o părere foarte bună despre Cheryl, refuz să îi pun – ei sau oricui altcuiva – porecle. „Tratează-i pe ceilalți așa cum vrei să te trateze și ei pe tine", obișnuia să spună Buni, și este un principiu după care mă călăuzesc în viață. Am avut multe porecle de-a lungul sfertului de secol pe care l-am trăit, iar ceea ce am învățat este că expresia aceea despre bețe și pietre este adevărată în sens invers: bețele și pietrele dor adesea mult mai puțin decât o fac cuvintele[2].

O fi Cheryl șefa mea, dar, cu siguranță, nu este superioara mea. Este o diferență, să știi. Nu poți să judeci o persoană după slujba pe care o are sau după statutul social; trebuie să judeci o persoană după faptele sale. Cheryl este neglijentă și leneșă. Ea trișează și nu face curat cum ar trebui. Își târăște picioarele când merge. Am văzut-o efectiv curățând chiuveta unor oaspeți cu aceeași cârpă pe care a folosit-o ca să curețe toaleta. Poți să crezi așa ceva?

– Ce faci? am întrebat-o în ziua în care am prins-o în flagrant delict. Nu e igienic.

S-a mulțumit să ridice din umeri.

– Oaspeții abia dacă dau bacșiș. Asta o să-i învețe minte.

Ceea ce e ilogic. Cum ar putea să știe oaspeții că șefa cameristelor tocmai a împrăștiat materie fecală microscopică în jurul chiuvetei lor? Și cum ar putea să știe că asta înseamnă să dea bacșișuri mai mari?

„Josnic ca dosul unei veverițe", a spus Buni când i-am povestit despre Cheryl și cârpa de la toaletă.

În această dimineață, la sosirea mea, căruciorul era încă plin de prosoape umede și murdare și săpunuri folosite, din ziua precedentă. Dacă eram eu șefa, dă-mi voie să îți spun doar atât: m-aș fi bucurat de ocazia de a aproviziona cărucioarele.

Mi-a luat ceva timp să îmi refac stocul, iar când am terminat, Cheryl ajungea în sfârșit pentru tura ei, târziu ca de obicei, trăgându-și picioarele îngălate după ea. M-am întrebat dacă s-a grăbit și azi la ultimul etaj, ca de obicei, ca să „își facă primele ronduri", însemnând să se strecoare în apartamentele de lux care sunt ale mele pentru a le curăța și a-mi fura bacșișurile cele mai mari de pe perne, lăsând în urmă doar mărunțișul. Știu că ea face asta, deși nu am cum să dovedesc. E pur și simplu genul acesta de persoană – o hoață – și nu ca Robin Hood. Robin Hood fură pentru binele altora, făcând dreptate celor cărora li s-a greșit. Acest tip de furt este justificat, pe când altele nu sunt. Dar să fie clar:

Cheryl nu e Robin Hood. Ea fură de la alte persoane dintr-un singur motiv – ca să îi fie ei mai bine, pe spezele altora. Și asta o face să fie în rândurile paraziților, și nu ale eroilor.

Am salutat-o fără tragere de inimă pe Cheryl, iar apoi le-am întâmpinat pe Sunshine și pe Sunitha, celelalte două cameriste care lucrează pe tură cu mine. Sunshine este din Filipine.

– De ce ți se zice Sunshine? am întrebat-o prima dată când ne-am întâlnit.

– Datorită zâmbetului meu strălucitor, a spus ea, punând o mână în șold și fluturând pămătuful prin aer.

Atunci am remarcat și eu similitudinea – ce bine semănau soarele și Sunshine. Sunshine este luminoasă ca o zi de vară. Vorbește mult, iar oaspeții o iubesc. Sunitha e din Sri Lanka și, spre deosebire de Sunshine, abia dacă scoate un cuvânt.

– Bună dimineața, îi spun când e pe tură cu mine. Ești bine?

Ea încuviințează o dată din cap, spune vreo două vorbe, după care nu mai zice aproape nimic altceva, ceea ce îmi convine de minune. E plăcut să lucrezi cu ea și nu neglijează, nu tergiversează. Nu am nimic de împărțit cu celelalte cameriste, atât timp cât își fac treaba bine. Un lucru voi spune însă: și Sunshine, și Sunitha știu cum să curețe

ireproșabil o cameră, ceea ce respect, ca de la cameristă la cameristă.

După ce mi-am pregătit căruciorul, am mers până în capătul coridorului, la bucătărie, să îl vizitez pe Juan Manuel. El este un coleg drăguț, întotdeauna foarte plăcut și prietenos. Mi-am lăsat căruciorul în afara ușilor de la bucătărie, apoi am tras cu ochiul prin geam. Era acolo, la uriașa mașină de spălat vase, împingând stive întregi de veselă în adâncurile ei. Alți angajați de la bucătărie mișunau de colo colo, cărând platouri cu capace argintii, torturi proaspete, în trei straturi, sau alte delicii decadente. Supraveghetorul lui Juan nu se zărea pe nicăieri, așa că acum era un moment bun pentru a intra. M-am furișat prin bucătărie până am ajuns la punctul de lucru al lui Juan Manuel.

– Bună! am spus eu, probabil prea tare, dar am vrut să mă fac auzită peste uruitul mașinii.

Juan Manuel a sărit și s-a întors.

– *Hí jole*[3], m-ai speriat.

– E un moment potrivit? am întrebat.

– Da, a răspuns el, ștergându-și mâinile pe șorț.

A alergat la chiuveta mare de metal, a apucat un pahar curat și l-a umplut cu apă rece ca gheața, pe care mi l-a înmânat.

– O, mulțumesc, i-am spus.

Dacă la subsol era cald, în bucătărie era un adevărat infern. Nu știu cum rezistă Juan, stând ore în șir în asemenea căldură și umezeală insuportabile și curățând resturi de mâncare de pe farfurii. Toată acea risipă, toți acei microbi. Îl vizitez în fiecare zi și în fiecare zi încerc să nu mă gândesc la asta.

– Am cheia camerei tale. Camera 308, pleacă devreme azi. O să fac curat acum ca să fie gata pentru tine oricând vrei. Bine?

În ultimul an, de când Rodney mi-a explicat situația nefericită a lui Juan Manuel, i-am tot dat pe furiș chei de la camere.

– *Amiga mia*, îți mulțumesc foarte mult, a spus Juan Manuel.

– Vei fi în siguranță până mâine-dimineață la nouă, când ajunge Cheryl. Nu are de făcut curat pe acel etaj – dar cu ea, nu se știe niciodată.

Atunci am observat semnele urâte, roșii, de jur împrejurul încheieturii lui.

– Ce sunt alea? am întrebat eu. Te-ai ars?

– O! Da. M-am ars. La mașina de spălat. Da.

– Asta sună ca o încălcare a normelor de siguranță la locul de muncă, am spus eu. Domnul Snow ia foarte serios măsurile de siguranță. Ar trebui să îi spui și sigur o să trimită pe cineva să facă o verificare.

– Nu, nu, a răspuns Juan Manuel. A fost greșeala mea. Mi-am pus mâna unde nu trebuia.

– Bine, am spus eu, ai grijă.

– O să am, a răspuns el.

Nu s-a uitat deloc în ochii mei în timpul acestei părți a conversației, ceea ce nu-i stătea în fire. Am ajuns la concluzia că era rușinat de greșeala lui, așa că am schimbat subiectul.

– Ai primit vești de la familia ta în ultimul timp? am întrebat eu.

– Mama mea mi-a trimis asta ieri.

A scos un telefon din buzunarul șorțului și a deschis o fotografie. Familia lui locuiește în nordul Mexicului. Tatăl lui a murit în urmă cu doi ani, ceea ce a aruncat întreaga familie în sărăcie. Juan trimite bani acasă pentru a compensa. Are patru surori, doi frați, șase mătuși, șapte unchi și un nepot. El este cel mai mare dintre frați, e aproape de o seamă cu mine. Fotografia înfățișa întreaga familie așezată în jurul unei mese de plastic și zâmbind cu toții la cameră. Mama lui stătea în picioare în capul mesei, ținând mândră în brațe un platou cu carne la grătar.

– De aceea sunt aici, în bucătăria asta, în țara asta. Ca familia mea să poată să mănânce carne în ziua de duminică. Dacă mama te-ar întâlni, Molly, te-ar plăcea imediat. Eu și mama suntem la fel. Noi recunoaștem oamenii buni

atunci când îi vedem, a zis și a arătat spre chipul mamei sale în fotografie. Privește! Niciodată nu se oprește din zâmbit, indiferent ce se întâmplă. O, Molly.

Și atunci l-au podidit lacrimile. N-am știut ce să fac. Nu voiam să mă mai uit la alte poze cu familia lui. De fiecare dată când făceam asta, aveam o senzație ciudată, ca un nod în stomac, cum mi s-a întâmplat și atunci când am scăpat din greșeală cercelul unei cliente și a căzut în gaura neagră a scurgerii.

– Trebuie să plec, am spus eu. Douăzeci și una de camere de curățat azi.

– Bine, bine. Sunt fericit când mă vizitezi. Pe curând, domnișoară Molly.

M-am grăbit să ies din bucătărie și să ajung pe coridorul liniștit, luminos și la căruciorul meu în perfectă ordine. Imediat, m-am simțit mult mai bine.

Era timpul să merg la Social, bar-restaurant din cadrul hotelului, acolo unde Rodney urma să își înceapă tura. Rodney Stiles, barman-șef. Rodney, cu părul său des, ondulat, cu cămașa sa albă, desfăcută la primii nasturi, dar cu bun gust, dezvăluind numai puțin din pieptul perfect neted – ei bine, aproape perfect neted, dacă nu pui la socoteală cicatricea mică, rotundă, pe stern. Oricum, ideea e că el nu e păros. Cum o putea o femeie să fie atrasă de un bărbat păros mă depășește. Nu că aș avea

prejudecăți. Spun doar că dacă un bărbat de care aș fi atrasă ar fi păros, aș scoate ceara și aș jupui fâșii de pe el până ar rămâne curat și neted.

Nu am avut încă ocazia de a face asta în viața reală. Am avut doar un singur iubit, pe Wilbur. Și deși nu avea păr pe piept, s-a dovedit a fi un seducător de profesie. Și un mincinos și un trișor. Așadar, probabil că părul de pe piept nu e cel mai rău lucru din lume.

Trag adânc aer în piept, ca să mi-l alung din minte pe Wilbur. Sunt binecuvântată cu această abilitate – să îmi curăț mintea așa cum aș face cu o cameră. Îmi imaginez oameni care mă jignesc sau îmi amintesc de momente stânjenitoare, iar eu îi șterg imediat de acolo. Dispar ca prin farmec. Șterși cu buretele, într-o clipită. Mintea mea revine la o stare impecabilă.

Dar pe când stau aici, în biroul domnului Snow, așteptând ca el să se întoarcă, îmi vine greu să îmi păstrez mintea curată. Mă tot bântuie gândurile legate de domnul Black. Senzația pielii sale fără viață, sub degetele mele. Și tot așa.

Beau o înghițitură din ceaiul meu, care s-a răcit de acum. Mă voi concentra încă o dată pe dimineață, pe a-mi aminti fiecare detaliu... Unde rămăsesem?

Ah, da. Juan Manuel. După ce l-am lăsat, m-am îndreptat cu căruciorul meu

spre lift și am urcat în foaier. Când s-au deschis ușile, am dat cu ochii de domnul și doamna Chen. Familia Chen ne vizitează în mod regulat, la fel ca familia Black, deși familia Chen este din Taiwan. Domnul Chen vinde textile, așa mi s-a spus. Doamna Chen călătorește mereu cu el. În acea zi, ea purta o rochie de culoarea vinului, cu niște franjuri negre drăguțe. Familia Chen este mereu de o politețe desăvârșită, o calitate pe care o consider excepțională.

M-au observat imediat, ceea ce, trebuie să spun, este un lucru rar întâlnit printre oaspeții hotelului. Înainte să intre, se dau într-o parte ca să mă lase să trec.

– Vă mulțumim pentru că sunteți oaspeții noștri fideli, domnule și doamnă Chen.

Domnul Snow m-am învățat să salut oaspeții adresându-mă lor pe nume, să îi tratez așa cum aș face-o cu membrii familiei.

– Noi trebuie să vă mulțumim pentru că păstrați camera noastră atât de ordonată, a spus domnul Chen. Doamna Chen are ocazia de a se relaxa cât timp este aici.

– Mă lenevesc. Tu faci totul pentru mine, a spus doamna Chen.

Nu sunt o persoană care caută atenție. Prefer să confirm un compliment printr-o încuviințare din cap sau prin tăcere. În

acel moment, am încuviințat din cap, am făcut o plecăciune și am spus:

– Un sejur plăcut vă doresc.

Familia Chen a intrat în lift și ușile s-au închis.

Foaierul era destul de aglomerat, cu oaspeți noi care ajungeau și alții care plecau. La o privire, totul părea curat și ordonat. Nu era nevoie de retușuri. Uneori, însă, oaspeții lăsau câte un ziar în dezordine pe o măsuță laterală sau răsturnau o ceașcă de cafea, care își vărsa ultimele picături pe podeaua de marmură, lăsând o pată amenințătoare. De fiecare dată când observ asemenea hibe, le rezolv degrabă. Strict vorbind, curățarea foaierului nu este treaba mea, dar așa cum a spus domnul Snow, angajații buni au inițiativă.

Mi-am împins căruciorul până la intrarea în Social Bar & Grill și l-am parcat. Rodney era în spatele barului, citind un ziar împrăștiat pe tejghea.

Am intrat cu pași sprinteni, ca să arăt că sunt o femeie hotărâtă și cu încredere în sine.

– Am ajuns, am spus eu.

El a ridicat privirea.

– O, bună, Molly. Ești aici pentru gazetele de dimineață?

– Presupunerea ta este sută la sută corectă.

În fiecare zi, adunam o grămadă de ziare pentru a le duce în camerele

oaspeților, pe când îmi fac rondurile.

– Ai văzut asta? m-a întrebat el, arătând spre ziarul din fața lui.

Poartă un ceas Rolex foarte strălucitor. Chiar dacă nu mă prea pricep la branduri, știu și eu că Rolex este un brand scump, ceea ce trebuie să însemne că domnul Snow recunoaște abilitățile superioare ale lui Rodney și îi oferă un salariu peste cel normal al unui barman.

M-am uitat la titlul pe care mi-l arăta Rodney: „DISPUTELE FAMILIALE ZDRUNCINĂ DIN TEMELII IMPERIUL BLACK".

– Pot să văd?

– Sigur, mi-a zis și a întors ziarul spre mine.

Articolul conținea câteva imagini, una mare înfățișându-l pe domnul Black în clasicul său costum la două rânduri, evitând reporterii care îi băgau camerele în față. Giselle era la brațul lui, perfect aranjată din cap până în picioare, purtând ochelari de soare întunecați. Judecând după ținuta ei, poza era recentă. Poate chiar de ieri?

– Se pare că scandalul dă în clocot în familia Black, a spus Rodney. Pare că fiica lui, Victoria, deține patruzeci și nouă la sută din imperiul de afaceri Black, iar el vrea acele acțiuni înapoi.

Am parcurs rapid articolul. Familia Black avea trei copii, toți adulți. Unul dintre băieți trăia în Atlantic City,

celălalt se muta din Thailanda în Insulele Virgine sau oriunde altundeva era vreo petrecere. În acest articol, doamna Black – prima doamnă Black – își descria cei doi băieți ca fiind „indolenți" și era citată spunând: „Singura modalitate prin care Black Properties & Investments va supraviețui este dacă fiica mea, Victoria, care deja conduce practic organizația, va deveni acționar cu cel puțin jumătate din portofoliu". Articolul continua descriind contrele juridice dezagreabile dintre domnul Black și fosta lui aleasă. O ceată de alți magnați puternici erau citați în articol, ținând partea unuia sau altuia. Articolul sugera că a doua căsnicie a domnului Black cu Giselle, începută în urmă cu doi ani – cu o femeie care avea mai puțin de jumătate din vârsta lui –, a marcat începutul conflictelor în cadrul imperiului Black.

– Biata Giselle, am spus cu voce tare.

– Nu-i așa? a răspuns Rodney. Nu are nevoie de așa ceva.

Un gând mi-a trecut atunci prin minte.

– Cât de bine o cunoști pe ea, pe Giselle?

Rodney a îndepărtat repede ziarul și l-a strecurat sub bar, scoțând un teanc proaspăt de gazete, ca să le duc sus.

– Pe cine?

– Pe Giselle, am spus eu.

– Domnul Black nu-i dă voie să vină aici, la bar. Tu probabil ai mai mult

contact cu ea decât am eu.

Într-adevăr, aveam. Am. O legătură neașteptată și plăcută – să îndrăznesc să spun prietenie? – s-a format între noi – între mine, Molly, camerista neimportantă, și ea, tânăra și frumoasa Giselle Black, a doua soție a infamului rechin imobiliar. Nu vorbesc despre legătura noastră prea mult pentru că maxima domnului Preston nu li se aplică doar gentlemenilor, ci, în egală măsură, și doamnelor: e mai bine să îmi țin buzele ferecate.

Am așteptat ca Rodney să extindă conversația, acordând prilej pentru acel tip de spațiu de manevră pe care o femeie singură, dar nu disperată, l-ar putea lăsa acolo unde ea are un interes romantic în burlacul eligibil din fața sa, a cărui apă de colonie emană o tentă de bergamotă și un mister masculin exotic.

Nu am fost dezamăgită – nu total, cel puțin.

– Molly, ziarele tale. S-a întins peste bar, iar mușchii antebrațelor i s-au contractat atrăgător. (Din moment ce era o tejghea, și nu o masă, regula „fără coate pe masă" nu se aplica în cazul de față.) Și, Molly, apropo, mulțumesc. Pentru ceea ce faci ca să îl ajuți pe prietenul meu, Juan Manuel. Ești cu adevărat... o fată specială.

Am simțit că-mi iau foc obrajii, de parcă tocmai m-ar fi ciupit Buni.

– Aș face la fel și pentru tine, probabil chiar mai mult. Adică, asta faci pentru prieteni, nu? Îi ajuți fără obligații.

El și-a pus o mână pe încheietura mea și m-a strâns ușor. Senzația a fost extrem de plăcută și mi-am dat seama dintr-odată cât de mult timp a trecut de când am fost atinsă în orice fel, de oricine. El s-a retras cu mult înainte ca eu să fiu pregătită. Am așteptat să mai spună ceva, să mă invite la o altă întâlnire, poate? Nu voiam nimic mai mult decât un al doilea rendez-vous cu Rodney Stiles. Primul s-a petrecut cu peste un an în urmă și rămâne un punct de reper în viața mea adultă.

Dar am așteptat în zadar. El s-a întors la espressor și a început să prepare o cafea proaspătă.

– Ai face bine să mergi la etaj, a spus el. Sau Cernobîl va arunca o bombă asupra ta.

Am râs – a fost mai degrabă un chicot sau o tuse, de fapt. Râdeam cu Rodney, nu de Cheryl, ceea ce cu siguranță era în regulă.

– Mi-a făcut nespusă plăcere să vorbesc cu tine, i-am spus lui Rodney. Poate mai discutăm și altă dată? am îndrăznit eu.

– Cum să nu, a spus el. Sunt aici toată săptămâna, ha ha.

– Bineînțeles că ești, am spus eu, sigură pe mine.

– A fost o glumă, a răspuns el, făcându-mi cu ochiul.

Deși nu am înțeles gluma, cu siguranță am înțeles ce însemna că îmi făcuse cu ochiul. Am ieșit plutind afară din bar și mi-am cules căruciorul. Îmi auzeam inima bubuindu-mi în urechi, fremătam toată de entuziasm.

Am străbătut foaierul, salutând din cap oaspeții în timp ce mergeam. „Curtoazie discretă, un serviciu pentru clienți invizibil, dar prezent", spunea deseori domnul Snow. Aceasta este o purtare pe care mi-am cultivat-o, deși trebuie să admit că îmi vine destul de ușor. Cred că bunica mea m-a învățat multe despre acest fel de a fi, deși hotelul mi-a oferit nenumărate ocazii de a-l exersa și a-l perfecționa.

În această dimineață, am fredonat în gând o melodie veselă, pe când luam liftul până la etajul al patrulea. M-am îndreptat spre Apartamentul 401, unde stăteau domnul și doamna Black. Exact când eram pe punctul de a bate, ușa lor s-a deschis, iar domnul Black a ieșit furtunos. Purta unul dintre costumele sale bine cunoscute, la două rânduri, iar o hârtie se ițea în afară din buzunarul de la piept; pe ea era scris cuvântul ACT, cu litere îmbârligate. Aproape că m-a dărâmat cu ieșirea lui imperioasă.

– La o parte din calea mea.

Deseori făcea asta – dădea peste mine și mă trata de parcă eram invizibilă.

– Scuzele mele, domnule Black, am spus eu. Să aveți o zi plăcută.

Mi-am înfipt piciorul în ușă, ca să o țin deschisă, apoi am hotărât că ar trebui să bat totuși.

– Curățenia! am strigat eu.

Giselle stătea pe divanul din living, într-un halat, cu capul în mâini. Plângea? Nu eram complet sigură. Părul său – lucios, lung și negru – era ciufulit. Să o văd cu părul așa îmi dădea o stare de neliniște.

– Este un moment potrivit să readuc apartamentul dumneavoastră la o stare impecabilă? am întrebat eu.

Giselle a ridicat privirea. Era roșie la față și avea ochii umflați. Și-a apucat telefonul de pe blatul de sticlă al mesei, s-a ridicat și a fugit în baie, trântind ușa în urma ei. A pornit ventilatorul, care, am reținut, se auzea tare și făcea un zgomot ciudat. Va trebui să transmit mai departe acest aspect către Departamentul de Întreținere. Apoi a dat drumul la duș.

– Ei bine, atunci! am strigat tare prin ușa de la baie. Dacă nu vă deranjează, voi face curat aici în timp ce vă pregătiți să începeți ziua!

Nici un răspuns.

– Am spus că voi face aici! Din moment ce nu mi-ați răspuns...

Nimic. Nu îi stătea în caracter lui Giselle să se comporte în acest fel. De obicei era destul de vorbăreață de fiecare dată când făceam curat în apartamentul său. Mă atrăgea în conversație, și, în prezența sa, simțeam ceva ce rar mi se întâmpla cu ceilalți. Mă simțeam în largul meu – de parcă aș fi stat acasă, pe canapea, cu Buni.

Am strigat încă o dată la ea.

– Bunica mea spunea mereu că cea mai bună cale să ieși dintr-o stare proastă e să te apuci de dereticat! Dacă te simți trist, pune mâna pe făraș, mintenaș!

Dar ea nu mă putea auzi peste apa care curgea și sunetele ciudate ale ventilatorului.

M-am apucat de curățenie, începând din living. Blatul de sticlă al mesei era plin de pete și urme de degete. Înclinația oamenilor de a face mizerie nu încetează niciodată să mă uimească. Am apucat sticla de amoniac și m-am pus pe treabă, redând mesei o strălucire intensă și puternică.

Am cercetat cu privirea camera. Draperiile erau trase. Din fericire, pe geamuri nu erau urme de degete, ceea ce era cel puțin o binecuvântare. Pe biroul de lângă ușă erau niște plicuri desfăcute. Un colț rupt zăcea mototolit pe podea. L-am luat și l-am aruncat la gunoi. Lângă corespondență era geanta galbenă, cu toartă din lanț auriu, a lui Giselle. Părea

valoroasă, dar nu ți-ai fi dat seama niciodată după felul în care o arunca peste tot. Fermoarul de deasupra era deschis, și un itinerar de zbor se vedea ieșind în afară. Nu sunt o persoană care să-și bage nasul, dar nu am putut să nu observ că era pentru două persoane, doar dus, spre Insulele Cayman. Dacă ar fi fost geanta mea, aș fi închis întotdeauna fermoarul și m-aș fi asigurat că bunurile mele de preț nu erau cât pe ce să se reverse din ea. Mi-am asumat sarcina de a alinia frumos geanta lângă scrisori și de a-i aranja lanțul.

Am cercetat cu privirea camera. Covorul fusese bătătorit și deranjat în ambele părți, de parcă cineva, domnul Black sau Giselle, sau amândoi, ar fi umblat de colo colo. Mi-am luat aspiratorul din cărucior și l-am băgat în priză.

– Scuze pentru tărăboi! am strigat eu.

Am aspirat covorul în linii drepte până când și-a recăpătat volumul și arăta ca o grădină Zen proaspăt măturată. Practic, în viața reală, nu am vizitat niciodată o grădină Zen, dar eu și Buni obișnuiam să întreprindem împreună călătorii, umăr la umăr, pe canapeaua din livingul nostru.

– Unde călătorim în seara asta? ar fi întrebat ea. Pe Amazon, cu David Attenborough, sau în Japonia, cu *National Geographic*?

In acea seară am ales Japonia, iar eu și Buni am învățat despre grădinile Zen. Asta era înainte să se îmbolnăvească, bineînțeles. Nu mă mai angajez în călătorii de pe canapea pentru că nu îmi permit cablu și nici măcar Netflix. Chiar dacă aș avea banii respectivi, nu ar fi la fel ca atunci când călătoream cu Buni, de pe sofaua noastră.

Chiar acum, pe când stau în biroul domnului Snow amintindu-mi evenimentele de peste zi, îmi vine din nou în minte cât de ciudat mi s-a părut ca Giselle să stea în baie atât de mult timp în această dimineață. Aproape ca și cum nu ar fi vrut să vorbească cu mine. Ori asta, ori experimenta un neobișnuit deranj intestinal.

După ce am dat cu aspiratorul, m-am mutat în dormitor. Patul era dezordonat, fără bacșiș pe pernă, ceea ce a fost o dezamăgire. Trebuie să admit că am ajuns să mă bizui pe bacșișurile generoase de la familia Black. M-au ajutat să trec de ultimele câteva luni, acum, că susțin casa dintr-un singur salariu și nu mai pot să contez pe veniturile lui Buni ca să mă ajute să plătesc chiria.

M-am apucat să scot așternuturile și să fac patul cum trebuie, aranjând perfect colțurile și cele patru perne umflate, standard, ca la hotel – două tari, două moi, două pentru soț, două pentru soție.

Ușa de la dulap era căscată, dar când m-am dus să o închid, nu am putut pentru că seiful era lăsat deschis. Am văzut un pașaport în interiorul seifului, nu două, câteva documente care aveau un aer foarte juridic, și câteva teancuri de bani – tari, bancnote noi, de o sută de dolari, cel puțin cinci teancuri în total.

Îmi vine greu să recunosc, chiar și față de mine, dar sunt în mijlocul unei crize financiare. Și deși nu sunt mândră de faptul acesta, este totuși adevărat că grămezile de bani stând acolo în seif m-au ispitit, atât de mult încât am făcut curat în restul camerei cât de repede am putut – pantofi îndreptați, neglijeu împăturit pe scaunul din dressing, și tot așa, doar ca să pot părăsi dormitorul și să termin de dereticat rapid în restul apartamentului.

M-am întors în living, unde m-am ocupat de bar și minifrigider. Cinci sticluțe de gin Bombay lipseau (ale ei, presupun) și trei sticluțe de scotch (cu siguranță ale lui). Am reaprovizionat stocul și am golit toate coșurile de gunoi.

Am auzit dușul oprindu-se, în cele din urmă, precum și ventilatorul. Apoi am auzit, fără doar și poate, suspinele lui Giselle.

Părea atât de tristă, așa că am anunțat că apartamentul e curat, am luat un șervețel din căruciorul meu și am așteptat în fața ușii de la baie.

In cele din urmă, a ieșit. Era înfășurată într-unul dintre halatele de baie pufoase ale hotelului. Întotdeauna m-am întrebat cum era să porți unul dintre acele halate; se simțea probabil ca și cum ai fi fost îmbrățișată de un nor. Avea, de asemenea, un prosop în jurul capului, într-un vârtej perfect, ca desertul meu preferat – înghețata.

Am întins cutia cu șervețele spre ea.

– Aveți nevoie de un șervețel pentru problema dumneavoastră? am întrebat-o.

Ea a oftat.

– Ești drăguță, a spus ea. Dar un șervețel nu va rezolva problema.

M-a ocolit și a intrat în dormitor. O auzeam cotrobăind prin șifonier.

– Vă simțiți bine? am întrebat eu. Vă pot ajuta în vreun fel?

– Nu azi, Molly. Nu am energia necesară. Bine?

Vocea ei era diferită, ca o anvelopă dezumflată, dacă aceasta ar putea vorbi, ceea ce bineînțeles nu se întâmplă decât în desenele animate. N-aveam nici cea mai mică îndoială că era foarte supărată.

– Foarte bine, am spus eu, pe cel mai vesel ton al meu. Pot să fac curat în baie acum?

– Nu, Molly. Îmi pare rău. Te rog, nu chiar acum.

Nu am luat-o personal.

– Mă voi întoarce mai târziu, atunci.

– Bună idee, a spus ea.

Am făcut o plecăciune ca răspuns la complimentul său, apoi mi-am luat căruciorul și am ieșit pe ușă.

M-am ocupat de curățenia celorlalte camere și apartamente de pe etaj, simțindu-mă eu însămi din ce în ce mai neliniștită. Ce era în neregulă cu Giselle? În mod normal, îmi spunea unde urma să meargă în acea zi, ce urma să facă. Îmi solicita părerea în legătură cu ținuta pe care avea de gând să o poarte. Spunea lucruri plăcute. „Molly Maid, nu e nimeni ca tine. Ești cea mai tare, să nu uiți asta niciodată". Atunci simțeam că mi se aprind obrajii, iar pieptul mi se umfla puțin câte puțin cu fiecare cuvânt drăguț pe care mi-l adresa.

De asemenea, era neobișnuit ca Giselle să uite să îmi dea bacșiș.

„Toți avem dreptul la câte o zi proastă din când în când", am auzit în mintea mea glasul lui Buni. „Dar când n-avem decât zile proaste, și nici unele plăcute, atunci e timpul să regândim lucrurile."

Am trecut apoi la camera domnului și doamnei Chen, câteva uși mai jos. Cheryl tocmai se pregătea să intre.

– Voiam să-ți fac o favoare și să duc jos așternuturile murdare, a spus ea.

– E în regulă, mă descurc, i-am răspuns eu, împingându-mi căruciorul pe lângă ea. Dar mulțumesc pentru amabilitate.

Am intrat înăuntru, lăsând ușa să se închidă brusc în fața ei încruntată.

Pe perna din dormitorul familiei Chen era o hârtie de douăzeci de dolari. Pentru mine. O recunoaștere a muncii mele, a existenței mele, a nevoilor mele.

– Asta e amabilitate, Cheryl, am spus cu voce tare, împăturind bancnota și introducând-o în buzunarul meu.

În timp ce dereticam, mi-am imaginat toate lucrurile pe care le-aș face – să-i pulverizez înălbitor în față, să o sugrum cu cordonul de la un halat de baie, să o împing de la balcon – dacă aș prinde-o vreodată pe Cheryl în fapt, furând bacșișuri dintr-una din camerele mele.

Sticks and stones may break my bones, but words can never hurt me („Bețele și pietrele pot să-mi rupă oasele, dar cuvintele nu mă dor niciodată") – expresie din limba engleză folosită ca răspuns la o injurie, însemnând că persoana nu este afectată de vorbele care i-au fost adresate (n.tr.)

Interjecție intraductibilă, folosită de vorbitorii de limbă spaniolă pentru a exprima surpriza sau sperietura (n.red.)

3

Aud pași pe coridor, venind spre biroul domnului Snow, unde eu aștept ascultătoare, pe unul dintre scaunele maro cu spătar înalt, din piele scârțâitoare, ale domnului Snow. Nu știu cât am stat aici – parcă ar fi trecut mai bine de două ore – și, deși am încercat cât am putut eu de bine să îmi distrag atenția cu gânduri și amintiri, nervii îmi sunt din ce în ce mai încordați. Domnul Snow intră în încăpere.

– Molly, îți mulțumesc că ai așteptat. Ai fost foarte răbdătoare.

Abia atunci observ că în spatele lui este cineva, o siluetă îmbrăcată în albastru-închis. Silueta face un pas în față. Este un ofițer de poliție, o femeie. E masivă, impunătoare, cu umeri largi, atletici. E ceva în privirea ei care-mi displace. Sunt obișnuită cu oameni care privesc peste mine, pe lângă mine, dar polițista aceasta se uită drept la mine – să îndrăznesc să spun *prin* mine? – într-o manieră profund neliniștitoare. Ceașca de ceai din mâna mea e sloi. Mâinile mele sunt la fel de reci.

– Molly, dânsa este doamna detectiv Stark. Doamnă detectiv, dumneaei este Molly Gray. Ea este cea care l-a găsit pe domnul Black.

Nu sunt sigură care este protocolul de întâmpinare a unui detectiv. Am fost instruită de domnul Snow cum să întâmpin oameni de afaceri, lideri de state și vedete de pe Instagram, dar nu mi-a explicat niciodată ce să fac în cazul detectivilor. Va trebui să mă folosesc de propria ingeniozitate și de amintirile din *Columbo*[4].

Mă ridic, apoi îmi dau seama că am încă în mână ceașca de ceai. Merg cu pași târșâiți spre biroul de mahon al domnului Snow, unde vreau să o așez, doar că nu este nici un suport pentru pahare. Observ suporturile în partea cealaltă a camerei, pe un raft plin de cărți elegante, legate în piele, care ar fi greu de curățat, dar, de asemenea, foarte satisfăcător. Iau un suport, mă întorc la biroul domnului Snow, îl pun jos, așezându-l frumos pe colțul biroului, după care pun pe el ceașca mea decorată cu trandafiri, atentă să nu vărs nici măcar o picătură din ceaiul rece.

– Gata, spun eu, apoi mă apropii de detectivă și îi întâlnesc ochii pătrunzători. Doamnă detectiv, spun eu, exact așa cum fac cei de la televizor.

Execut un fel de reverență, așezându-mi un picior în spatele celuilalt și plecând scurt capul.

Detectiva privește spre domnul Snow, apoi din nou spre mine.

– Ce zi groaznică pentru tine, spune detectiva.

Vocea ei nu îmi pare a fi lipsită de căldură.

– O, nu întru totul, spun eu. Tocmai îmi recapitulam în gând toate evenimentele de astăzi. A fost o zi plăcută în genere, până aproximativ la ora trei.

Detectiva se uită din nou la domnul Snow.

– Șoc, spune el. Este în stare de șoc.

Poate că domnul Snow are dreptate. Mi se pare brusc extrem de urgent să rostesc cu voce tare următorul gând care îmi vine în minte.

– Domnule Snow, vă mulțumesc foarte mult pentru ceașca de ceai și pentru fursecul minunat. Dumneavoastră le-ați adus? Sau altcineva? Mi-au plăcut nespus ambele. Aș putea să întreb de unde ați luat fursecul?

Domnul Snow își drege glasul. Apoi spune:

– Fursecurile acelea sunt preparate în bucătăriile noastre, Molly. Am să îți aduc cu plăcere mai multe altă dată. Dar în momentul ăsta este important să discutăm altceva. Acum, doamna detectiv Stark are câteva întrebări pentru tine, având în vedere că tu ai fost prima care l-a găsit pe domnul Black...

– Mort în patul său, îi sar eu în ajutor.

Domnul Snow se uită în jos la pantofii săi bine lustruiți.

Detectiva își încrucișează brațele. Chiar cred că mă privește cumva cu subînțeles, însă nu-mi dau seama exact care e subînțelesul. Dacă Buni ar fi fost aici, aș fi întrebat-o. Dar nu e. Nu va mai fi niciodată.

– Molly, spune domnul Snow. Nu ai nici un fel de probleme. Dar doamna detectiv ar dori să discute cu tine ca martor. Poate sunt detalii pe care tu le-ai observat, legate de scenă sau poate de-a lungul zilei, care ar putea fi de ajutor în cadrul investigației.

– În cadrul investigației, spun eu. Presupuneți că știți cum a murit domnul Black? întreb eu.

Detectiva Stark își drege glasul.

– Nu presupun nimic în acest moment.

– Foarte înțelept, spun eu. Deci nu credeți că domnul Black a fost omorât?

Detectiva Stark face ochii mari.

– Ei bine, este mult mai probabil ca dumnealui să fi murit din cauza unui infarct, spune ea. Petețiile hemoragice din zona ochilor indică un stop cardiac.

– Petețiile hemoragice? întreabă domnul Snow.

– Mici vânătăi în jurul ochilor. Apar în timpul unui infarct, dar pot însemna și... alte lucruri. În acest moment, nu știm nimic sigur. Vom desfășura o anchetă

amănunțită pentru a elimina varianta crimei.

Asta îmi aduce aminte de o glumă foarte amuzantă pe care Buni obișnuia să o spună: Cum numești o interpretare slabă a lui *Hamlet* jucată de găinari? Joc găinăresc[5].

Zâmbesc la amintirea aceea.

– Molly, spune domnul Snow. Conștientizezi gravitatea acestei situații?

Are sprâncenele foarte încruntate, și atunci îmi dau seama de ce am făcut, cum zâmbetul meu a fost interpretat greșit.

– Scuzele mele, domnule, explic eu. Mă gândeam la o glumă.

Detectiva își desface brațele și își pune mâinile în șolduri. Din nou, se holbează la mine cu privirea aceea a ei.

– Aș dori să te duc la secție, Molly, spune ea. Ca să îți luăm declarația.

– Mi-e teamă că nu e posibil, spun eu. Nu mi-am terminat tura și domnul Snow se bazează pe mine să-mi fac cinstit datoria de cameristă.

– Oh, e în regulă, Molly, spune domnul Snow. Aceasta este o situație excepțională, iar eu insist să o ajuți pe doamna detectiv Stark. Vei fi plătită pentru tura completă, nu-ți face griji pentru asta.

Când aud asta, răsuflu ușurată. Ținând cont de starea curentă a finanțelor mele,

pur și simplu nu îmi permit să pierd din leafă.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Snow, spun eu. Apoi un alt gând îmi trece prin cap. Deci nu am nici un fel de probleme, corect?

– Nu, nu ai, spune domnul Snow. Nu-i așa, doamnă detectiv?

– Nu, nici un fel de problemă. Trebuie numai să știm ce ai văzut azi, ce ai observat, în special la locul faptei.

– Vreți să spuneți în apartamentul domnului Black?

– Da.

– Când l-am găsit mort?

– Mm... da.

– Înțeleg. Unde ar trebui să duc ceașca de ceai murdară, domnule Snow? Sunt bucuroasă să o returnez la bucătărie. „Să nu lași niciodată mizeria să fie descoperită de vreun oaspete."

Citez din cel mai recent seminar de dezvoltare profesională al domnului Snow, dar, din păcate, el nu își dă seama de replica mea ingenioasă.

– Nu-ți face griji pentru ceașcă. Mă ocup eu de ea, îmi răspunde.

Și cu asta, detectiva o ia înainte, grăbindu-mă să ies din biroul domnului Snow, prin foaierul luxos de la Regency Grand Hotel și afară, pe ușa de serviciu.

Serial TV polițist, american, produs între anii 1968–1978 și 1989–2003. Personajul principal era locotenentul de

poliție Frank Columbo, acțiunea având loc în orașul Los Angeles. (n.tr.)

Joc de cuvinte intraductibil din limba engleză: *foul play* – „faptă rea" și *fowl play* – „joc murdar" (găinăresc, adaptat în acest context) (n.tr.)

4

Sunt la secția de poliție. Pare ciudat să nu fiu nici la Regency Grand și nici acasă, în apartamentul lui Buni. Îmi e greu să îl numesc „apartamentul meu", dar presupun că e al meu acum. Al meu și numai al meu, atât timp cât reușesc să plătesc chiria.

Acum iată-mă într-un loc în care nu am mai fost niciodată, un loc în care cu siguranță nu m-am așteptat să mă aflu azi – o cameră îngustă, albă, din cărămidă, cu doar două scaune, o masă și o cameră video în colțul din stânga sus, cu un beculeț roșu care clipește la mine. Iluminatul fluorescent de aici este prea puternic, orbitor. Cu toate că apreciez nespus folosirea albului intens în decor și îmbrăcăminte, aici, categoric, această opțiune stilistică nu se potrivește. Albul merge doar atunci când o cameră este curată. Și, hotărât lucru, această cameră e departe de a fi curată.

Poate că este o deformație profesională: văd mizerie acolo unde alții nu o văd. Dârele de pe perete, acolo unde o servietă neagră probabil l-a zgâriat, urmele de cafea de pe masa albă din fața mea – două cercuri de culoare maronie. Amprentele gri de pe mânerul ușii, urmele geometrice lăsate pe podea de ghetele ude ale unui ofițer de poliție.

Detectiva Stark m-a lăsat aici în urmă cu câteva momente. Drumul cu mașina până aici a fost suficient de plăcut. Mi-a îngăduit să stau în față, lucru pe care l-am apreciat. Nu sunt vreo infractoare, mulțumesc frumos, deci nu este nevoie să mă tratezi ca atare. A încercat să facă o conversație lejeră în timpul drumului. Eu nu mă pricep la conversații lejere.

– Și de cât timp lucrezi la Regency Grand? a întrebat ea.

– Sunt aproximativ patru ani, treisprezece săptămâni și cinci zile. E posibil să fi greșit cu o zi, dar nu mai mult. V-aș putea spune exact dacă ați avea un calendar.

– Nu e necesar, a zis ea, clătinând încet din cap pentru câteva secunde, ceea ce am considerat că înseamnă că am oferit prea multe informații.

Domnul Snow m-a învățat principiul KISS, care nu e deloc ceea ce ai putea crede. Vine de la *Keep It Simple, Stupid*[6]. Ca să fie clar, nu îmi spunea mie că aș fi proastă, ci sugera că uneori exageram cu explicațiile, ceea ce am înțeles că poate fi deranjant pentru alții.

Când am ajuns la secție, detectiva Stark a salutat-o pe recepționeră, ceea ce a fost foarte drăguț din partea ei. Chiar apreciez când așa-numiții superiori își salută cum se cuvine subordonații – „Nimeni nu e prea sus sau prea jos pentru a fi politicos", ar fi spus Buni.

Odată ce am intrat în secție, detectiva m-a condus în cămăruța aceasta din spate.

– Pot să-ți aduc ceva înainte de a începe discuția? O ceașcă de cafea?

– Ceai? am întrebat eu.

– Să văd ce pot face.

Acum s-a întors cu un pahar de polistiren în mână.

– Scuze, nu se găsește nici un fel de ceai la magazinul din secție. Ți-am adus niște apă în schimb.

Un pahar de polistiren. Detest polistirenul. Felul în care scârțâie. Felul în care se pune mizeria pe el. Felul în care chiar și cea mai mică crestătură cu unghia lasă o cicatrice permanentă, dar știu să fiu politicoasă. Nu am de gând să fac nazuri.

– Mulțumesc, spun eu.

Își drege glasul și se așază pe scaunul din fața mea. Are un carnețel galben și un pix Bic, cu capacul ros. Îmi forțez mintea să nu se gândească la puzderia de bacterii care sălășluiește pe capacul acelui pix. Își pune carnețelul pe masă, cu pixul lângă el. Se lasă pe spate și se uită la mine, cu privirea aceea pătrunzătoare.

– Nu ai nici un fel de probleme, Molly, spune ea. Vreau să știi asta.

– Sunt foarte conștientă de asta, spun eu.

Carnețelul galben are o deviere de aproximativ patruzeci și șapte de grade față de colțul mesei. Înainte să le pot opri, mâinile mele zvâcnesc înainte, pentru a rectifica această dezordine, mișcând carnețelul astfel încât să fie paralel cu marginea mesei. Și pixul este așezat pieziș, dar nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să îl ating.

Detectiva Stark mă privește cu capul înclinat într-o parte. S-ar putea să nu sune prea frumos, dar arată ca un câine mare ciulind urechile la sunetele pădurii. În cele din urmă, vorbește.

– Mi se pare că domnul Snow ar putea avea dreptate în ceea ce te privește, că ești în stare de șoc. Se întâmplă adeseori ca oamenii care sunt în stare de șoc să aibă probleme în exprimarea emoțiilor. Am mai văzut asta.

Detectiva Stark nu mă cunoaște absolut deloc. Presupun că nici domnul Snow nu i-a spus prea multe despre mine. Ea crede că purtarea mea este neobișnuită, crede că nu sunt în apele mele pentru că l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Și, deși a fost un eveniment șocant și nu sunt chiar în apele mele, mă simt mult mai bine acum decât în urmă cu câteva ore și sunt cât se poate de sigură că mă comport destul de normal.

Ce îmi doresc realmente este să merg acasă, să îmi prepar o ceașcă de ceai ca la carte și poate să îi scriu lui Rodney

despre evenimentele din acea zi, în speranța că mă va consola într-un fel sau se va oferi să mă scoată la o întâlnire. Dacă nu, oricum nu e totul pierdut. Aș putea să fac o baie plăcută și să citesc o carte de Agatha Christie – Buni are o mulțime, și pe toate le-am citit de mai multe ori.

Decid să nu împărtășesc nici unul dintre aceste gânduri. În schimb, sunt de acord cu detectiva Stark, atât cât pot fără să mint efectiv.

– Doamnă detectiv, spun eu, e posibil să aveți dreptate că sunt în stare de șoc și îmi pare rău dacă vi se pare că nu sunt eu însămi.

– Este perfect de înțeles, spune ea, iar pe buze i se înfiripă un zâmbet – cel puțin, cred că este un zâmbet.

Rareori sunt cu adevărat sigură.

– Aș dori să te întreb ce ai văzut când ai intrat în apartamentul familiei Black în această după-amiază. Ai văzut ceva nelalocul lui sau neobișnuit?

În timpul fiecărei ture, descopăr o colecție de lucruri care sunt „nelalocul lor" sau „neobișnuite" – și nu numai în apartamentul familiei Black. Azi, am găsit galeria unei draperii smulse din balamale, într-o cameră de pe etajul trei, o plită electrică portabilă de contrabandă lăsată la vedere pe un blat dintr-o baie de la etajul patru și șase doamne foarte vesele încercând să ascundă niște saltele

gonflabile sub pat, într-o cameră pentru doi oaspeți. Mi-am făcut sârguincioasă datoria și am raportat toate aceste infracțiuni – și mai multe – domnului Snow.

– Devotamentul tău pentru standardele înalte ale Regency Grand nu cunoaște limite, a spus domnul Snow, dar nu a zâmbit.

Buzele sale au rămas într-o linie perfect orizontală.

– Mulțumesc, i-am răspuns eu, simțindu-mă foarte mulțumită de raportul meu.

Mă gândesc la ceea ce își dorește cu adevărat să știe detectiva și sunt pregătită să divulg.

– Doamnă detectiv, spun eu, apartamentul familiei Black era în starea obișnuită de neorânduială când am intrat în această după-amiază. Nu erau prea multe lucruri ieșite din comun, cu excepția pastilelor de pe noptieră.

Ofer acest detaliu intenționat, pentru că e ceva ce până și cel mai aiurit investigator ar fi observat la acea scenă. Nu vreau însă să discut despre alte aspecte – halatul de pe podea, seiful deschis, lipsa banilor, itinerarul de zbor, lipsa genții lui Giselle a doua oară când am intrat în cameră. Și ce am văzut în acea oglindă din dormitorul domnului Black.

Am urmărit suficiente emisiuni despre crime misterioase ca să știu cine tind să fie suspecții inițiali. Soțiile sunt deseori cap de listă, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să arunc vreo bănuială asupra lui Giselle. Ea nu are nici o vină în toate acestea și este prietena mea. Îmi fac griji pentru ea.

– Analizăm acele pastile, spune detectiva.

– Sunt ale lui Giselle, spun eu, fără să vreau.

Nu pot să cred cum mi-a scăpat brusc numele ei. Poate că sunt într-adevăr în stare de șoc, pentru că gândurile mele și gura mea nu funcționează în tandem, așa cum o fac de obicei.

– De unde știi că pastilele sunt ale lui Giselle? întreabă detectiva, fără să ridice privirea din carnețelul pe care notează. Cutia nu era etichetată.

– Știu pentru că eu mă ocup de toate articolele de toaletă ale lui Giselle. Eu le aliniez când fac curat în baie. Îmi place să le organizez de la cel mai înalt la cel mai mic, deși uneori stabilesc cu oaspetele dacă preferă o modalitate diferită de organizare.

– O modalitate diferită.

– Da, ca de pildă: produse de machiaj, medicamente, articole de igienă feminină...

Detectiva Stark deschide ușor gura.

– Sau produse de epilat, creme hidratante, tonice pentru păr. Înțelegeți?

Rămâne tăcută mult prea mult timp. Se uită la mine de parcă eu aș fi idioata, când, în mod evident, ea e cea incapabilă să înțeleagă logica mea simplă. Adevărul este că știu că pastilele sunt ale lui Giselle pentru că am văzut-o de câteva ori cum înghițea din ele, când am fost în camera ei. Chiar am întrebat-o despre ele odată.

– Astea? a spus ea. Mă calmează când o iau razna. Vrei una?

Am refuzat politicos. Medicamentele sunt doar pentru controlul durerii, iar eu sunt profund conștientă de ceea ce se poate întâmpla dacă sunt consumate în mod abuziv.

Detectiva continuă cu întrebările.

– Când ai ajuns în apartamentul familiei Black, te-ai dus direct în dormitor?

– Nu, spun eu. Asta ar fi împotriva protocoalelor. În primul rând, mi-am anunțat sosirea, gândindu-mă că poate e cineva în apartament. După cum s-a dovedit, am avut dreptate sută la sută cu această presupunere.

Detectiva se uită la mine și nu spune nimic.

Aștept.

– Nu ați notat asta, spun eu.

– Ce să notez?

– Ceea ce tocmai am spus.

Imi aruncă o privire pe care nu pot să o citesc, apoi își ridică acel *plume de peste* și notează cuvintele mele, trântind pixul de carnețel atunci când termină.

– Și apoi? întreabă ea.

– Ei bine, spun eu, cum nu a răspuns nimeni, am intrat în living, care era destul de murdar. Am vrut să fac curat acolo, dar inițial m-am gândit că e mai bine să verific și restul apartamentului. Am intrat în dormitor și l-am găsit pe domnul Black în pat, de parcă se odihnea.

Capacul ros al pixului se mișcă amenințător spre mine în timp ce ea notează cuvintele mele.

– Continuă, mă îndeamnă ea.

Explic cum m-am apropiat de partea de pat pe care se afla domnul Black, i-am verificat respirația, pulsul, dar nu le-am găsit, cum am sunat jos la recepție pentru ajutor. Îi spun totul, până într-un punct.

Ea scrie furibund acum, făcând ocazional câte o pauză ca să mă privească și, în timp ce face asta, punându-și în gură aceea fabrică de microbi care e pixul ei.

– Spune-mi ceva, îl cunoști foarte bine pe domnul Black? Ai avut vreodată conversații cu el, dincolo de cele ce țin de curățenia apartamentului lor?

– Nu, răspund eu. Domnul Black a fost întotdeauna distant. Bea mult și nu

părea atent la mine deloc, așa că m-am ținut la distanță din calea sa cât de mult am putut.

– Dar pe Giselle Black? a întrebat detectivul.

M-am gândit la Giselle, la toate momentele în care am discutat, la intimitățile împărtășite, ale ei și ale mele. Așa se construiește o prietenie, câte un mic adevăr pe rând.

M-am gândit la acel prim moment, cu multe luni în urmă, când am cunoscut-o pe Giselle. Făcusem curat în apartamentul lor de multe ori înainte, dar nu o cunoscusem niciodată cu adevărat pe Giselle. Era într-o dimineață, probabil în jur de nouă și jumătate, când am ciocănit la ușă și Giselle mi-a permis să intru. Purta un halat roz, moale, confecționat din satin sau mătase. Părul negru i se revărsa pe umeri în onduleuri perfecte. Îmi amintea de starletele din filmele vechi, alb-negru, pe care eu și Buni le urmăream împreună seara. Și totuși era ceva foarte contemporan la Giselle, de parcă s-ar fi aflat între două lumi.

M-a invitat înăuntru și eu i-am mulțumit, trăgând cărucior ul în urma mea.

– Sunt Giselle Black, a spus ea, întinzând mâna.

Nu am știut ce să fac. Majoritatea oaspeților evită să le atingă pe cameriste,

și în special să ne atingă mâinile. Ne asociază pe noi cu murdăria altor oameni - niciodată cu a lor, proprie. Dar nu și Giselle. Ea era diferită; întotdeauna a fost diferită. Poate că din cauza asta îmi place așa mult de ea.

Mi-am șters repede mâinile pe un prosop curat de pe căruciorul meu și apoi i-am strâns mâna.

- Încântată de cunoștință, am spus eu.

- Și cum te cheamă? a întrebat ea.

Din nou, am fost încurcată. Rareori se întâmplă ca oaspeții să mă întrebe cum mă numesc.

- Molly, am murmurat eu, apoi am făcut o plecăciune.

- Molly Maid! a strigat ea. Ce haios!

- Într-adevăr, doamnă, am răspuns eu, privind în jos la pantofi.

- Oh, eu nu sunt vreo doamnă, a spus ea. Nu am mai fost de multă vreme. Spune-mi Giselle. Scuze că trebuie să cureți văgăuna asta în fiecare zi. Suntem cam dezordonați, Charles și cu mine. Dar e plăcut să deschid ușa și să găsesc totul proaspăt după ce ai fost tu aici. E ca și cum aș renaște în fiecare zi.

Munca mea era observată, percepută, apreciată. Pentru un moment, nu am mai fost invizibilă.

- Sunt la dispoziția ta..., Giselle, am spus eu.

A zâmbit atunci, un zâmbet excesiv, care îi ajungea până la ochii verzi, de

felină.

Am simțit că obrajii îmi iau foc. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac mai departe, ce să spun. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să mă angajez într-o conversație cu un oaspete de o asemenea importanță. Nu mi se întâmplă în fiecare zi nici ca un oaspete să-mi perceapă existența.

Mi-am apucat pămătuful și tocmai mă pregăteam să mă pun pe treabă, dar Giselle a continuat conversația.

– Spune-mi, Molly. Cum e să fii cameristă, să faci curat după oameni ca mine în fiecare zi?

Nici un oaspete nu mă mai întrebase vreodată așa ceva. Cum să răspund? Nu era un subiect cuprins în sesiunile de dezvoltare profesională despre înțelegerea bunelor maniere în cadrul serviciului.

– Este o muncă grea, am spus eu. Dar îmi face plăcere să las o cameră curată, apoi să mă strecor afară și să dispar fără urmă.

Giselle s-a așezat pe divan. Și-a răsucit între degete o șuviță din coama sa întunecată.

– Sună incredibil, a spus ea. Să fii invizibil, să dispari în felul ăsta. Eu nu am intimitate, nu am o viață. Oriunde merg, am camere în față. Iar soțul meu e un tiran. Întotdeauna am crezut că, dacă mă mărit cu un bărbat bogat, asta îmi va

rezolva toate problemele, dar nu a fost așa. Câtuși de puțin.

Am rămas fără cuvinte. Care era răspunsul potrivit? Nu am avut timp să îmi dau seama, pentru că Giselle a început din nou să vorbească.

– În esență, Molly, ceea ce spun este că viața mea e de rahat.

S-a ridicat de pe divan, a mers la minibar și a scos de acolo o sticlă minusculă de gin Bombay, pe care l-a turnat într-un pahar. S-a întors cu băutura și s-a trântit din nou pe divan.

– Cu toții avem probleme, am spus eu.

– O, da? Și ale tale care sunt?

O altă întrebare pentru care nu eram pregătită. Mi-am amintit sfatul lui Buni: „Sinceritatea este cea mai bună politică".

– Ei bine, am început eu. Nu am un soț, ce-i drept, dar am avut o vreme un iubit și, din cauza lui, acum am probleme financiare. Amorezul meu... s-a dovedit a fi... cum să zic, o canalie.

– Amorez. Canalie. Vorbești destul de caraghios, știi asta? a zis și a luat o înghițitură mare din pahar. Ca o doamnă în etate. Sau ca regina.

– Asta din pricina bunicii mele, am spus eu. Ea m-a crescut. Nu era foarte educată în sensul oficial – nu a mers niciodată mai departe de liceu, și a făcut curat în case toată viața ei, până s-a îmbolnăvit. Dar a fost o autodidactă. Era isteață. Credea în cele trei E-uri –

Etichetă, Elocvență și Erudiție. M-a învățat foarte multe. Totul, de fapt.

– Aha, a spus Giselle.

– Credea în politețe și în a-i trata pe oameni cu respect. Nu statutul social are însemnătate. Cum te comporți e ceea ce contează.

– Da. Înțeleg asta. Cred că mi-ar fi plăcut bunica ta. Și ea te-a învățat să vorbești așa? Ca Eliza din *My Fair Lady*?

– Presupun că da.

S-a ridicat de pe divan și s-a oprit în fața mea, cu bărbia ridicată, privindu-mă cu luare-aminte.

– Ai o piele incredibilă. E ca porțelanul. Îmi placi, Molly Maid. Ești puțin ciudată, dar îmi placi.

Apoi s-a strecurat în dormitor și s-a întors cu un portofel bărbătesc, maro, în mână. A căutat prin el, a scos o bancnotă nouă, de o sută de dolari, și mi-a pus-o în palmă.

– Uite. Pentru tine, a spus ea.

– Nu, nu aș putea...

– El nici nu o să bage de seamă că lipsește. Și chiar dacă ar observa, ce ar putea să facă, să mă omoare?

M-am uitat în jos la bancnota din mâna mea, foșnitoare și ușoară ca pana.

– Mulțumesc, am îngăimat eu, cu glas răgușit.

A fost cel mai mare bacșiș pe care l-am primit vreodată.

– Nu e nimic. Să nu mai vorbim despre asta, a răspuns ea.

Așa a început prietenia dintre mine și Giselle. A continuat și s-a sudat cu fiecare dintre sejururile sale extinse. De-a lungul unui an, am devenit foarte apropiate. Uneori mă trimitea la cumpărături ca să nu fie nevoită să dea nas în nas cu paparazzi care adeseori așteptau exact în fața intrării în hotel.

– Molly, am avut așa o zi! Fiica lui Charles m-a făcut „materialistă", iar fosta lui soție mi-a spus că am un gust oribil la bărbați. Te strecori afară să îmi cumperi și mie chipsuri cu aromă barbecue și o cola? Charles nu poate să sufere când mănânc chestii nesănătoase, dar a ieșit în după-amiaza asta. Uite.

Îmi înmâna o bancnotă de cincizeci de dolari, iar când mă întorceam cu gustările, spunea mereu același lucru.

– Ești cea mai bună, Molly. Păstrează restul.

Părea că înțelege că nu știu întotdeauna cum ar trebui să mă comport sau să vorbesc. Odată, am ajuns la ora obișnuită la care făceam curat, iar domnul Black era așezat la biroul de lângă ușă, verificând hârtii și fumând un trabuc împuțit.

– Domnule. Este un moment potrivit pentru a readuce apartamentul dumneavoastră la starea sa impecabilă?

am întrebat eu, exact așa cum m-a învățat domnul Snow.

Domnul Black mi-a aruncat o privire pe deasupra ochelarilor săi.

– *Tu* ce crezi? a întrebat el, și apoi, pufăind ca un dragon, mi-a suflat fumul în față.

– Cred că e un moment bun, am răspuns eu și am pornit aspiratorul.

Giselle a venit atunci iute din dormitor. Și-a pus un braț în jurul meu și mi-a făcut semn să opresc aparatul.

– Molly, a spus ea, soțul meu încearcă să-ți spună că e un moment foarte prost. În principiu, încearcă să-ți spună să te duci dracu'.

M-am simțit oribil, efectiv ca o neghioabă.

– Scuzele mele, am spus eu.

Dar Giselle m-a apucat de mână.

– E în regulă, a spus ea încet, pentru ca domnul Black să nu audă. Nu ai vrut să faci nimic greșit.

M-a condus până la ieșire și a murmurat: „Îmi pare rău", apoi mi-a ținut ușa deschisă, ca să îmi împing căruciorul afară și să părăsesc apartamentul.

Giselle are acel gen de bunătate. În loc să mă facă să mă simt prost, ea mă ajută să înțeleg lucrurile.

– Molly, stai prea aproape de oameni, știai asta? Trebuie să te dai un pic mai în spate, nu să te bagi chiar în fața

oamenilor atunci când vorbești cu ei. Imaginează-ți că între tine și cealaltă persoană stă căruciorul tău, chiar dacă nu e așa, iar căruciorul nu e cu adevărat acolo.

– Adică așa? am întrebat eu, stând la distanța pe care am considerat-o corespunzătoare.

– Da! E perfect, a spus ea, apucându-mă de ambele brațe și strângându-mă. Întotdeauna să stai la distanța asta, în afară de situațiile în care e vorba, de pildă... de mine sau de alt prieten apropiat.

Alt prieten apropiat. Habar n-avea că ea era singura mea prietenă.

În unele zile, în timp ce făceam curat în apartament, aveam senzația că, în ciuda faptului că era măritată cu domnul Black, se simțea singură și tânjea după compania mea la fel de mult cum tânjeam și eu după a ei.

– Molly! a strigat ea într-o zi, întâmpinându-mă la ușă, într-o pijama de mătase, chiar dacă era aproape ora prânzului. Mă bucur așa mult că ești aici! Fă curat repede în camere, iar apoi vom trece la o schimbare de look, m-a anunțat și a bătut din palme, bucuroasă.

– Pardon? am spus eu.

– Am să te învăț să te machiezi. Ești foarte drăguță, Molly, știi asta? Ai un ten perfect. Dar părul tău negru te face să arăți palidă. Iar problema este că nu te

străduiești. Trebuie să îmbunătățești ce ți-a dăruit natura.

Am curățat rapid apartamentul, lucru nu tocmai ușor, dacă nu vrei să faci treabă de mântuială, dar m-am descurcat. Era ora prânzului, așa că am considerat acceptabil să îmi iau o pauză. Giselle m-a așezat la măsuța de toaletă de pe coridorul de lângă baie. Și-a adus trusa de machiaj – o știam bine, din moment ce eu îi reorganizam toate produsele cosmetice în fiecare zi, punând capacele articolelor pe care ea le lăsa deschise și așezând fiecare tub sau recipient înapoi, la locul adecvat.

Și-a suflecat mânecile bluzei de pijama, și-a pus mâinile calde pe umerii mei și m-a privit în oglindă. Era o senzație plăcută, să-i simt palmele odihnindu-se pe umerii mei. Mi-a amintit de Buni.

Și-a luat peria și a început să mă pieptene.

– Părul tău e ca mătasea, a spus ea. Îl îndrepți?

– Nu, am spus eu. Dar îl spăl. Regulat și sârguincios. Este foarte curat.

Ea a chicotit.

– Bineînțeles că este, a spus ea.

– Râzi cu mine sau de mine? am întrebat eu. E o diferență mare, să știi.

– O, știu. Eu sunt ținta multor glume. Râd cu tine, Molly, a spus ea. Nu aș râde niciodată de tine.

– Mulțumesc, am zis eu. Apreciez asta. Recepționerele de jos râdeau azi de mine. Ceva legat de noua poreclă pe care mi-au pus-o. Ca să fiu sinceră, nu o înțeleg pe deplin.

– Cum ți-au spus?

– Rumba, am spus eu. Eu și Buni obișnuiam să ne uităm la *Dansez pentru tine*, și de acolo știu că rumba este un dans în doi, foarte însuflețit.

Giselle a tresărit.

– Nu cred că se refereau la dans, Molly. Cred că se refereau la Roomba, ca aspiratorul robotic.

În sfârșit, am înțeles. Mă uit în jos, la mâinile mele așezate în poală, pentru ca Giselle să nu observe lacrimile care mă podideau. Dar în zadar.

Ea a încetat să-mi mai perie părul și și-a pus mâinile înapoi pe umerii mei.

– Molly, nu-i asculta. Sunt idioți.

– Mulțumesc, am spus eu.

Am stat încordată pe scaun, holbându-mă în oglindă la mine și la Giselle, în timp ce ea lucra la fața mea. Eram îngrijorată că ar putea intra cineva și m-ar găsi stând acolo cu Giselle Black, care-mi făcea machiajul. Nu s-a discutat niciodată în cadrul seminarelor de dezvoltare profesională ale domnului Snow cum ar trebui să te descurci cu oaspeții care te pun exact în tipul acesta de situație.

– Inchide ochii, a spus Giselle și mi i-a șters, apoi mi-a întins fond de ten răcoros peste toată fața, cu un burete de make-up curat. Spune-mi ceva, Molly. Trăiești singură, corect? Ești doar tu cu tine?

– Acum, da, am spus eu. Bunica mea a murit în urmă cu câteva luni. Dar înainte de asta, eram doar noi două.

A luat un recipient cu pudră și o pensulă și tocmai se pregătea să mi-o aplice pe față, când am oprit-o.

– Este curată? am întrebat eu. Pensula?

Giselle a oftat.

– Da, Molly. E curată. Nu ești singura persoană din lume care igienizează lucrurile, să știi.

Asta mi-a făcut o imensă plăcere pentru că mi-a confirmat ce știam în adâncul inimii. Eu și Giselle suntem atât de diferite, și totuși, în esență, suntem foarte asemănătoare.

Ea a început să folosească pensula pe fața mea. Se simțea ca pămătuful meu, dar în miniatură, ca și cum o vrăbiuță mi-ar fi curățat obrajii.

– E greu să trăiești așa, singură? Doamne, eu nu aș rezista. Nu știu cum să mă descurc pe cont propriu.

Fusese foarte greu. Încă o salutam pe Buni de fiecare dată când ajungeam acasă, chiar dacă știam că nu era acolo. Îi auzeam vocea în mintea mea, o auzeam hoinărind prin apartament în fiecare zi.

In majoritatea timpului, mă întrebam dacă era normal sau dacă începeam să o iau puțin razna.

– Este greu. Dar te adaptezi, am spus eu.

Giselle s-a oprit din ceea ce făcea și mi-a întâlnit privirea în oglindă.

– Te invidiez, a spus ea. Să poți să mergi mai departe, să ai curajul să fii complet independentă și să nu îți pese de ce cred ceilalți. Și să poți să te plimbi pur și simplu pe stradă fără să fii acostată.

Ea nu avea nici cea mai vagă idee cât mă luptam, nici cel mai mic indiciu.

– Nu e totul roz, am spus eu.

– Poate că nu, dar cel puțin nu depinzi de nimeni. Eu și Charles? Din afară, pare o viață fascinantă, dar uneori... uneori nu e așa. Și copiii lui mă urăsc. Sunt aproape de vârsta mea, ceea ce, recunosc, e puțin ciudat. Fosta lui soție? Ea e surprinzător de drăguță cu mine, și asta mi se pare mai rău decât orice altceva. A fost aici zilele trecute. Știi ce mi-a spus în secunda în care a fost sigură că Charles n-o aude? A spus așa: „Lasă-l cât încă mai poți". Partea proastă e că știu că are dreptate. Uneori mă întreb dacă am făcut alegerea corectă, știi?

– Da, chiar știu, am spus eu.

Și eu făcusem propria alegere greșită – Wilbur –, și trăiam încă zi de zi cu acest regret.

Giselle a ales un fard de pleoape.

– Inchide ochii din nou.

Am făcut ce mi-a spus. Giselle a continuat să vorbească în timp ce lucra.

– Cu câțiva ani în urmă, aveam un singur scop în minte. Voiam să fiu cucerită de un bărbat bogat, care să aibă grijă de mine. Și am cunoscut-o pe fata asta... hai să spunem că ea a fost mentora mea. Mi-a arătat cum să trag sforile. Am mers în locurile potrivite, mi-am cumpărat câteva ținute adecvate. „Crede și vei primi", obișnuia ea să spună. Fusese căsătorită cu trei bărbați diferiți, divorțase de trei ori, luându-i fiecărui bărbat câte jumătate din avere. Nu e incredibil? Era aranjată. O casă în Saint-Tropez și alta în Venice Beach. Trăia singură, cu o menajeră, un bucătar și un șofer. Nimeni care să îi spună ce să facă. Nimeni care să facă pe șeful cu ea. Aș face moarte de om pentru așa o viață. Cine nu ar face-o?

– Pot să deschid ochii acum? am întrebat eu.

– Nu încă. Mai am puțin.

A trecut la o pensulă subțire, care se simțea răcoroasă și moale pe pleoapele mele.

– Cel puțin tu nu ai un bărbat care să îți spună ce să faci, un bărbat care să fie un ipocrit. Charles mă înșală, a spus ea. Știai asta? E gelos dacă eu arunc și cea mai mică privire unui alt bărbat, dar el are cel puțin două amante, în orașe

diferite. Și astea sunt doar cele de care știu. Are una și aici. Am vrut să-l strâng de gât când am aflat. Îi plătește pe paparazzi ca să nu publice adevărul despre el. Între timp, eu trebuie să-i ofer un raport complet cu locurile în care merg de fiecare dată când părăsesc această cameră.

Deschid ochii și mă îndrept în scaun. Eram foarte supărată să aud una ca asta despre domnul Black.

– Detest bărbații care înșală, am spus eu. Îi disprețuiesc. Nu ar trebui să-ți facă așa ceva. Nu e corect, Giselle.

Mâinile ei erau încă aproape de fața mea. Și-a suflecat mânecile bluzei de pijama mai sus de coate. Din acea poziție avantajoasă, am băgat de seamă că avea vânătăi pe brațe, iar pe când s-a aplecat și bluza i s-a mișcat, am văzut o urmă de un albastru-gălbui și pe claviculă.

– Cum te-ai ales cu vânătăile alea? am întrebat eu.

Trebuia să existe o explicație perfect rezonabilă.

Ea a ridicat din umeri.

– Așa cum am spus, lucrurile nu sunt întotdeauna grozave între mine și Charles.

Am simțit o forfotă familiară în stomac, amărăciunea și furia spumegau chiar la suprafață, un vulcan pe care nu l-aș fi lăsat să erupă. Nu încă.

– Meriți să fii tratată mai bine, Giselle, am spus eu. Ești o persoană cumsecade.

– Meh, a spus ea. Nu sunt chiar așa de bună. Încerc, dar uneori... uneori e greu să fii bun. E greu să faci ce trebuie.

A ales din setul ei un ruj într-o nuanță de roșu-sângeriu și a început să mi-l aplice pe buze.

– Ai dreptate în privința unui lucru, totuși. Merit mai mult. Merit un Făt-Frumos. Și am să-mi îndeplinesc visul, în cele din urmă. Lucrez la asta. Crede și vrei primi, corect?

A pus jos rujul și a ridicat o clepsidră mare de pe măsuța de toaletă. O văzusem acolo suficient de des. Lustruisem sticla cu amoniac și alama cu substanță de curățat pentru metale, ca să-i redau pe deplin strălucirea. Era un obiect frumos, clasic și elegant, pe care îți făcea plăcere să îl atingi și să îl ții în mână.

– Vezi clepsidra asta? a spus ea, ținând-o în fața mea. Femeia pe care am întâlnit-o, mentora mea? A fost un cadou de la ea. Era goală când mi-a dat-o și mi-a spus s-o umplu cu nisip de pe plaja mea preferată. I-am spus: „Ești nebună? Nici măcar nu am văzut vreodată oceanul. Ce te face să crezi că voi ajunge pe o plajă în curând?" Se pare că a avut însă dreptate. Am văzut o mulțime de plaje în acești ultimi ani. Am fost escortată pe multe dintre ele chiar și înainte să îl cunosc pe Charles – Riviera

Franceză, Polinezia, Maldivele, Cayman. Insulele Cayman sunt preferatele mele. Aș putea locui acolo pentru totdeauna. Charles deține o vilă acolo, iar ultima dată când m-a dus, am umplut clepsidra cu nisip de pe plajă. O întorc uneori și privesc pur și simplu nisipul cum curge. Timp, corect? Trebuie să înfăptuiești lucrurile. Să faci ceea ce vrei cu viața ta înainte să fie prea târziu... Și gata! a spus ea, îndepărtându-se ca să îmi pot vedea reflexia în oglindă.

Giselle stătea în spatele meu, cu mâinile așezate din nou pe umerii mei.

– Vezi? a spus ea. Doar puțin machiaj și brusc ești foarte sexy.

Întorc capul dintr-o parte în alta. Abia dacă mă mai recunoșteam. Știam că arătam cumva „mai bine", sau cel puțin mai asemănătoare cu restul lumii, dar era ceva foarte deranjant la schimbare.

– Îți place? Ca rățușca cea urâtă preschimbată-n lebădă, ca Cenușăreasa la bal.

Cunoșteam regulile de etichetă în astfel de situații, ceea ce era o ușurare. Când cineva îți face un compliment, tu trebuie să îi mulțumești. Și când cineva face ceva drăguț pentru tine – chiar dacă tu nu voiai să facă asta –, trebuie să îi mulțumești.

– Îți apreciez eforturile, am spus eu.

– Cu plăcere. Și ia asta, a spus ea, ridicând frumoasa clepsidră. Este un

cadou. De la mine pentru tine, Molly.

Și, zicând asta, a pus obiectul strălucitor în mâinile mele. Era primul cadoul pe care îl primeam de când murise Buni. Și nu îmi aminteam când primisem ultima dată un cadou de la altcineva în afară de Buni.

– Îmi place nespus, am zis eu.

Vorbeam serios. Era ceva ce apreciam mult mai mult decât o schimbare de look. Nu-mi venea să cred că de-acum era a mea, să o păstrez cu grijă și să o lustruiesc de azi înainte. Era plină cu nisip dintr-un loc îndepărtat, exotic, pe care nu aveam să îl văd niciodată. Și era un cadou generos din partea unei prietene.

– O voi păstra aici, în dulapul de la hotel, în cazul în care ai să o vrei vreodată înapoi, am spus eu.

Adevărul este că, deși îmi plăcea foarte mult acea clepsidră, nu o puteam lua cu mine. Voiam doar lucrurile lui Buni în casă.

– Serios, o ador, Giselle. O voi admira în fiecare zi.

– Pe cine încerci să păcălești? Deja o admiri în fiecare zi.

Am zâmbit.

– Da, presupun că ai dreptate, am spus eu. Îmi îngădui să îți fac o sugestie?

Giselle a rămas acolo, cu o mână în șold, în timp ce eu făceam ordine în

trusa de machiaj și curățam măsuța de toaletă.

– Ai putea lua în considerare să îl părăsești pe domnul Black. Te rănește. Ți-ar fi mai bine fără el.

– De-ar fi atât de ușor, a spus ea. Dar timpul, domnișoară Molly. Timpul le vindecă pe toate, așa cum se spune.

Avea dreptate. Pe măsură ce trece timpul, rana nu mai doare la fel ca la început și asta vine mereu ca o surpriză – să te simți puțin mai bine și totuși să îți fie dor de trecut.

Imediat ce acel gând mi-a trecut prin minte, mi-am dat seama cât de târziu era. Mi-am verificat telefonul – 13.03. Pauza mea de prânz se sfârșise cu câteva minute în urmă!

– Trebuie să plec, Giselle. Supraveghetoarea mea, Cheryl, va fi foarte supărată că am întârziat.

– Oh, scorpia aia. Mirosea pe aici ieri. A venit să întrebe dacă suntem mulțumiți de serviciul de curățenie. Am spus: „Am cea mai bună cameristă din lume. De ce nu aș fi mulțumită?" Iar ea a rămas acolo, cu o expresie tâmpă pe față, și a spus: „Eu aș face o treabă mai bună pentru dumneavoastră decât Molly. Sunt supraveghetoarea ei". Dar eu am refuzat. Am scos o hârtie de zece dolari din geantă și i-am înmânat-o. „Molly este singura cameristă de care am nevoie, mulțumesc", i-am spus. Apoi a plecat. E

o figură, tipa aia. Dă un nou înțeles termenului de „cățea“, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Buni m-a învățat să nu folosesc limbajul vulgar, și o fac rareori. Dar nu puteam să contest limbajul adecvat al lui Giselle în această situație particulară. Fără să vreau, am schițat un surâs.

– Molly? Molly.

Era detectiva Stark.

– Mă scuzați, spun eu. Puteți să repetați întrebarea?

– Am întrebat dacă ai cunoscut-o pe Giselle Black? Ai avut de-a face cu ea? Ați stat vreodată de vorbă? A spus vreodată ceva despre domnul Black care ți s-a părut ciudat? A menționat vreodată ceva care ne-ar putea ajuta în anchetă?

– În anchetă?

– Așa cum am menționat, probabil că domnul Black a murit din cauze naturale, dar este treaba mea să exclud celelalte posibilități. De aceea vorbesc cu tine astăzi.

Detectiva își trece o mână peste frunte.

– Deci, te voi întreba din nou: a vorbit Giselle Black cu tine vreodată?

– Doamnă detectiv, spun eu, sunt cameristă la hotel. Cine ar vrea vreodată să vorbească cu mine?

Detectiva stă puțin pe gânduri, apoi încuviințează din cap. Este complet satisfăcută de răspunsul meu.

– Mulțumesc, Molly, spune ea. A fost o zi grea pentru tine, îmi dau seama de asta. Permite-mi să te duc acasă.

Și așa a făcut.

În traducere aproximativă: „Explică simplu, prostule“ (n.red.)

5

Răsucesc cheia în ușă și deschid ușa apartamentului meu. Trec de prag și închid ușa în urma mea, trăgând zăvorul. Casă, dulce casă.

Mă uit la perna de pe scaunul vechi al lui Buni, de lângă ușă. A brodat pe ea rugăciunea pentru seninătate: „Doamne, Dumnezeule, dăruiește-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba și înțelepciunea de a face diferența între ele".

Îmi scot telefonul din buzunarul pantalonilor și îl așez pe scaun. Îmi dezleg șireturile pantofilor și îi șterg pe tălpi cu o cârpă, înainte de a-i pune în dulap.

– Buni, am ajuns acasă! strig eu.

Nu mai e de nouă luni, dar încă îmi pare cumva greșit să nu o salut. Mai cu seamă astăzi.

Rutina mea de seară nu mai este aceeași fără ea. Când era în viață, ne petreceam tot timpul liber împreună. Seara, primul lucru pe care îl făceam era să terminăm curățenia pe ziua respectivă. Apoi găteam cina împreună – spaghete miercurea, pește vinerea, dacă găseam fileuri la reducere, la magazinul alimentar. Apoi mâncam una lângă alta

pe canapea, în timp ce ne uitam la *Columbo*.

Lui Buni îi plăcea nespus serialul *Columbo*, și mie la fel. Deseori, făcea comentarii despre cum Peter Falk ar avea nevoie de o femeie ca ea să-l îngrijească.

– Uită-te la pardesiul ăla. Are mare nevoie să fie spălat și călcat.

Clătina din cap, vorbind spre ecran, ca și cum el ar fi fost real și s-ar fi aflat chiar acolo, în fața ei.

– Mi-aș dori să nu fumezi trabucuri, dragă. Este un obicei murdar.

Dar în ciuda acelui obicei, amândouă admiram felul în care Columbo putea să deslușească intrigile perfide ale ticăloșilor și să se asigure că primesc exact ceea ce merită.

Nu mă mai uit la *Columbo*. Încă un lucru care îmi pare greșit acum, când Buni e moartă. Dar încerc să țin pasul cu rutina de făcut curat seara.

Luni, podele și munci grele.
Marți, șmotruim migălos, ca să fie cu folos.
Miercuri, baie și bucătărie.
Joi, ștergem frumos praful.
Vineri, ziua de spălat.
Sâmbătă, ce o fi, ce s-o ivi.
Duminică, târguieli, bucătăreli.

Buni mi-a inoculat întotdeauna importanța unei case curate și ordonate.

– O casă curată, un corp curat și o companie curată. Știi unde duc?

Nu puteam să am mai mult de cinci ani când m-a învățat asta. Mă uitam în sus la ea când vorbea.

– Unde, Buni?

– La o conștiință curată. La o viață bună, curată.

Mi-a luat ani de zile să înțeleg pe deplin spusele ei, dar mă uimește acum cât de multă dreptate avea.

Scot mătura și fărașul, mopul și găleata din dulapul cu produse de curățenie din bucătărie. Încep să dau temeinic cu mătura, începând din capătul îndepărtat al dormitorului meu. Nu prea este spațiu gol pe podea, din moment ce patul meu dublu ocupă aproape toată camera, dar mizeria are obiceiul să se ascundă pe sub lucruri, să se vâre printre crăpături. Ridic cuvertura și mătur sub pat, împingând înainte și afară din cameră orice particulă de praf persistentă. Tablourile lui Buni cu ținuturi rurale englezești atârnă pe pereți și fiecare în parte îmi amintește de ea.

Ce zi a fost azi, ce zi într-adevăr! Una pe care mai degrabă aș uita-o decât să mi-o amintesc, și totuși, nu merge așa. Îngropăm adânc amintirile rele, dar ele nu dispar. Sunt cu noi tot timpul.

Continui să mătur pe coridor. Îmi croiesc drum spre baie, cu gresia sa în alb-negru, crăpată, învechită, strălucind

totuși puternic când o lustruiesc, lucru pe care-l fac uneori și de două ori pe săptămână. Mătur câteva fire de păr care îmi aparțin de pe podea, iar apoi ies afară din baie.

Acum sunt exact în fața dormitorului lui Buni. Ușa e închisă. Fac o pauză. Nu voi intra acolo. Nu am trecut pragul acela de luni de zile. Și nu se va întâmpla azi.

Mătur parchetul din capătul îndepărtat al livingului, în jurul comodei cu antichități a lui Buni, sub canapea, prin bucătăria lungă și înapoi la ușa de la intrare. Am lăsat grămăjoare de gunoi în urma mea – una în fața dormitorului, alta în fața băii, una aici, lângă intrare, și alta în bucătărie. Mătur fiecare grămadă în făraș, iar apoi mă uit la conținutul adunat. O săptămână destul de curată, per total – câteva firimituri de pâine, ceva praf și scame, câteva fire din părul negru. Nimic rămas de la Buni, din câte văd. Absolut nimic.

Arunc mizeria în coșul de gunoi din bucătărie. Apoi umplu găleata cu apă caldă și adaug acel Mr. Clean, cu aroma sa de Briză Nocturnă (preferata lui Buni). Car găleata și mopul în dormitorul meu și încep din capătul îndepărtat. Am grijă să nu stropesc așternuturile și, mai cu seamă, cuvertura cu steaua solitară pe care Buni mi-a

făcut-o cu ani în urmă, decolorată și ponosită de acum, dar la fel de prețioasă.

Îmi finalizez circuitul, ajungând din nou la intrare, unde întâlnesc lângă ușă o pată neagră, foarte încăpățânată. Probabil că eu am făcut asta cu pantofii mei de muncă murdari. Frec, frec, frec.

– Dispari, pată afurisită, spun cu voce tare, iar în cele din urmă se estompează înaintea ochilor mei, dezvăluind licărirea parchetului de dedesubt.

E straniu cum amintirile se ridică la suprafață de fiecare dată când fac curat. Mă întreb dacă așa e pentru toată lumea – pentru toată lumea care face curat, adică. Și, deși am avut o zi mai degrabă încărcată, nu la ziua de azi mă gândesc, nici la domnul Black și nici la toată blestemăția aceea de poveste, ci la o zi mult mai îndepărtată, când aveam în jur de unsprezece ani. O întrebam pe Buni despre mama mea, așa cum făceam din când în când – Ce fel de persoană era? Unde a plecat și de ce? Știam că a fugit cu tatăl meu, un bărbat pe care Buni îl descria ca fiind „o canalie" și „un pierde-vară".

– Și iarna cum era? întrebam eu.

Ea râdea.

– Râzi cu mine sau de mine?

– Cu tine, draga mea fată! Întotdeauna cu tine.

Ea a continuat spunând că nu era vreo surpriză că mama s-a încurcat cu o

canalie, deoarece și Buni făcuse greșeli în tinerețe. În primul rând, așa se alesese cu mama.

Totul era foarte confuz pe atunci. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar trebui să cred despre toate lucrurile acelea. Are mai mult sens acum. Cu cât devin mai matură, cu atât înțeleg mai mult. Și cu cât înțeleg mai mult, cu atât am mai multe întrebări pentru ea – întrebări la care ea nu mai poate răspunde.

– Se va întoarce vreodată la noi? Mama mea? o întrebam atunci.

Un oftat lung.

– Nu va fi ușor. Trebuie să scape de el. Și trebuie să-și dorească să plece.

Nu s-a întâmplat, totuși. Mama nu s-a întors niciodată. Dar nu mă deranjează. Nu are nici un rost să plângi după cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Este și așa de ajuns de greu să plângi după un om pe care l-ai cunoscut, pe care nu îl vei mai vedea niciodată și care îți lipsește îngrozitor.

Bunica mea a muncit din greu și a avut multă grijă de mine. M-a învățat lucruri. M-a îmbrățișat și m-a ocrotit și a făcut ca viața să merite trăită. Bunica mea a fost și ea cameristă, dar una domestică. Lucra pentru o familie înstărită, familia Coldwell. Ajungea de la apartamentul nostru la vila lor în jumătate de oră. Ei îi lăudau munca, dar oricât muncea, nu era niciodată suficient.

„Poți să faci curat după serata noastră de sâmbătă?“

„Poți să scoți pata asta de pe covor?“

„Poți să te ocupi și de grădină?“

Buni, întotdeauna binevoitoare și dornică să ajute, spunea „da“ la orice solicitare, indiferent cât de mult o costa. Făcând asta, economisise de-a lungul anilor, într-un cont, o sumă frumușică. Îi spunea „Fabergé-ul“.

– Fată dragă, te duci până la bancă să depozitezi asta în Fabergé?

– Sigur, Buni, spuneam eu, luându-i cardul bancar, coborând cinci șiruri de scări până afară din clădire și străbătând două străzi, până la bancomat.

Când m-am făcut mai mare, au fost momente în care m-am îngrijorat pentru Buni, din pricină că muncea prea mult. Dar ea mi-a alungat toate grijile.

– Diavolul face munca pentru mâinile trândave. Și de altfel, într-o zi vei fi doar tu, iar Fabergé-ul te va ajuta să mergi mai departe când acea zi va veni.

Nu voiam să mă gândesc la acea zi. Mi-era greu să îmi imaginez viața fără Buni, în special de când școala devenise o formă specială de tortură. Și școala generală, și liceul au fost niște perioade singuratice și chinuitoare. Mă mândream cu notele mele bune, dar nu am fost niciodată apropiată de colegii mei. Nu m-au înțeles atunci și rareori o fac acum.

Când eram mai mică, asta mă necăjea mai mult decât azi.

– Nimeni nu mă place, îi spuneam lui Buni când cineva se lua de mine la școală.

– Asta pentru că ești diferită, îmi explica ea.

– Îmi spun că sunt o ciudată.

– Nu ești ciudată. Ești doar un suflet bătrân. Și asta e ceva de care să fii mândră.

Când eram spre finalul liceului, eu și Buni vorbeam despre profesii, despre ceea ce voiam să fac în viață, ca adult. Doar o singură opțiune prezenta interes pentru mine.

– Vreau să fiu cameristă, i-am spus.

– Fată dragă, cu Fabergé-ul poți ținti puțin mai sus de atât.

Dar am insistat și cred că, în adâncul sufletului, Buni știa mai bine decât oricine ce sunt. Ea îmi cunoștea capacitățile și puterile; de asemenea, era foarte conștientă de slăbiciunile mele, deși spunea că devin mai bună – „Cu cât trăiești mai mult, cu atât înveți mai multe".

– Dacă ceea ce îți dorești e să fii cameristă, atunci așa să fie, a spus Buni. Vei avea nevoie de experiență profesională, totuși, înainte de a intra la o școală postliceală.

Buni s-a interesat în jur și, printr-o cunoștință veche care era portar la

Regency Grand, a aflat de un post de cameristă disponibil la hotel. Am avut emoții la interviu, am simțit sudoarea care mi se aduna indiscret la subsuori pe când stăteam în fața scărilor principale ale hotelului impunător, acoperite de un covor roșu, cu marchiza somptuoasă, în negru și auriu, planând deasupra lor.

– Nu pot să intru acolo, Buni. E mult prea elegant pentru mine.

– Prostii. Meriți să intri prin ușile acestea la fel ca oricine altcineva. Și o vei face. Haide, du-te.

M-a împins înainte. Am fost întâmpinată de domnul Preston, prietenul ei portar.

– Mă bucur să te cunosc, a spus el, aplecându-se puțin și ducând mâna la pălărie.

Apoi i-a aruncat lui Buni o privire stranie, pe care nu am înțeles-o pe deplin.

– A trecut ceva vreme, Flora, a spus el. Îmi pare bine să te revăd.

– Și mie îmi pare bine, i-a răspuns Buni.

– Hai să te ducem înăuntru, Molly, a spus domnul Preston.

M-a condus în hotel, pe ușile rotative strălucitoare, iar eu am cuprins pentru prima dată cu privirea foaierul de la Regency Grand. Era așa de frumos, așa de opulent, încât aproape că am leșinat la vederea lui – podelele și scările de

marmură, balustradele aurii sclipitoare, personalul de la recepție în uniformă, ca niște pinguini micuți și îngrijiți, ocupându-se de oaspeții eleganți, care rătăceau prin foaierul impunător.

L-am urmat fără suflare pe domnul Preston, care mă conducea pe coridoarele ornamentate de la parter, cu lambriuri întunecate, aplicele de perete în formă de scoică și acel tip de mochetă groasă, care absoarbe toate sunetele, lăsând urechile să se delecteze cu o liniște desăvârșită.

Am făcut dreapta, apoi stânga, apoi dreapta din nou, trecând pe lângă diferite birouri, până când, în cele din urmă, am ajuns la o ușă neagră, austeră, cu o plăcuță din alamă pe care scria: DL SNOW, MANAGER HOTEL REGENCY GRAND. Domnul Preston a bătut de două ori, apoi a deschis larg ușa. Spre marea mea uimire, m-am trezit într-o încăpere întunecată, cu tapițerii din piele, cu tapet de brocart în nuanța mustarului și rafturi de cărți pe fundal, un birou despre care aș fi putut cu ușurință să cred că este situat pe Baker Street nr. 221B și că îi aparține nimănui altcuiva decât lui Sherlock Holmes.

În spatele unei mese enorme, din lemn de mahon, stătea mărunțelul domn Snow. S-a ridicat ca să mă salute de cum am intrat. Când domnul Preston a ieșit discret din cameră, lăsându-ne cu interviul nostru, recunosc sincer că, în

timp ce palmele îmi transpirau și inima îmi bubuia în piept, mă îndrăgostisem atât de tare de Regency Grand încât m-am văzut nevoită și hotărâtă să îmi aloc poziția râvnită de cameristă.

Drept să spun, nu îmi amintesc prea multe din interviu, cu excepția faptului că domnul Snow explica despre reguli și comportamente, bune maniere și decență, ceea ce nu doar că îmi încânta auzul, ci răsuna mai degrabă ca un imn sacru și divin. După discuția noastră, m-a condus pe minunatele coridoare – stânga, dreapta, stânga – până când am ajuns din nou în foaier și apoi am coborât un șir de scări din marmură spre subsolul hotelului, unde, m-a informat el, se aflau zonele de curățenie și spălătorie, alături de bucătăria hotelului. Într-un birou ca un dulap, neaerisit și înghesuit, care mirosea a alge, mucegai și amidon, am fost prezentată cameristei-șefe, doamna Cheryl Green. Ea m-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a spus: „Presupun că o să se descurce".

Mi-am început formarea profesională în ziua imediat următoare și foarte curând lucram cu normă întreagă. Să muncesc era cu mult mai bine decât să merg la școală. La muncă, dacă eram tachinată, era cel puțin suficient de subtil încât puteam să ignor. Freacă, șterge, și mojicia dispare. De asemenea,

mă umplea de entuziasm să am salariul meu.

– Buni! spuneam când mă întorceam acasă, după ce făceam propria depunere în contul Fabergé.

Îi înmânam chitanța depozitului și ea zâmbea larg.

– N-am crezut niciodată că am să apuc ziua asta. Ești așa o binecuvântare pentru mine. Știi asta?

Buni m-a tras aproape și m-a îmbrățișat strâns. Nu e nimic pe lume ca îmbrățișarea lui Buni. Ar putea fi lucrul de care îmi e cel mai dor la ea. Asta, și vocea ei.

– Ți-a intrat ceva în ochi, Buni? am întrebat-o, când s-a retras.

– Nu, nu. Sunt foarte bine.

Cu cât lucram mai mult la Regency Grand, cu atât depuneam mai mult în Fabergé. Eu și Buni am început să vorbim despre opțiunile postliceale de educație. Am participat la o sesiune informativă despre programul de management hotelier și ospitalitate la o școală postliceală din apropiere. A fost extraordinar de emoționant. Buni m-a încurajat să candidez și, spre surprinderea mea, am fost acceptată. La colegiu, aș fi învățat nu numai cum să fac curat și să țin un hotel întreg, dar, de asemenea, cum să conduc personalul, exact așa cum făcea domnul Snow.

In orice caz, chiar înainte ca orele să înceapă, am participat la o sesiune de orientare profesională, și acolo l-am întâlnit pe Wilbur. Wilbur Brown. El stătea în fața uneia dintre mesele de prezentare, consultând oferta. Carnețele și pixuri erau oferite gratuit. El a luat mai multe și le-a îndesat în ghiozdan. Nu se dădea deoparte, iar eu voiam foarte mult să răsfoiesc broșurile.

– Mă scuzați, am spus eu. Pot să am acces la masă?

El s-a întors spre mine. Era voinic, purta ochelari cu lentile foarte groase și avea părul negru, aspru.

– Scuze. Nu mi-am dat seama că îți stăteam în drum, a spus, privindu-mă fără să clipească. Sunt Wilbur. Wilbur Brown. Intru la finanțe în toamnă. Intri și tu la finanțe în toamnă?

Mi-a întins mâna. A scuturat-o îndelung până am fost nevoită să îmi smulg brațul din strânsoare.

– Intru la management hotelier, am spus eu.

– Îmi plac fetele deștepte. Ție ce fel de tipi îți plac? Tipii de la Mate?

Nu m-am gândit niciodată ce fel de „tipi" îmi plac. Știam că îmi place de Rodney de la muncă. Avea o calitate pe care la televizor o numeau „charismă". Ca Mick Jagger. Wilbur nu avea charismă, dar avea altceva: era abordabil, direct, familiar. Nu îmi era frică de el așa

cum îmi era de majoritatea băieților și bărbaților. Probabil că ar fi trebuit să îmi fie.

Eu și Wilbur am început să ieșim împreună, spre încântarea lui Buni.

– Sunt așa fericită că ai găsit pe cineva. Este pur și simplu încântător, a spus ea.

Veneam acasă și îi spuneam totul despre el, cum am fost la cumpărături și cum foloseam cupoane, sau cum ne plimbam prin parc și număram o mie două sute trei pași de la statuie până la fântână. Buni nu întreba despre alte aspecte mai personale ale romanței noastre, lucru pentru care sunt recunoscătoare, pentru că habar nu am dacă aș fi știut să îi explic ce simțeam în legătură cu aspectele fizice, cu excepția faptului că, deși era totul nou și diferit, era de asemenea foarte plăcut.

Într-o zi, Buni mi-a cerut să îl invit pe Wilbur la noi, ceea ce am și făcut. Dacă Buni a fost cumva dezamăgită de el, cu siguranță n-a arătat nimic.

– Este oricând bine-venit aici, amorezul tău vreau să zic, a spus ea.

Wilbur a început să ne viziteze regulat, mâncând cu noi și rămânând după masă să se uite la *Columbo*. Nici eu și nici Buni nu ne bucuram de întrebările și comentariile neîncetate cu privire la serial, dar le-am suportat cu stoicism.

„Ce film polițist dezvăluie criminalul de la început?" întreba el. Sau: „Nu-ți

dai seama că majordomul a făcut-o?"

Putea strica un întreg episod vorbind așa pe tot parcursul lui, de obicei evidențiind greșit vinovatul, deși, ca să fiu cinstită, eu și Buni văzuserăm fiecare episod de mai multe ori, așa că nu conta cu adevărat.

Într-o zi, eu și Wilbur am fost la un magazin de electronice, pentru ca el să își cumpere un calculator nou. Nu părea în largul lui în acea zi, dar nu mi-am pus întrebări, nici chiar când mi-a spus „Grăbește-te", în timp ce eu mă străduiam să țin pasul cu mersul lui iute. Odată intrați în magazin, s-a uitat la mai multe calculatoare și le-a încercat, explicându-mi funcția fiecărui buton. Apoi, odată ce a ales calculatorul care îi plăcea cel mai mult, l-a strecurat în ghiozdanul său.

– Ce faci? am întrebat eu.

– Vrei să închizi naibii gura? mi-a răspuns el.

Nu știu ce m-a șocat mai mult – limbajul lui sau faptul că a ieșit din magazin fără să plătească pentru calculator. Îl furase, pur și simplu.

Și asta nu e tot. Într-o zi, m-am întors de la muncă cu salariul meu. El ne-a vizitat în acea seară. Buni deja nu se simțea bine. Pierdea în greutate și era mult mai tăcută decât de obicei.

– Buni, mă duc jos să depozitez asta în Fabergé.

– Merg cu tine, s-a oferit Wilbur.

– Ce gentleman ai aici, Molly, a răspuns Buni. Mergeți amândoi, atunci.

La bancomat, Wilbur a început să îmi pună tot felul de întrebări despre hotel și cum era să faci curat într-o cameră. Am fost nespus de fericită să îi explic bucuria specifică de a plia colțurile așternuturilor proaspăt călcate și cum, în razele soarelui, un mâner de alamă bine lustruit transformă totul în aur. Am fost atât de absorbită de povestire încât nu am observat că el mă urmărea în timp ce tastam codul PIN al lui Buni.

În acea noapte, a plecat brusc, imediat după *Columbo*. Zile întregi, i-am scris mesaje, dar nu a răspuns. Îl sunam și îi lăsam mesaje, dar nimic. Ciudat lucru, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că nu știam unde locuia, că nu fusesem niciodată la el acasă, nici măcar nu îi știam adresa. El găsea întotdeauna motive pentru care era mai bine să mergem la mine acasă, printre acestea numărându-se și faptul că era mereu o plăcere să o vadă pe Buni.

După aproape o săptămână, am fost să scot banii pentru chirie. Nu mi-am putut găsi cardul bancar, ceea ce era neobișnuit, așa că i l-am cerut lui Buni pe al ei. Am fost la bancomat. Și așa am descoperit că Fabergé-ul nostru era gol. Complet secat. Și atunci am știut că Wilbur nu era numai un hoț, ci și un

trădător. El era definiția absolută a unei canalii, care este cel mai josnic tip de bărbat.

Îmi era rușine că fusesem păcălită, că mă îndrăgostisem de un mincinos. Eram rușinată până în măduva oaselor. M-am gândit să sun la poliție și să văd dacă nu l-ar putea găsi, dar, în final, știam că asta însemna să îi spun lui Buni de ce fusese el în stare, și pur și simplu nu puteam să fac asta. Nu puteam să îi frâng inima. O inimă frântă era de ajuns, mulțumesc frumos.

– Unde e amorezul tău? m-a întrebat Buni, după câteva zile în care nu l-a văzut.

– Ei bine, Buni, i-am spus eu, se pare că a hotărât să meargă pe drumul său.

Nu îmi place să mint cu nerușinare, și asta nu era o minciună nerușinată, ci mai degrabă un adevăr care rămâne un adevăr atâta vreme cât nu sunt solicitate alte detalii. Iar Buni nu a insistat.

– Ce păcat, a spus ea. Dar nu-ți face griji, draga mea. Are balta pește.

– E mai bine așa, am spus eu, și mă gândesc că a fost surprinsă că nu eram mai supărată.

Dar adevărul e că *eram* supărată. Eram furioasă, dar învățam cum să îmi ascund sentimentele. Eram capabilă să-mi țin mânia în frâu, ca Buni să nu-și dea seama de nimic. Avea destule necazuri pe

cap, iar eu îmi doream să-și concentreze toată energia pentru a se însănătoși.

În secret, îmi imaginam că îl găseam singură pe Wilbur. Aveam fantezii aprinse, despre cum dădeam peste el în campusul colegiului și îl sugrumam cu bretelele ghiozdanului său. Îmi imaginam cum îi torn înălbitor în gură pentru a-l face să mărturisească ceea ce făcuse, ceea ce ne făcuse, lui Buni și mie.

A doua zi după ce Wilbur ne-a jefuit, Buni avea o programare la doctor. Fusese de multe ori la doctor în săptămânile anterioare, dar de fiecare dată când venea acasă, veștile erau aceleași.

– Vreun rezultat, Buni? Știu de ce nu te simți bine?

– Încă nu. Poate că totul e doar în capul bunicii tale bătrâne.

Eram încântată să aud asta, pentru că o boală falsă e mult mai puțin înspăimântătoare decât una reală. Totuși, o parte din mine avea presimțiri rele. Pielea ei era ca hârtia creponată și abia mai avea poftă de mâncare.

– Molly, știu că e marți, ziua de șmotru, dar crezi că putem să bifăm această sarcină în altă zi, poate?

Era prima dată când cerea o pauză de la rutina noastră de curățenie.

– Nu-ți face griji, Buni. Odihnește-te. O să mă ocup eu de sarcinile noastre de seară.

– Fată dragă, ce m-aș face fără tine?

Nu am spus-o cu voce tare, dar începeam să mă întreb ce m-aș fi făcut eu dacă aș fi rămas vreodată fără Buni.

Câteva zile mai târziu, Buni a avut o altă programare. Când a venit acasă, ceva era diferit. Vedeam pe chipul ei. Părea umflată și încordată.

– Până la urmă, se pare că sunt totuși puțin bolnavă, a spus ea.

– Ce fel de boală ai? am întrebat eu.

– Pancreatică, a spus încet, cu ochii pironiți într-ai mei.

– Ți-au dat medicamente?

– Da, a spus ea. Mi-au dat. Este o boală care, din nefericire, provoacă durere, așa că se ocupă de asta.

Nu se plânsese până atunci de nici o durere, dar presupun că știam. Îmi dădeam seama din felul cum mergea, cum se străduia să se așeze pe canapea în fiecare seară, cum tresărea când se ridica.

– Dar care este boala, mai exact? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns. În schimb, a zis:

– Trebuie să mă întind, dacă nu te superi. A fost o zi lungă.

– Îți voi face un ceai, Buni, am spus eu.

– Minunat. Mulțumesc.

Săptămânile treceau, și Buni devenea tot mai tăcută. Nu mai fredona când pregătea micul dejun. Venea de la muncă mai devreme. Pierdea în greutate rapid și lua din ce în ce mai multe medicamente în fiecare zi.

Nu înțelegeam. Dacă lua medicamente, de ce nu se însănătoșea?

Am pornit o investigație.

– Buni, am spus eu, ce boală ai? Nu mi-ai spus niciodată.

Eram în bucătărie în acel moment, strângând după ce luaserăm cina.

– Fata mea dragă, a spus ea. Hai să luăm loc.

Ne-am ocupat locurile la masa noastră de două persoane, în stil rustic, pe care o salvaserăm cu ani în urmă din containerul de gunoi din fața clădirii.

Am așteptat ca ea să vorbească.

– Ți-am acordat timp. Timp ca să te obișnuiești cu ideea, a spus ea în cele din urmă.

– Să mă obișnuiesc cu ce idee? am întrebat eu.

– Molly, dragă. Am o boală gravă.

– Da?

– Da. Am cancer pancreatic.

Și în felul acesta, piesele s-au pus cap la cap, iar imaginea completă a ieșit la iveală din umbrele mohorâte. Asta explica pierderea în greutate și lipsa de energie. Buni nu era în apele ei, de aceea avea nevoie de îngrijiri medicale integrale și adecvate, ca să poată să își revină complet.

– Când își vor face efectul medicamentele? am întrebat eu. Poate că trebuie să mergi la alt doctor?

Dar pe când îmi împărtășea detaliile, am început să înțeleg adevărul. Paliativ. Un asemenea cuvânt teatral, atât de plăcut de rostit. Și atât de greu de conceput.

– Nu se poate, Buni, am insistat. Te vei face mai bine. Va trebui doar să ne punem pe treabă și să rezolvăm problema.

– Oh, Molly. Unele probleme nu pot fi rezolvate, chit că ne punem noi pe treabă. Am avut o viață tare bună, zău. Nu am de ce să mă plâng, decât că nu voi petrece mai mult timp cu tine.

– Nu, am spus eu. E inacceptabil.

Ea s-a uitat atunci la mine cu o privire pe care nu am putut s-o deslușesc. M-a luat de mână. Pielea ei era așa de moale, subțire ca hârtia, dar atingerea ei era caldă, curată până la sfârșit.

– Hai să privim adevărul în față, a spus ea. Voi muri.

Am simțit cum pereții se închid în jurul meu, cum camera se înclină într-o parte. Pentru un moment, nu am mai putut nici să respir, nici să mă mișc. Eram sigură că aveam să leșin acolo, pe loc, la masa din bucătărie.

– Am spus familiei Coldwell că nu mai pot să muncesc, dar să nu îți faci griji, avem încă Fabergé-ul. Sper ca atunci când îmi vine timpul, bunul Dumnezeu să mă ia repede, fără prea multă suferință. Dar dacă voi suferi, am

medicamentele, ca să mă ajute cu asta. Și te am pe tine...

– Buni, am spus eu. Trebuie să existe o...

– Un lucru trebuie să îmi promiți, a spus ea. Nu voi merge sub nici o formă la spital. Nu îmi voi petrece ultimele zile într-o instituție, înconjurată de străini. Nu există substitut pentru familie, pentru cei pe care îi iubești. Sau pentru confortul de acasă. Dacă îmi doresc pe cineva alături, aceea ești tu. Înțelegi asta?

Cu tristețe în suflet, înțelegeam. Am încercat cât de mult am putut să ignor adevărul, dar acum era cu neputință. Buni avea nevoie de mine. Ce altceva puteam să fac?

În acea seară, Buni a adormit cu mult înainte de *Columbo*, așa că am învelit-o în pat, am sărutat-o pe obraz și i-am spus noapte bună. Apoi am curățat dulapurile din bucătărie și fiecare farfurie în parte, una câte una. Nu mi-am putut opri lacrimile în timp ce lustruiam fiecare piesă de argintărie, nu că am fi avut prea multe, dar tot aveam câteva. Când am terminat, întreaga bucătărie mirosea a lămâie, dar nu puteam să scap de sentimentul că mizeria se ascundea prin crăpături și fisuri, iar dacă nu făceam curat, infecția avea să cuprindă fiecare părticică din viețile noastre.

Încă nu îi spusesem nimic lui Buni de Fabergé sau de Wilbur, cum ne lăsase fără nici un ban. Cum nu mai puteam să plătesc taxa de la colegiu, cum mă zbăteam să țin pasul chiar și cu chiria. În schimb, am făcut pur și simplu mai multe ture la Regency Grand, am lucrat mai multe ore, ca să am suficienți bani să plătesc pentru tot – incluzând analgezicele bunicii și cumpărăturile noastre. Eram în urmă cu chiria, un alt aspect pe care nu l-am menționat. De fiecare dată când mă întâlneam pe coridor cu proprietarul nostru, domnul Rosso, îl imploram să mă mai păsuiască cu plata, explicându-i că Buni era bolnavă și că rămăseserăm doar cu venitul meu.

Între timp, pe când sănătatea lui Buni se înrăutățea, eu stăteam pe marginea patului ei și îi citeam broșuri de la colegiu, explicându-i toate cursurile și atelierele de care eram entuziasmată, chiar dacă știam că nu voi ajunge nici măcar la primul curs. Buni ținea ochii închiși, dar dădeam seama că mă asculta, după zâmbetul împăcat de pe chipul său.

– Când nu voi mai fi, să folosești Fabergé-ul oricând ai nevoie. Dacă vei continua să muncești cu jumătate de normă, tot va acoperi chiria pentru cel puțin doi ani, și asta fără să includ taxele școlare. Este tot numai al tău, așa că folosește-l să-ți faci viața mai ușoară.

– Da, Buni. Mulțumesc.

Am visat cu ochii deschiși și nu mi-am dat seama. Stau lângă ușa de la intrare a apartamentului nostru. Mopul meu se sprijină de perete, iar eu strâng la piept perna lui Buni, cu rugăciunea de seninătate brodată pe ea. Nu îmi amintesc când am pus mopul jos sau când am ridicat perna. Parchetul este curat, dar tocit și zgâriat, păstrând, după zeci de ani de uzură, urmele rutinei vieții casnice. Lumina de deasupra planează peste mine, prea puternică, prea caldă.

Sunt complet singură. De cât timp stau aici? Podelele sunt uscate. Telefonul meu sună. Mă aplec și îl ridic de pe scaunul lui Buni.

– Bună ziua, Molly Gray la telefon.

O pauză la celălalt capăt.

– Molly. Sunt Alexander Snow, de la hotel. Mă bucur că ai ajuns acasă.

– Mulțumesc. Da. Sunt acasă de ceva timp. M-a condus acasă chiar doamna detectiv, după ce m-a interogat. Drăguț din partea ei, m-am gândit.

– Da. Și mulțumesc că ai fost de acord să vorbești cu dumneaei. Sunt sigur că informațiile tale vor fi de mare folos în investigație.

Face din nou o pauză. Îi aud respirația sacadată în telefon. Nu e prima dată când mă sună acasă, dar un apel de la domnul Snow este o întâmplare rară.

– Molly, spune el din nou. Imi dau seama că a fost o zi foarte supărătoare pentru tine. A fost greu pentru mulți dintre noi, în special pentru doamna Black. S-a dus vestea despre decesul... domnului Black. Așa cum îți poți imagina, întregul personal este foarte supărat și tulburat.

– Da. Îmi pot imagina, spun eu.

– Îmi dau seama că mâine este singura ta zi liberă din săptămână și că ai trecut prin multe azi, dar se pare că Cheryl a primit vestea morții domnului Black foarte rău. Spune că experiența i-a provocat o „traumă extremă", așa că nu va veni mâine.

– Dar nu a fost ea cea care l-a găsit mort, spun eu.

– Fiecare reacționează la stres în felul său, presupun, răspunde el.

– Da, bineînțeles, spun eu.

– Molly, crezi că ai putea să vii mâine să îi ții locul și să lucrezi în tura de zi? Încă o dată, îmi pare rău că...

– Bineînțeles, spun eu. O zi de muncă în plus n-o să-mi vină mie de hac. O altă pauză lungă. Asta e tot, domnule Snow?

– Da, asta e tot. Și mulțumesc. Ne vedem mâine-dimineață.

– Ba bine că nu. Noapte bună, domnule Snow. Somn ușor și purecii să vă sărute!

– Noapte bună, Molly.

MARȚI

6

Recunosc că am avut coșmaruri noaptea trecută. Am visat că domnul Black intra pe ușa apartamentului meu, cenușiu și palid, ca un mort viu. Eu stăteam pe canapea, urmărind *Columbo*. M-am întors spre el și i-am spus:

– Nimeni nu intră aici de când a murit Buni.

El a început să râdă – să râdă de mine. Dar eu l-am țintuit cu o privire pătrunzătoare ca laserul, până când mâinile și picioarele i s-au preschimbat în praf și pulbere, particule fine de cenușă care s-au răspândit de jur împrejur prin cameră și care mi-au pătruns în plămâni. Am început să mă înec și să tușesc.

– Nu! am țipat eu. Nu ți-am făcut eu asta! Nu am fost eu! Ieși de aici!

Dar era prea târziu. Cenușa lui era peste tot. M-am trezit cu răsuflarea tăiată.

Acum e șase dimineața. Este timpul să mă trezesc și să mă veselesc. Sau doar să mă trezesc.

Mă dau jos din pat și îl aranjez cum trebuie, atentă să așez cuvertura lui Buni în așa fel încât steaua din mijloc să indice nordul. Mă duc în bucătărie, unde îmi pun șorțul cu imprimeu oriental al lui Buni și pregătesc ceai și chifle pentru

o singură persoană. E prea liniște dimineața. Hârșâitul cuțitului pe chiflele prăjite este o ofensă adusă urechilor mele. Mănânc rapid, apoi fac duș și plec spre muncă.

Încui apartamentul în urma mea, când aud pe cineva cum își drege glasul pe coridor. Domnul Rosso.

Mă întorc ca să îl înfrunt.

– Bună ziua, domnule Rosso. V-ați trezit devreme în dimineața asta?

Mă aștept la minima politețe a unui salut, dar nu primesc decât următoarea replică:

– Ai întârziat cu chiria. Când plătești?

Îmi pun cheile în buzunar.

– Chiria va fi plătită în câteva zile, când vă voi înapoia fiecare bănuț pe care vi-l datorez. Ați cunoscut-o pe bunica mea și mă cunoașteți și pe mine. Nu suntem dintre cetățenii aceia certați cu legea și credem că trebuie să ne achităm dările care ni se cuvin. Ceea ce voi și face. În curând.

– Sper, spune el, apoi își târșâie picioarele înapoi, în apartamentul lui, închizând ușa după el.

Mi-aș dori ca oamenii să își ridice picioarele atunci când merg. Denotă atâta neglijență să îți târșâi picioarele în felul acela. Lasă o impresie foarte proastă.

„Ei acum, să nu îi judecăm prea aspru pe alții." Aud în cap vocea lui Buni care

îmi amintește să fiu bună și iertătoare. Este un defect al meu, să îi judec prea repede pe cei din jur sau să îmi doresc ca lumea să funcționeze potrivit legilor mele.

„Trebuie să fim ca bambusul. Trebuie să învățăm să ne arcuim și să ne îndoim în bătaia vântului."

Să mă arcuiesc și să mă îndoi. Nu sunt punctele mele forte.

Cobor pe scări și ies din bloc. Mă hotărăsc să merg pe jos tot drumul până la muncă – o plimbare de douăzeci de minute suficient de plăcută pe o vreme bună, deși azi norii sunt morocănoși și amenințători. Răsuflu ușurată când dau cu ochii de hotel, care freamătă de activitate. Am ajuns, ca o profesionistă adevărată, cu o jumătate de oră mai devreme pentru tura mea, așa cum obișnuiesc, de altfel.

La intrare, îl salut pe domnul Preston.

– O, Molly. Spune-mi că nu muncești azi.

– Ba da. Cheryl a sunat aseară să anunțe că e bolnavă.

El clatină din cap.

– Evident. Molly, ești bine? Ai tras o sperietură destul de mare ieri, așa am auzit. Îmi pare teribil de rău... de ceea ce ai văzut.

Pentru o clipă, prin minte îmi trece visul meu, amestecat cu imaginea reală a domnului Black, mort în patul său.

– Nu are de ce să-ți pară rău, domnule Preston. Nu e vina dumitale. Dar, recunosc, întreaga situație a fost oarecum... supărătoare. Voi rămâne calmă și voi merge înainte. Apoi un gând îmi trece brusc prin mine. Domnule Preston, a primit domnul Black vizitatori ieri? Prietenoși sau... altfel?

Domnul Preston își aranjează pălăria.

– Nu din câte am observat eu, spune el. De ce întrebi?

– O, fără motiv, spun eu. Poliția va investiga, sunt sigură. În special dacă ceva nu miroase a bine.

– Nu miroase a bine? repetă domnul Preston și mă fixează cu o privire serioasă. Molly, dacă ai nevoie vreodată de ceva – de orice – să îți aduci aminte de bătrânul tău prieten, domnul Preston, auzi?

Nu sunt genul de persoană care să îi deranjeze pe ceilalți. Cu siguranță domnul Preston știe asta despre mine până acum. Până și eu văd limpede că expresia de pe chipul lui e sobră, că are sprâncenele încruntate de îngrijorare.

– Mulțumesc, domnule Preston, spun eu. Apreciez oferta dumneavoastră amabilă. Acum, dacă nu vă supărați, sunt sigură că avem și mai multă curățenie de făcut azi, din moment ce ieri s-au perindat atâția polițiști și paramedici prin hotel. Tare mă tem că ghetele lor nu

sunt la fel de curate ca ale dumneavoastră.

Își duce mâna la pălărie și își întoarce atenția către niște oaspeți care încearcă, fără succes, să oprească un taxi.

– Taxi! strigă el, apoi se întoarce înapoi spre mine pentru un moment. Ai mare grijă, Molly. Te rog.

Încuviințez din cap și îmi croiesc drum pe scările roșii, catifelate. Intru pe ușile rotative strălucitoare, strecurându-mă dibaci printre oaspeții care intră și ies. În foaierul central, lângă recepție, îl văd pe domnul Snow. Ochelarii săi sunt strâmbi, iar o șuviță de păr rebelă a scăpat din frizura lui geluită. Se mișcă înainte și înapoi pe capul său, ca un deget dezaprobator.

– Molly, ce mă bucur că ești aici. Mulțumesc, spune el.

Ține în mână gazeta de azi. N-am cum să nu observ titlul de-o șchioapă: MOGULUL CHARLES BLACK, GĂSIT MORT LA REGENCY GRAND HOTEL.

– Ai citit asta? întreabă el.

Îmi înmânează ziarul, și eu arunc o privire peste articol. Explică felul în care o cameristă l-a găsit pe domnul Black mort în patul său. Numele meu, slavă Domnului, nu este menționat. Apoi se vorbește despre familia Black și disputa dintre copiii săi și fosta lui soție.

„Ani întregi au circulat zvonuri în jurul legalității firmei Black Property & Investments, cu acuzații potrivit cărora echipa de avocați a lui Black ar fi pus la punct afaceri frauduloase și deturnări de fonduri."

Pe la jumătatea articolului, observ numele lui Giselle și citesc mai atent.

„Giselle Black, cea de-a doua soție a domnului Black, cu treizeci și cinci de ani mai tânără decât acesta, este presupusa moștenitoare a averii imperiului Black, care a constituit subiectul conflictelor din familie în ultimii ani. După ce soțul ei a fost găsit mort, Giselle Black a fost văzută părăsind hotelul, purtând ochelari întunecați și fiind însoțită de un bărbat necunoscut. Potrivit mai multor angajați ai hotelului, familia Black se numără printre oaspeții fideli de la Regency Grand. Când a fost întrebat dacă domnul Black conducea o afacere la hotel, domnul Alexander Snow, managerul hotelului, nu a făcut nici un comentariu. Potrivit detectivei Stark, care se ocupă de caz, nu s-a eliminat încă posibilitatea unei morți suspecte a domnului Black."

Termin de citit articolul și îi înapoiez ziarul domnului Snow. Dintr-odată mă simt nesigură pe picioare, în momentul

în care înțeleg implicațiile acelei ultime fraze.

– Vezi, Molly? Ei sugerează că hotelul este... este...

– Suspect, intervin eu. Murdar.

– Da, exact.

Domnul Snow încearcă să își potrivească mai bine ochelarii pe nas, cam fără succes.

– Molly, trebuie să te întreb, ai văzut sau ai observat, la un moment dat... activități îndoielnice în acest hotel? Cu familia Black sau cu alți oaspeți?

– Îndoielnice? spun eu.

– Necinstite, explică el.

– Nu! îi răspund eu. În nici într-un caz. Dacă aș fi observat, dumneavoastră ați fi fost primul care ar fi știut.

Domnului Snow îi scapă un oftat înăbușit. Îmi pare rău pentru el, pentru povara pe care o cară – măreața reputație a Regency Grand Hotel atârnă pe umerii săi firavi.

– Domnule, pot să vă întreb ceva?

– Bineînțeles.

– Articolul o menționează pe Giselle Black. Știți cumva: mai stă încă aici? La hotel, adică?

Ochii domnului Snow se mișcă de la stânga la dreapta. Se îndepărtează de recepție și de pinguinii în uniformă care o ocupă. Îmi face semn să-l urmez. Grupuri de oaspeți împânzesc foaierul; este neobișnuit de aglomerat în această

dimineață. Mulți dintre ei țin ziare în mână, iar eu suspectez că domnul Black ar putea fi subiectul care le stă limbă multora dintre ei.

Domnul Snow arată spre o canapea de culoarea smaraldului, situată într-un colț întunecat de lângă scara principală. Ne croim drum într-acolo. Este prima dată când mă așez pe una dintre canapelele acestea. Mă afund în catifeaua moale, fără arcuri pe care să le evit, spre deosebire de canapeaua de acasă. Domnul Snow se așază lângă mine și vorbește în șoaptă.

– Ca să-ți răspund la întrebare, Giselle se află încă aici, la hotel, dar să nu mai spui nimănui. Nu are unde să stea în altă parte, înțelegi asta? Și e profund tulburată, așa cum îți poți imagina. Am mutat-o la etajul al doilea. Sunitha îi va face curat în cameră de acum înainte.

Simt cum îmi forfotește stomacul de neliniște.

– Foarte bine, spun eu. Aș face mai bine să plec acum. Hotel ăsta n-o să se curețe singur.

– Încă un lucru, Molly, spune domnul Snow. Apartamentul familiei Black. Este sub restricție azi, în mod evident. Poliția investighează încă acea cameră. Vei observa o bandă de securitate, precum și un polițist de pază la ușă.

– Și atunci, când ar trebui să fac curat în acel apartament?

Domnul Snow se uită la mine un timp îndelungat.

– Nu ai voie să faci curat acolo, Molly. Asta încerc să îți spun.

– Foarte bine. N-o să fac, atunci. La revedere.

Și cu asta, mă ridic, mă răsucesc pe călcâie și o iau pe scările de marmură în jos, spre subsol, la vestiarul meu din zona destinată personalului de la curățenie.

Mă așteaptă uniforma mea de încredere, proaspătă și curată, împachetată în folie de plastic și atârnată de ușa dulapului. E ca și cum întâmplările de ieri nu s-ar fi petrecut niciodată, ca și cum fiecare nouă zi ar șterge-o convenabil pe cea care a precedat-o. Mă schimb rapid, lăsându-mi propriile haine în dulap. Apoi îmi apuc căruciorul de cameristă – care este, miracolul miracolelor, complet aprovizionat și doldora de produse (fără îndoială, datorită lui Sunshine sau Sunithei, și, cu siguranță, nu datorită lui Cheryl).

Mă îndrept spre labirintul de coridoare prea puternic luminate, până ajung la bucătărie, unde Juan Manuel strânge resturile de la micul dejun într-un coș de gunoi uriaș și pune farfuriile în mașina de spălat industrială. Nu am fost niciodată într-o saună, dar îmi imaginez că trebuie să se simtă cam la fel – fără

mirosul ofensator al mâncărurilor de la micul dejun amestecate, care agresează olfactiv trecătorii.

Imediat ce Juan mă vede, pune jos sticla cu pulverizator și mă privește îngrijorat.

– *Dios te bendiga*[7], spune el, făcându-și cruce. Mă bucur să te văd. Te simți bine? Mi-am făcut griji pentru tine, domnișoară Molly.

Devine supărător că toată lumea se agită atâta în jurul meu azi. Doară nu eu am murit.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc, Juan, spun eu.

– Dar tu l-ai găsit, șoptește el, făcând ochii mari. Mort.

– Într-adevăr.

– Nu pot să cred că nu mai e printre noi. Mă întreb ce înseamnă asta, spune el.

– Înseamnă că e mort, spun eu.

– Vreau să spun: ce se va întâmpla cu hotelul?

Face câțiva pași mai aproape de mine, atât de aproape încât e la jumătate de căruciior distanță.

– Molly, zice el, tot în șoaptă. Bărbatul acela. Domnul Black. Era puternic. Prea puternic. Cine va fi șeful acum?

– Șeful este domnul Snow, spun eu.

Juan se uită la mine ciudat.

– Da? Chiar așa să fie?

– Da, răspund eu, cu toată încrederea. În definitiv, domnul Snow conduce acest hotel. Acum, putem să nu mai vorbim despre asta? Chiar trebuie să mă apuc de treabă. Azi voi face noi aranjamente pentru diseară. Tocmai am auzit că etajul patru este sub supraveghere. Poliția este încă aici. Vreau să stai în Camera 202 în seara asta, bine? Etajul doi, nu patru. Ca să eviți poliția.

– Bine. Nu-ți face griji. Nu voi sta la vedere.

– Și, Juan Manuel, nu ar trebui să îți spun asta, dar Giselle Black stă undeva la același etaj. La al doilea. Așa că ai grijă. S-ar putea să fie investigatori, chiar și pe etajul ei. Trebuie să stai în umbră până se termină investigația. Ai înțeles?

Îi înmânez cheia de la Camera 202.

– Da, Molly. Am înțeles. Și tu trebuie să stai în umbră, bine? Îmi fac griji pentru tine.

– Nu ai pentru ce să îți faci griji, spun eu. Trebuie să plec.

Apoi ies din bucătărie și îmi împing căruciorul până la liftul de serviciu. Pășesc în interior, unde aerul e instantaneu mai curat și mai răcoros, și urc până în foaier, apoi mă îndrept spre Social, de unde voi prelua teancul de ziare pe ziua de astăzi.

Chiar și de la distanță, îl zăresc pe Rodney în spatele barului. Când mă vede, se grăbește să mă întâmpine.

– Molly! Ești aici. Își pune mâinile pe umerii mei. Atingerea lui mă străbate precum curentul electric, încălzindu-mă până în adâncuri. Ești bine?

– Toată lumea mă întreabă asta. Sunt bine, spun eu. Poate că o îmbrățișare nu ar strica, dacă nu cumva cer prea mult?

– Bineînțeles, spune el. Chiar voiam să te văd azi.

Mă strânge la piept. Îmi sprijin capul pe umărul lui și îi inspir mirosul.

A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost îmbrățișată, încât nu știu ce trebuie să fac cu brațele. Mă hotărăsc să-i cuprind spatele și să mi le sprijin pe omoplații lui, care sunt chiar mai puternici decât mi-aș fi putut imagina.

Rodney se retrage înainte ca eu să fiu pregătită. Doar atunci îi observ ochiul drept. Este umflat și vânăt, de parcă ar fi fost lovit.

– Ce ai pățit? întreb eu.

– Oh, a fost o prostie. Îl ajutam pe Juan Manuel cu un sac în camera lui și... m-am lovit de ușă. Întreabă-l. O să-ți spună el.

– Ar trebui să pui niște gheață acolo. Pare dureros.

– Lasă-mă pe mine, vreau să aud cum te descurci *tu*.

În timp ce spune asta, se uită de jur împrejur prin bar. Grupuri de femei de vârstă mijlocie iau micul dejun împreună. În aer răsună clinchetul

linguriţelor lovindu-se de farfurii şi râsetele doamnelor, în timp ce ele îşi ocupă orele dimineţii înainte de matineurile de la teatru. Câteva familii se îndoapă cu grămezi de clătite înainte de o zi plină de vizite la muzee şi alte atracţii. Şi doi lupi singuratici, călătorind în interes de afaceri, ciugulesc din micul dejun continental, cu ochii lipiţi de telefoane sau de ziarele înşirate în faţa lor. După cine se uită Rodney? Sigur nu după vreunul dintre aceşti oaspeţi. Dar dacă nu după ei, atunci după cine?

– Ascultă, spune Rodney iute. Am auzit că l-ai găsit pe domnul Black ieri şi că te-au dus la secţie să-ţi pună întrebări. Nu pot să vorbesc acum, dar ce-ar fi să te întorci după tura ta? Putem să stăm într-un separeu liniştit şi să-mi povesteşti totul. Fiecare detaliu, bine?

Se întinde după mâna mea şi mi-o strânge. Ochii lui sunt două helesteie adânci, albastre. E îngrijorat. Îngrijorat pentru mine. Pentru un moment, mă întreb dacă mă va săruta, apoi îmi dau seama cât de prostesc ar fi – să săruţi o colegă în mijlocul barului. Bineînţeles că nu va face asta. Păcat, totuşi.

– Ar fi plăcut să ne întâlnim mai târziu, spun eu, optând pentru o nonşalanţă sfioasă. Deci la cinci? Fix? E o întâlnire?

– Ăă, da. Bine.

– Ne vedem atunci, spun eu, şi încep să mă îndepărtez.

– Nu uita ziarele, spune el.

Apucă un teanc de ziare de pe podea și le așază pe tejghea.

– O, prostuța de mine.

Mă lupt cu teancul pe când îl car spre căruciorul meu. El e distras acum, în spatele barului, turnând o cafea pentru un client. Încerc să îi întâlnesc privirea încă o dată, dar fără succes.

E în regulă. Vom avea timp suficient pentru contact vizual diseară.

„Dumnezeu să te binecuvânteze“ (în limba spaniolă în original) (n.red.)

7

Viața e stranie. O zi poate să fie de-a dreptul șocantă și la fel și următoarea. Dar cele două șocuri pot fi la fel de diferite unul de altul ca ziua de noapte, ca albul de negru, ca binele de rău. Ieri, l-am găsit pe domnul Black mort; azi, Rodney m-a invitat la o întâlnire. Teoretic, presupun că nu vom *merge* la o întâlnire, ci mai degrabă vom *sta* la o întâlnire, pentru că se va întâmpla la locul nostru de muncă. Dar asta e doar o problemă de semantică. Partea cu întâlnirea este cea mai relevantă.

A trecut mai bine de un an de când eu și Rodney am fost la ultima noastră întâlnire. „Lucrurile bune li se întâmplă celor care așteaptă", spunea întotdeauna Buni, și da, Buni, ai avut dreptate în legătură cu asta. Exact atunci când am crezut că Rodney nu e interesat de mine, îmi dezvăluie că de fapt este. Iar sincronizarea lui este impecabilă. Ziua de ieri a fost un șoc pentru sistemul meu. Ziua de azi este, de asemenea, un șoc, dar într-o manieră mult mai plăcută și emoționantă. Ceea ce arată că nu știi niciodată ce surprize îți rezervă viața.

Îmi împing căruciorul prin foaier și mă îndrept spre lift. Un alt grup de doamne trec în grabă pe lângă mine, probabil spre o „ieșire a fetelor". Îmi închid liftul

în nas, lucru cu care sunt obișnuită. Camerista poate aștepta. Camerista merge ultima. În cele din urmă, prind un lift doar pentru mine și apăs pe cifra 4. Butonul strălucește în roșu. Am o stare de greață pe când mă întorc la etajul al patrulea pentru prima dată de când l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. „Adună-te", mă gândesc. „Nu trebuie să intri azi în acel apartament."

Se aude semnalul sonor și ușile se deschid. Îmi împing căruciorul, dar mă izbesc imediat de ceva. Ridic privirea și văd că am intrat într-un polițist, cu ochii atât de lipiți de telefon încât nici nu își dă seama deloc că blochează liftul. Indiferent a cui este vina, știu exact ce trebuie să fac. Am învățat într-una dintre sesiunile timpurii de pregătire cu domnul Snow: oaspetele are întotdeauna dreptate, chiar și când nu e absolut deloc atent că ar putea deranja pe cineva.

– Mii de scuze, domnule. Sunteți bine? întreb eu.

– Da, sunt bine. Dar fii atentă pe unde mergi cu chestia aia.

– Apreciez sfatul. Mulțumesc, domnule polițist, spun eu în timp ce manevrez căruciorul pe lângă el.

De fapt, însă, mi-aș dori să trec cu căruciorul peste picioarele lui, din moment ce refuză să se dea la o parte din drum, dar asta ar fi nepotrivit. Odată ce reușesc să-l ocolesc, fac o pauză.

– Vă pot ajuta în vreun fel? Un prosop fierbinte, poate? Niște șampon?

– Sunt în regulă, spune el. Scuză-mă.

Apoi pășește pe lângă mine și îl privesc pe când se îndreaptă spre apartamentul soților Black. Ușa este marcată cu bandă specială de atenționare, de un galben intens. El stă într-o parte, sprijinindu-se de perete, cu un picior încrucișat peste celălalt. Îmi dau deja seama că dacă va sta toată ziua așa, va lăsa o pată a cărei ștergere va fi o adevărată provocare. Mi-ar plăcea să-l gonesc cu mătura de lângă perete, dar o las baltă. Nu e treaba mea.

Mă îndrept spre capătul îndepărtat al holului să îmi încep treaba în Camera 407. Sunt încântată să o găsesc goală, oaspeții au plecat. Pe pernă se află o bancnotă de cinci dolari, pe care o ridic și o pun în buzunar, cu un gest tăcut de mulțumire. „Fiecare bănuț contează", așa spunea mereu Buni. Mă ocup de strânsul patului și întinsul așternuturilor curate. Mâinile îmi tremură puțin azi, mă văd nevoită să recunosc. Din când în când, imaginea domnului Black îmi trece fulgerător prin minte – chipul palid, rece la atingere –, și gândul mă poartă spre toate lucrurile la care am fost martoră după aceea. E ca un curent electric care mă străbate. Nu am de ce să fiu agitată, totuși. Azi nu e ieri. Azi este o zi nouă-nouță. Ca să îmi destind nervii, mă concentrez asupra unor gânduri fericite.

Și nimic nu e mai fericit pentru mine decât gândurile despre Rodney.

Pe când fac curat, derulez în minte relația noastră înfloritoare. Îmi amintesc când am început munca la hotel și nu îl cunoșteam bine. În fiecare zi, pe când luam ziarele la începutul turei, încercam să zăbovesc puțin mai mult. Încet, în timp, am devenit foarte cordiali – să îndrăznesc să spun apropiați? Dar a fost o zi, în urmă cu mai bine de un an și jumătate, când afecțiunea noastră a fost cimentată.

Eram pe etajul trei, curățând camerele mele. Sunshine curăța jumătate din etaj, iar eu mă ocupam de cealaltă jumătate. Am intrat în Camera 305, care nu era pe lista mea pentru tura aceea, dar de la recepție mi s-a spus că e goală și trebuia curățată. Nici măcar nu m-am deranjat să bat la ușă din moment ce mi se spusese că era liberă, dar când mi-am împins căruciorul pe ușă, am dat nas în nas cu doi bărbați foarte impunători.

Buni m-a învățat să judec oamenii după acțiunile lor mai degrabă decât după înfățișare, așa că atunci când m-am uitat la acești doi uriași cu capetele rase și cu tatuaje faciale greu de înțeles, nu am gândit nimic de rău despre ei, ci doar lucruri bune. Poate că erau vreun duet rock de care nu am auzit niciodată? Sau poate că erau niște artiști tatuatori la modă? Sau luptători cunoscuți la nivel

mondial? Din moment ce prefer antichitățile în detrimentul culturii pop, cum aș putea să știu?

– Mii de scuze, domnilor, am spus eu. Mi s-a spus că toți oaspeții din această cameră au plecat. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat.

Am zâmbit atunci, așa cum cere protocolul, și am așteptat ca gentlemenii să răspundă. Dar nici unul nu a scos vreun cuvânt. Pe pat era o geantă bleumarin. Când am dat eu buzna, unul dintre giganți tocmai împacheta un echipament, un fel de aparat sau cântar, pe care era pe punctul de a-l introduce în geantă. Acum, rămăsese complet nemișcat, cu aparatul ciudat într-o mână.

Exact când începeam să mă simt ușor inconfortabil din pricina tăcerii care se așternuse, două persoane au ieșit din baia aflată în spatele celor doi bărbați. Una dintre ele era Rodney, în cămașa sa albă, apretată, cu mânecile suflecate, dezvăluindu-i antebrațele minunate. Cealaltă era Juan Manuel, care ținea un pachet învelit în hârtie maro, prânzul sau cina împachetate, poate? Rodney era cu pumnii strânși. El și Juan Manuel erau evident surprinși să mă vadă și, ca să fiu foarte sinceră, și eu eram surprinsă să îi văd.

– Molly, nu. De ce ești aici? a întrebat Juan Manuel. Te rog, trebuie să pleci

imediat.

Rodney s-a întors spre Juan.

– Ce, tu ești șeful acum? Gata, ești la conducere?

Juan Manuel a făcut doi pași în spate și și-a pironit privirea în pantofi.

Am hotărât că acesta era momentul să fac un pas în față și să detensionez atmosfera.

– Teoretic vorbind, am spus eu, Rodney este managerul barului. Ceea ce înseamnă că, în sens strict ierarhic, el este angajatul cu gradul cel mai mare dintre noi toți în acest moment. Dar să ne amintim că suntem cu toții persoane foarte importante, fiecare dintre noi, am spus eu.

Cei doi uriași și-au mutat de câteva ori privirile de la Rodney și Juan Manuel la mine, într-o succesiune rapidă.

– Molly, a spus Rodney. Ce faci aici?

– Nu e evident? am răspuns eu. Am venit să fac curat în cameră.

– Da, am priceput. Dar camera asta nu trebuia să fie pe lista ta azi. Le-am spus jos...

– Cui i-ai spus? am întrebat eu.

– Uite, nu contează. Nu asta e ideea.

Juan Manuel a trecut brusc pe lângă Rodney și m-a apucat de braț.

– Molly, nu-ți face griji pentru mine. Fugi jos acum și spune...

– Oho, a intervenit Rodney. Dă-i drumul, chiar acum.

Nu era o sugestie. Era un ordin.

– Oh, e în regulă, am spus eu. Eu și Juan ne cunoaștem și nu mă simt deloc inconfortabil.

Abia atunci m-am dumirit ce se întâmpla mai exact. Rodney era gelos pe Juan Manuel. Aceasta era o manifestare a unei rivalități romantice. Am luat-o ca pe un semn foarte bun, din moment ce dezvăluia cât de profunde erau sentimentele lui Rodney pentru mine.

Rodney l-a privit pe Juan Manuel într-un fel care-i trăda neplăcerea vădită, apoi a spus ceva cu adevărat surprinzător.

– Ce mai face mama ta, Juan? a întrebat el. Familia ta e în Mazatlán, nu e așa? Am prieteni în Mexic, să știi. Foarte buni. Sunt sigur că vor fi fericiți să le facă o vizită alor tăi.

Juan Manuel mi-a dat atunci drumul la brat.

– Nu e nevoie, a spus el. Sunt bine cu toții.

– Bun. Hai să rămână așa, a răspuns el.

Cât de minunat că Rodney se preocupa de starea familiei lui Juan Manuel, m-am gândit eu. Cu cât îl cunoșteam mai bine, cu atât îi deslușeam mai mult adevărata natură.

În acel moment, cei doi uriași au intervenit în discuție. Abia așteptam să fiu prezentată în mod adecvat ca să le pot stoca numele în memorie pentru referințe ulterioare, poate chiar să mă

asigur că primeau reducerile la desert din timpul serilor.

– Ce naiba se întâmplă aici? l-a întrebat unul dintre ei pe Rodney.

– Cine dracu' mai e și asta? a adăugat celălalt.

Rodney a făcut un pas în față.

– E în regulă. Nu vă faceți griji. Mă ocup eu.

– Ai face bine. Și mai repede.

Acum, trebuie să spun că această folosire repetată a limbajului vulgar m-a luat prin surprindere, dar am fost învățată să mă comport ca un profesionist desăvârșit în toate împrejurările, cu toate tipurile de oameni, fie că sunt politicoși sau nepoliticoși, curați sau neîngrijiți, murdari la vorbă sau manierați.

Rodney s-a poziționat exact în fața mea. Cu o voce joasă, a spus:

– Nu trebuia să vezi nimic din toate astea.

– Ce să văd? am întrebat eu. Dezastrul colosal pe care voi toți l-ați făcut în această cameră?

Unul dintre uriași a vorbit atunci.

– Doamnă, tocmai am curățat totul cum nu se poate mai frumos.

– Ei bine, am spus eu, ați făcut o treabă de mântuială. Așa cum puteți vedea, covorul are nevoie de aspirare. Urmele pașilor voștri sunt peste tot. Vedeți asta? Cum sunt deranjate firele covorului

lângă ușa de la intrare, apoi acolo, lângă baie? Pare că o turmă de elefanți a trecut pe aici. Ca să nu mai zic de măsuța laterală. Cine a mâncat gogoși cu zahăr, fără farfurie? Și amprentele astea mari, uleioase. Fără supărare, dar cum ați putut să nu le observați nici pe acestea? Sunt peste tot pe blatul de sticlă. Voi fi nevoită să lustruiesc și fiecare mâner în parte.

Am luat o sticlă cu pulverizator și un prosop de hârtie din cărucior și am început să dau cu spray pe masă. Am curățat toată mizeria într-o clipită.

– Vedeți? Nu e mai bine așa?

Chipurile uriașilor se reflectau unul pe celălalt cu gurile lor căscate. Evident, erau foarte impresionați de tehnicile mele eficiente de curățare. Între timp, Juan Manuel era în mod evident stânjenit. Rămăsese cu privirea ațintită la pantofi.

Nimeni nu a mai zis nimic pentru o vreme. Ceva era dubios, dar îmi era greu să spun ce anume. Rodney a fost cel care a spart tăcerea. S-a întors cu spatele la mine și s-a adresat prietenilor săi.

– Molly este... ea e o fată foarte specială. Se vede, nu-i așa? Că e... unică.

Ce minunat din partea lui să spună așa ceva! M-am simțit cu adevărat flatată și am evitat contactul vizual, de teamă că aș putea să mă îmbujorez.

– Sunt fericită să fac curat după prietenii tăi oricând, am spus eu. De fapt, ar fi plăcerea mea. Va trebui să îmi spui în ce cameră stai și voi cere să îmi fie adăugată pe listă.

Rodney s-a adresat apoi din nou prietenilor săi.

– Vedeți cât de utilă ar putea fi? Și e discretă. Nu-i așa, Molly? Ești discretă?

– Discreția e mottoul meu. Un serviciu pentru clienți invizibil este scopul meu.

Ambii bărbați s-au mișcat în același timp spre mine, împingându-i pe Rodney și pe Juan Manuel din cale.

– Deci nu ești turnătoare, nu-i așa? N-o să vorbești?

– Sunt cameristă, nu bârfitoare, mulțumesc frumos. Sunt plătită ca să îmi țin gura închisă și să aduc camerele la o stare impecabilă. Mă mândresc cu faptul că îmi fac treaba și apoi dispar fără urmă.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri.

– E totul în regulă? i-a întrebat Rodney.

Ei au încuviințat din cap, apoi s-au întors la geanta de pe pat.

– Și tu? l-a întrebat Rodney pe Juan Manuel. Totul în regulă?

Juan Manuel a încuviințat și el din cap, dar strângând cu putere din buze.

– Bine, Molly, a spus Rodney, uitându-se la mine cu ochii lui albaștri, pătrunzători. Totul va fi bine. Tu doar fă-

ți treaba așa cum faci de obicei, bine? Lasă locul ăsta fără nici o urmă, ca nimeni să nu știe vreodată că Juan și amicii săi au fost aici. Și nu vorbi cu nimeni despre asta.

– Bineînțeles. Și dacă mă scuzați, eu chiar ar trebui să mă apuc de treabă.

Rodney a venit mai aproape de mine.

– Mulțumesc, a șoptit el. Vom vorbi mai multe despre asta mai târziu. Hai să ne întâlnim diseară, bine? Îți voi explica totul.

Era prima dată când îmi propunea un asemenea rendez-vous. Mai că nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Mi-ar face mare plăcere! am spus eu. Deci e o întâlnire?

– Sigur. Da. Ne vedem la șase în foaier. Vom merge undeva și vom vorbi în privat.

Și cu asta, uriașii au apucat geanta, au trecut pe lângă mine și au deschis ușa camerei de hotel. S-au uitat pe coridor, la stânga, apoi la dreapta. Apoi au făcut un semn către Rodney și Juan Manuel să îi urmeze. Toți patru au evacuat camera prompt.

Restul activităților matinale s-au petrecut ca prin ceață. Pe când curățam frenetic, nerăbdătoare să se facă ora șase, mi-am dat seama dintr-odată că în acea dimineață venisem la muncă îmbrăcată cu niște pantaloni largi, vechi, dar încă buni, și cu una dintre bluzele cu guler

înalt ale lui Buni. Nu e bine deloc, nu pentru o primă întâlnire cu Rodney.

Am terminat de făcut curat în cameră și mi-am tras căruciorul pe coridor. Am căutat-o pe Sunitha, care se afla într-una dintre apartamentele din celălalt capăt al coridorului.

– Cioc-cioc, am spus eu, deși ușa apartamentului pe care îl curăța era larg deschisă.

Ea s-a oprit din ce făcea și s-a uitat la mine.

– Trebuie să fac un comision. Dacă Cheryl vine aici, sus, ai putea să îi spui... că mă voi întoarce repede?

– Da, Molly. E trecut de ora prânzului și tu nu te oprești niciodată. Ai voie să îți iei o pauză, să știi.

Apoi a început să fredoneze în timp ce continua să deretice.

– Mulțumesc, am spus eu, repezindu-mă afară din cameră și spre capătul opus al coridorului, la lift.

Am ieșit grăbită pe ușile rotative de la intrare.

– Molly? E totul în regulă? m-a întrebat domnul Preston când am trecut pe lângă el.

– Splendid! am strigat înapoi.

Am luat-o pe trotuar, alegând în pas ușor. Am fugit după colț, spre un mic magazin pe lângă care trec în fiecare zi pe drumul spre muncă. Întotdeauna am admirat firma minunată de un galben-

lămâie și manechinul din vitrină, îmbrăcat cu gust într-o ținută diferită în fiecare zi. Acesta nu era un loc unde îmi făceam de obicei cumpărăturile. Era destinat oaspeților de la hotel, nu cameristei lor.

Am apucat mânerul ușii și am intrat. O angajată m-a abordat imediat.

– Pari că ai avea nevoie de puțin ajutor, a spus ea.

– Da, am spus eu, cu răsuflarea tăiată. Am nevoie numaidecât de o ținută. Am o întâlnire diseară, cu subiectul unei potențiale intrigi romantice.

– Oho, a spus ea. Ești norocoasă. Intrigile romantice sunt specialitatea mea.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, părăseam magazinul cu o pungă mare, galben-lămâie, ce conținea un top cu buline, ceva numit „jeanși skinny" și o pereche de pantofi cu „tocuri de felină" care, din câte puteam să îmi dau seama, nu aveau nimic felin. Am fost cât pe ce să leșin când angajata mi-a spus suma totală, dar părea că ar fi o încălcare a protocolului să mă sustrag de la plată când obiectele erau deja împachetate. Am achitat folosind cardul meu de debit, apoi m-am grăbit la hotel. Am încercat să nu mă gândesc la banii de chirie pe care tocmai îi cheltuisem sau la cum aveam să-i înlocuiesc.

M-am întors la muncă la 12.45, exact la timp ca să mă apuc din nou de treabă. Domnul Preston s-a uitat de două ori la mine când m-a văzut cu punga de cumpărături, dar s-a abținut să facă vreun comentariu. M-am grăbit să cobor scările de marmură până în zona destinată personalului de la curățenie, unde mi-am depozitat noile achiziții în dulapul meu. M-am întors la muncă, iar Cheryl nu și-a dat seama că am lipsit.

În seara aceea, la șase fix, mi-am făcut apariția în foaierul hotelului, îmbrăcată în noua mea ținută. Am reușit chiar să îmi aranjez părul cu un ondulator de la obiecte pierdute, făcându-l lucios și neted așa cum am văzut-o pe Giselle că și-l îndrepta cu placa ei de păr. L-am văzut pe Rodney intrând în foaier și uitându-se după mine, iar ochii săi au trecut peste mine și înapoi, căci nu a reușit să mă recunoască dintr-o singură privire.

S-a apropiat.

– Molly? a spus el. Arăți... diferit.

– Diferit bine sau diferit rău? am întrebat eu. Mi-am pus încrederea într-o angajată de la un magazin local și sper că nu m-a îndrumat greșit. Moda nu e punctul meu forte.

– Arăți... grozav, a zis Rodney, aruncând priviri prin sală. Hai să plecăm de aici, bine? Putem să mergem la Olive Garden, în capătul străzii.

Nu-mi venea să cred! Era mâna destinului. Un semn. Olive Garden era restaurantul meu preferat. Fusese și preferatul lui Buni. În fiecare an, de ziua ei sau a mea, ne găteam amândouă pentru o seară pe cinste în oraș, când mâncam o cantitate nesfârșită de pâine cu usturoi și salată din partea casei. Ultima dată când am fost împreună la Olive Garden, Buni împlinea șaptezeci și cinci de ani. Am comandat două pahare de Chardonnay ca să sărbătorim.

„Pentru tine, Buni, pentru trei sferturi de secol și cel puțin încă unul rămas!"

„Da, da!" a spus Buni.

Faptul că Rodney a ales localul meu preferat? Eram predestinați, meniți să fim împreună.

Domnul Preston ne-a urmărit cu privirea în timp ce ieșeam din hotel.

– Molly, ești în regulă? m-a întrebat el, oferindu-și brațul și ajutându-mă să îmi recapăt echilibrul când m-am clătinat nesigură pe tocurile mele de felină, în timp ce coboram scările.

Rodney o luase grăbit pe scări înaintea mea și mă aștepta pe trotuar, cu ochii în telefon.

– Nu vă faceți griji, domnule Preston, am spus eu. Sunt chiar foarte bine.

Când am ajuns la ultima treaptă, domnul Preston a adoptat un ton grav.

– Nu ieși cu el, nu-i așa? m-a întrebat el.

– La drept vorbind, am șoptit eu, chiar asta fac. Așa că, dacă mă scuzați..., am spus, strângându-l ușor de brat, după care m-am clătinat până pe trotuar, unde mă aștepta Rodney. Sunt gata. Să mergem, am spus eu.

Rodney a început să meargă fără să ridice privirea de la afacerea importantă, de ultim moment, de care se ocupa pe telefonul său. Odată ce ne-am îndepărtat de hotel, și-a pus telefonul deoparte și a încetinit pasul.

– Scuze, a spus el. Munca unui barman nu se termină niciodată.

– E în regulă, am răspuns eu. Munca ta e foarte importantă. Ești o albină esențială din stup.

Speram să fie impresionat de referința mea la seminarul de formare a angajaților susținut de domnul Snow, dar dacă a fost, nu a arătat-o.

Pe tot drumul spre restaurant, am sporovăit despre toate subiectele de interes la care m-aș fi putut gândi – avantajul pământufurilor din pene adevărate versus cele sintetice, despre ospătărițele cu care lucra el și care rareori își aminteau numele meu și, bineînțeles, despre pasiunea mea pentru restaurantul Olive Garden.

După ceea ce a părut un timp îndelungat, deși trecuseră probabil doar șaisprezece minute și jumătate, am ajuns la intrarea în local.

– După tine, a spus Rodney, deschizându-mi politicos ușa.

O ospătăriță tânără, serviabilă ne-a așezat într-un separeu absolut romantic, pe una dintre lateralele sălii de mese.

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat Rodney.

– Sună minunat. Aș vrea un pahar de Chardonnay. Bei și tu cu mine?

– Sunt mai degrabă genul de tip care bea bere.

Ospătărița s-a întors și am comandat băuturile.

– Putem să comandăm de mâncare acum? a întrebat Rodney și s-a uitat la mine. Ești gata?

Cum să nu, eram gata pentru orice. Am comandat ce comandam de fiecare dată.

– „Turul Italiei", te rog. Căci cum ai putea să dai greș cu un trio de lasagna, fettucine și pui cu parmezan? am spus și i-am adresat lui Rodney un zâmbet care se voia cochet.

El se uita cu atenție pe meniu.

– Spaghete și chiftele.

– Da, domnule. Doriți salată din partea casei și pâine cu usturoi?

– Nu, e în regulă, a răspuns Rodney, ceea ce, trebuie să admit, a fost o mică dezamăgire.

Ospătărița a plecat apoi și noi am rămas sub strălucirea ambientală, caldă, a lustrei. Privindu-l pe Rodney dintr-un

unghi atât de avantajos, am uitat cu totul de salată și pâinea cu usturoi.

Și-a așezat coatele pe masă, o greșeală de etichetă care era de iertat de această dată, din moment ce îmi oferea o priveliște minunată a antebrațelor sale.

– Molly, probabil te întrebi ce s-a întâmplat azi. Cu bărbații aceia. În camera de hotel. Nu am vrut să pleci imaginându-ți ceva rău sau să începi să vorbești despre ce ai văzut. Voiam o șansă să-ți explic.

Ospătărița s-a întors cu băuturile noastre.

– Pentru noi, am spus eu, ținând delicat piciorul paharului de vin, între două degete, așa cum m-a învățat Buni („O doamnă nu atinge niciodată cupa paharului – căci asta lasă urme neplăcute").

Rodney și-a apucat halba de bere și a ciocnit-o de paharul meu. Fiindu-i foarte sete, a băut aproape jumătate din băutura lui înainte să o așeze din nou, zgomotos, pe fața de masă.

– Cum spuneam, a reluat el. Voiam să-ți explic ce ai văzut azi.

A făcut o pauză și m-a fixat cu privirea.

– Tu chiar ai cei mai captivanți ochi albaștri, am spus eu. Sper că nu ți se pare nepotrivit din partea mea să menționez asta.

– Amuzant. Mi-a mai spus cineva de curând exact același lucru. Oricum, uite

ce trebuie să știi. Cei doi bărbați din cameră? Sunt prietenii lui Juan Manuel, nu ai mei. Înțelegi asta?

– Cred că e minunat, am spus eu. Mă bucur că și-a făcut câțiva prieteni aici. Întreaga lui familie e în Mexic, așa cum știi. Și cred că s-ar putea să se simtă singur din când în când. Asta e ceva ce pot să înțeleg, eu însămi m-am simțit singură din când în când. Nu acum, bineînțeles. Nu mă simt deloc singură în acest moment.

Am luat o înghițitură zdravănă, delicioasă din paharul meu.

– Bun, deci, uite ce nu știi tu despre amicul meu Juan Manuel, a spus Rodney. La momentul actual, nu e de fapt imigrant cu acte în regulă. Viza de lucru i-a expirat de ceva vreme și acum lucrează la negru în hotel. Domnul Snow nu știe asta. Dacă Juan Manuel ar fi prins, ar fi obligat să părăsească țara și nu ar mai fi în stare să trimită bani acasă niciodată. Știi cât de importantă e familia pentru el, nu-i așa?

– Știu, am spus eu. Familia e foarte importantă. Nu ești de acord?

– Nu atât de mult, a spus el. Familia mea m-a renegat cu ani în urmă.

A mai luat o înghițitură din berea lui, apoi s-a șters la gură cu dosul mâinii.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, am spus eu.

Nu îmi puteam imagina cum să alungi din familie un om așa plăcut ca Rodney.

– Nu-i nimic, a spus el. Deci, acei doi bărbați pe care i-ai văzut în cameră? Geanta pe care o aveau? Aceea era geanta lui Juan Manuel. Nu era a lor. Cu siguranță nu era a mea. Era a lui Juan Manuel. Ai înțeles?

– Înțeleg, da. Cu toții avem bagaje.

Am făcut o pauză, lăsându-i suficient timp lui Rodney ca să priceapă replica mea deșteaptă, cu dublu înțeles.

– E o glumă, am explicat eu. Acei bărbați cărau un bagaj în adevăratul sens al cuvântului, dar ne putem gândi și la bagajul emoțional. Pricepi?

– Da. Bine. Deci, treaba e că proprietarul lui Juan Manuel s-a prins că i-au expirat documentele. L-a dat afară din apartament cu ceva timp în urmă. Acum nu are unde să stea. L-am ajutat pe Juan să rezolve lucrurile. Știi, cum ar veni cu legea, pentru că eu cunosc oameni. Fac tot ce pot să-l ajut s-o scoată la capăt. Tot ce îți spun e secret, Molly. Știi să ții un secret, da?

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu m-am simțit cu adevărat privilegiată în postura de confidentă a lui.

– Bineînțeles că pot să țin un secret, am spus. Mai cu seamă dacă-i al tău. Am o cutie ferecată lângă inima mea pentru toate confidențele tale, am spus în timp ce mimam ferecarea unei cutii în piept.

– Grozav, a răspuns el. Dar asta nu e tot. Mai e ceva. În fiecare noapte, l-am pus pe Juan Manuel în câte o cameră diferită de la hotel ca el să nu fie nevoit să doarmă pe străzi. Dar nimeni nu trebuie să știe, înțelegi? Dacă cineva ar afla ce fac...

– Ai avea o grămadă de probleme. Iar Juan Manuel ar rămâne fără adăpost, am spus eu.

– Da. Exact, a răspuns el.

Rodney dovedea încă o dată ce om bun era. Din bunătatea inimii sale, el ajuta un prieten. Am fost atât de mișcată încât am rămas fără cuvinte.

Din fericire, ospătărița s-a întors și a umplut tăcerea, aducând platoul meu „Turul Italiei" și spaghetele cu chiftele pentru Rodney.

– *Bon appétit*, am spus eu.

Am luat câteva înghițituri extrem de satisfăcătoare, după care am pus furculița jos.

– Rodney, sunt foarte impresionată de tine. Ești un bărbat pe cinste.

Gura lui Rodney era plină de chiftele.

– Încerc, a spus el, mestecând și înghițind. Dar mi-ar prinde bine ajutorul tău, Molly.

– Cum aș putea să te ajut? am întrebat eu.

– Devine din ce în ce mai greu pentru mine să aflu ce camere sunt libere. Hai să spunem că exista personal-cheie care

îmi strecura această informație, dar s-ar părea că nu mă mai plac atât de mult. Dar tu... pe tine nu te-ar suspecta, și tu știi ce camere sunt disponibile în fiecare seară. În plus, te pricepi de minune să faci curat, așa cum ai dovedit azi. Ar fi minunat dacă mi-ai putea spune ce cameră e disponibilă în fiecare noapte și dacă te-ai putea asigura că vei face curat acolo înainte și după ce noi – adică, Juan Manuel și prietenii lui – stau acolo. Știi, doar să te asiguri că nu rămâne nici un semn că cineva ar fi fost acolo.

Îmi așez cu grijă tacâmurile la marginea farfuriei. Mai iau o înghițitură de vin. Simt efectul băuturii în extremități și în obraji, dându-mi o senzație de eliberare și dezinhibare, două lucruri pe care nu le-am mai simțit de când... ei bine, de atât de mult timp încât nici nu-mi mai amintesc.

– Aș fi încântată să te ajut oricum pot, am spus eu.

El a lăsat furculița jos cu un zdrăngănit și s-a întins să mă ia de mână. Senzația a fost plăcută, electrizantă.

– Știam că mă pot baza pe tine, Molly, a spus el.

Era un compliment minunat. Rămăsesem iar fără cuvinte, pierdută în acele heleșteie albastre, adânci.

– Și încă un lucru. Nu vei spune nimănui despre asta, bine? Despre ce ai văzut azi. Nu vei spune nici un cuvânt,

în special lui Snow. Sau lui Preston. Sau chiar lui Cernobîl.

– Asta e de la sine înțeles, Rodney. Ceea ce faci tu e un act justițiar. Faci ceva corect într-o lume în care deseori totul este greșit. Înțeleg asta. Robin Hood trebuia să se abată de la reguli pentru a-i ajuta pe săraci.

– Da, ăsta-s eu. Robin Hood, a zis, ridicând furculița și azvârlindu-și o chiftea proaspătă în gură. Molly, îmi vine să te sărut. Zău.

– Ar fi minunat. Să așteptăm până după ce înghiți?

El a râs atunci și a înfulecat repede restul de paste. Nu a fost necesar să întreb: știam că el râdea cu mine, nu de mine.

Speram să zăbovim mai mult și să comandăm și desert, dar imediat ce și-a terminat porția, Rodney s-a grăbit să-i ceară ospătăriței nota.

Când am plecat din restaurant, a ținut ușa deschisă pentru mine, un gentleman perfect. Odată ce am ajuns afară, a spus:

– Deci ne-am înțeles, da? Un prieten îl ajută pe celălalt?

– Da. La începutul turei mele, îi voi spune lui Juan Manuel în ce cameră poate sta în noaptea respectivă. Îi voi da numărul și cheia camerei. Și voi veni mai devreme în fiecare dimineață ca să fac curat în camera pe care au folosit-o el și prietenii lui în seara anterioară.

Intârzierile lui Cheryl sunt legendare, așa că ea nici nu va observa.

– E perfect, Molly. Tu chiar ești o fată specială.

Știam din *Casablanca* și *Pe aripile vântului* că acesta era momentul. M-am aplecat ca el să mă poată săruta. Cred că el ținteа spre obrazul meu, dar m-am mișcat în așa fel încât să sugerez că nu mă opun unui sărut pe buze. Din nefericire, nu ne-am prea coordonat, deși nasul meu nu a fost câtuși de puțin dezamăgit de afecțiunea neașteptată.

În acel moment, când Rodney m-a sărutat, nu a mai contat unde au aterizat buzele sale. De fapt, nimic altceva nu a mai contat pentru mine în afară de sărut, nici pata de sos roșu de pe gulerul său, nici felul în care el s-a întins după telefon imediat după aceea, nici măcar bucata de pătrunjel fleșcăită care îi rămăsese între dinți.

8

Se apropie finalul turei mele. Gândul la prima noastră întâlnire a făcut ca ziua să treacă repede și mi-a sporit nerăbdarea pentru întâlnirea de diseară. De asemenea, mi-a ajutat să evit amintirile zilei de ieri. În cea mai mare parte, am reușit să-mi alung din minte imaginile cu pricina. Doar la un moment dat, când mi-am amintit de domnul Black, mort în patul său, din cine știe ce motiv, în mintea mea, dintr-odată, chipul lui Rodney s-a suprapus peste corpul domnului Black, de parcă ar fi fost îngemănați, legați indisolubil unul de altul.

Ce mizerie cumplită! Cum am putut să mi-i imaginez conectați în felul acela, când ei există la poli opuși în atât de multe spectre – bătrân versus tânăr, mort versus viu, rău versus bun? Scutur din cap ca să șterg din gând imaginea dezgustătoare. Și exact la fel ca atunci când desenezi pe tablă, am putut apoi să șterg totul cu buretele.

Celelalte gânduri deranjante pe care le-am avut azi au vizat-o pe Giselle. Știu că ea stă încă la hotel, dar nu știu unde, în ce cameră de la etajul doi. Mă întreb ce face, ce simte cu privire la moartea soțului ei. E mulțumită de această turnură a evenimentelor? Sau este tristă?

Răsuflă ușurată că a scăpat de el sau e îngrijorată în legătură cu viitorul ei? Ce va moșteni, în caz că va moșteni ceva? Dacă ziarele au dreptate, ea este moștenitoarea de drept a averii familiei, dar prima soție a domnului Black și copiii săi vor avea fără îndoială un cuvânt de spus în privința asta. Și dacă știu ceva despre cum funcționează banii, ei bine, știu că ei se orientează ca într-un câmp magnetic spre cei care s-au născut cu ei, lăsându-i fără pe cei care au mai mare nevoie.

Mă obsedează să știu... ce se va alege de Giselle?

Asta e problema cu prietenia. Uneori știi lucruri pe care nu ar trebui să le știi; uneori porți în suflet secretele altor oameni. Și uneori, acea povară îți provoacă durere.

Este patru și jumătate după-amiaza, mai e doar o jumătate de oră până să mă văd cu Rodney la Social pentru întâlnirea noastră. A doua noastră întâlnire – progres!

Împing căruciorul până în capătul coridorului, ca să o anunț pe Sunshine că am terminat de curățat camerele mele, incluzând-o pe cea în care a stat Juan Manuel noaptea trecută.

– Zău că ești rapidă, domnișoară Molly! spune Sunshine. Eu, una, mai am multe camere de terminat.

Imi iau rămas-bun de la ea, apoi trec de polițist în drumul meu spre lift, dar el abia dacă îmi percepe prezența. Iau liftul până la subsol. Îmi dau jos uniforma de cameristă și mă îmbrac cu hainele mele obișnuite, o pereche de blugi și o bluză cu imprimeu floral – nu chiar ceea ce aș fi ales pentru o întâlnire cu Rodney, dar nu mai am bani de cheltuit pe excese precum tocuri de felină și buline. De altfel, dacă Rodney este un om minunat, el va judeca miezul, nu învelișul.

La cinci fără cinci minute, sunt la parter, în fața la Social, așteptând lângă plăcuța pe care scrie „Vă rugăm să vă așezați" și căutându-l din priviri pe Rodney. El mă vede și vine la mine, din spatele restaurantului.

– Exact la timp, observ.

– Mă mândresc cu punctualitatea mea, îi răspund eu.

– Să mergem în separeul din spate.

– Intimitate. Da, asta pare corespunzător.

Străbatem localul până la cel mai izolat – și romantic – separeu, din spate.

– Acum e foarte liniște aici, spun eu, observând scaunele goale și pe cele două ospătărițe stând de vorbă uan cu alta, pentru că nu e aproape nici un client.

– Da. Nu era așa mai devreme. O mulțime de polițiști. Și reporteri.

Se uită de jur împrejur prin sală, apoi la mine. Ochiul lui vânăt arată puțin mai

bine decât azi-dimineață, dar este încă umflat.

– Ascultă, îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat ieri, să-l găsești pe domnul Black și toate alea. În plus, să fii dusă la secție. Trebuie să fi fost dur.

– A fost o zi tulburătoare. Azi merge mult mai bine. Mai cu seamă acum, adaug eu.

– Și spune-mi, când erai cu polițiștii, sper că nu a venit vorba despre Juan Manuel.

Aceasta este o întrebare de natură să te lase perplex.

– Nu, spun eu. Asta nu are nimic de-a face cu domnul Black.

– Corect. Bineînțeles că nu are. Dar știi cum e. Polițiștii te iscodesc. Vreau doar să mă asigur că el e în siguranță, zice și își trece degetele de la o mână prin părul său des, ondulat. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat, ce ai văzut ieri acolo, în apartament? întreabă el. Adică, mă gândesc că ești foarte speriată și poate te-ar ajuta să spui totul cu voce tare unui... știi tu, unui prieten.

Întinde mâna ca să o atingă pe a mea. Mâna umană este un lucru minunat, insuflă atât de multă căldură. Fără Buni în viața mea, mi-a lipsit contactul fizic. Ea făcea întocmai acest lucru, își așeza mâna peste a mea, ca să mă ajute să mă deschid și să vorbesc. Atingerea ei îmi

transmitea că indiferent ce s-ar fi întâmplat, totul avea să fie bine.

– Mulțumesc, îi spun lui Rodney.

Mă ia prin surprindere; apare de nicăieri – impulsul de a plânge. Mă lupt cu acest impuls în timp ce îi povestesc despre ziua de ieri.

– Părea o zi ca toate celelalte, până când m-am dus să termin de făcut curat în apartamentul soților Black. Am pășit înăuntru și am văzut că în living era dezordine. Se presupunea că trebuie să curăț doar baia, dar am mers în dormitor să văd dacă nu cumva și acolo e haos, și atunci l-am văzut, întins pe pat. Am crezut că trage un pui de somn, dar... se pare că era mort. Mort de-a binelea.

Când spun asta, Rodney își ridică și cealaltă mână și mi-o cuprinde pe a mea între palmele sale.

– Oh, Molly, spune el. E groaznic, pur și simplu. Și... ai văzut ceva în cameră? Ceva ieșit din comun sau suspect?

Îi povestesc despre faptul că seiful era deschis, cum banii dispăruseră, alături de actul pe care îl văzusem mai devreme în acea zi în buzunarul de la piept al domnului Black.

– Și atât? Nimic altceva ieșit din comun?

– De fapt, da, spun eu.

Îi povestesc despre pastilele lui Giselle, vărsate pe podea.

– Ce pastile? întreabă el.

– Giselle are un recipient fără etichetă. Era acel recipient, cu pastilele vărsate pe podea, pe partea de pat a domnului Black.

– Rahat. Îți bați joc de mine.

– Nu-i adevărat.

– Și Giselle unde era?

– Nu știu. Nu era în apartament. De dimineață, părea destul de supărată. Știu că plănuia o călătorie, pentru că am văzut niște bilete de avion ieșind din geanta ei.

Mă foiesc în scaun, cu bărbia sprijinită cochet în palmă, ca o starletă dintr-un film clasic.

– Le-ai spus asta polițiștilor? Despre bilete? Sau despre pastile?

Simt că îmi pierd răbdarea cu această direcție de interogare, totuși știu că răbdarea este o virtute, o virtute pe care, printre altele, sper că el mi-o atribuie mie.

– Le-am spus despre pastile. Dar nu am vrut să zic mai multe. Ca să fiu sinceră, și sper că vei păstra asta între noi, Giselle a fost mai mult decât un simplu oaspete al hotelului. Ea... cum să zic... mi-a devenit prietenă. Și sunt destul de îngrijorată pentru ea. Polițiștii puneau niște întrebări... erau...

– Cum? Erau cum?

– Parcă erau suspicioși. În privința ei.

– Dar Black a murit din cauze naturale?

– Polițiștii erau destul de siguri că da. Dar nu sută la sută.

– Au întrebat altceva? Despre Giselle? Despre mine?

Simt ceva forfotind în stomacul meu, de parcă un dragon tocmai ar fi fost trezit din somn.

– Rodney, spun eu, cu o iritare în glas pe care îmi e greu să o ascund. De ce ar întreba despre tine?

– A fost o întrebare prostească, spune el. Habar n-am de ce am zis asta. Uită.

Își retrage mâinile, iar eu îmi doresc pe dată să-i simt din nou atingerea.

– Presupun că sunt îngrijorat. Pentru Giselle. Pentru hotel. Pentru noi toți, serios.

Îmi trece atunci prin minte că ceva îmi scapă. În fiecare Crăciun, eu și Buni asamblam o masă de joc în living și lucram împreună la un puzzle, în timp ce ascultam colinde la radio. Cu cât era mai greu puzzle-ul, cu atât mai fericite eram. Și resimt acum aceeași senzație pe care am avut-o când eu și Buni am fost provocate de un puzzle cu adevărat greu. Mi se pare că nu pot să pun toate piesele la un loc.

Apoi îmi pică fisa.

– Ai spus că nu o cunoști bine pe Giselle. Corect?

El oftează. Știu ce înseamnă asta. Fără să vreau, l-am exasperat.

– Nu poate un tip să fie îngrijorat pentru cineva care pare o persoană drăguță? întreabă el.

Felul apăsat în care pronunță consoanele când vorbește îmi amintește de Cheryl, când pune la cale ceva necurat.

Trebuie să mă corectez înainte să-i tai de tot cheful lui Rodney.

– Îmi pare rău, spun eu, zâmbind larg și aplecându-mă înainte în scaun. Ai tot dreptul să fii îngrijorat. Așa ești tu. Îți pasă de ceilalți.

– Exact, încuviințează, apoi duce mâna la buzunarul din spate și își scoate telefonul. Molly, ia numărul meu, spune el.

Un fior de entuziasm mă străbate, alungându-mi din minte orice urmă de îndoială.

– Vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

Am reușit. Am remediat situația. Întâlnirea noastră și-a reluat cursul firesc.

– Dacă se întâmplă ceva – dacă, de exemplu, polițiștii te deranjează din nou sau pun prea multe întrebări –, dă-mi de știre. Am să-ți fiu alături.

Îmi scot telefonul și facem schimb de numere. Când îmi scriu numele în telefonul lui, mă simt tentată să adaug un identificator.

– Molly, Cameristă și Prietenă, tastez eu.

Ba chiar adaug și o inimioară la sfârșit, ca declarație a unei intenții amoroase.

Mâinile îmi tremură pe când îi înapoiez telefonul. Sper că se va uita și va vedea inima, dar nu o face.

Domnul Snow intră atunci în restaurant. Îl văd lângă bar, luând niște documente înainte să plece. Rodney se pleoștește în scaunul din fața mea. N-ar trebui să se jeneze că mai rămâne la locul de muncă după ce i s-a terminat tura – domnul Snow spune că asta indică un angajat de nota zece cu felicitări.

– Ascultă, trebuie să plec, spune Rodney. Mă suni dacă apare ceva?

– Așa o să fac, spun eu. În mod sigur iau legătura cu tine la telefon.

Se ridică din separeu, iar eu îl urmez prin foaier și ies pe ușile principale. Domnul Preston este exact în fața intrării.

Eu îi fac cu mâna și el își atinge pălăria.

– Hei, e vreun taxi pe aici? întreabă Rodney.

– Bineînțeles, spune domnul Preston.

Merge în stradă, fluieră și face semn spre un taxi. Când mașina oprește, domnul Preston deschide ușa din spate.

– Intră, Molly, spune el.

– Nu, nu, răspunde Rodney. Taxiul e pentru mine. Tu mergi... în altă parte, nu-i așa, Molly?

– Merg spre est, spun eu.

– Corect. Eu, spre vest. Să ai o seară plăcută!

Rodney urcă și domnul Preston închide portiera. Pe când taxiul se îndepărtează, Rodney face cu mâna pe geam.

– O să te sun! strig eu după el.

Domnul Preston stă lângă mine.

– Molly, spune el, ai grijă cu tipul ăsta.

– Cu Rodney? De ce? întreb eu.

– Pentru că ăsta, fată dragă, e un broscoi. Și nu toți broscoii se transformă în prinți.

9

Merg repede acasă, plină de energie și fluturi în stomac de la timpul petrecut cu Rodney. Mă gândesc la comentariul nepoliticos al domnului Preston despre broscoi și prinți. Îmi trece prin minte cât de ușor este să judeci greșit oamenii. Chiar și un om cinstit precum domnul Preston poate să greșească uneori. În afară de pieptul neted, lui Rodney îi lipsesc cu desăvârșire calitățile de amfibian. Marea mea speranță este că, deși Rodney nu e un broscoi, se va preschimba totuși în prințul din povestea mea.

Mă întreb care este eticheta în privința timpului de așteptare înainte să apelez numărul lui Rodney. Ar trebui să îl sun imediat ca să îi mulțumesc pentru întâlnire sau să aștept până mâine? Poate ar trebui să îi trimit un mesaj în schimb? Singura mea experiență în astfel de situații a fost cu Wilbur, care detesta să vorbească la telefon și folosea mesajele-text doar pentru corespondență legată de timp sau sarcini: „Ora estimată a sosirii: 7.03", „Banane la reducere: 0,49 cenți. Cumpără cât sunt pe stoc". Dacă Buni ar fi fost încă prin preajmă, i-aș fi cerut sfatul, dar asta nu mai e o opțiune.

Pe când mă apropii de blocul meu, observ o siluetă familiară stând în fața

ușii de la intrare. Pentru o clipă sunt sigură că halucinez, dar pe când mă apropii mai mult, văd că este chiar ea. Poartă ochelarii de soare mari, întunecați, și are geanta ei galbenă, drăguță.

– Giselle? spun eu, când ajung în dreptul ei.

– Oh, Slavă Domnului. Molly, cât mă bucur să te văd!

Înainte să apuc să spun orice altceva, ea își deschide brațele și mă îmbrățișează strâns. Am rămas fără cuvinte, mai ales pentru că abia pot să respir. Ea îmi dă drumul și își pune ochelarii pe cap, ca să-i pot vedea ochii înroșiți pe margini.

– Pot să intru?

– Bineînțeles, spun eu. Nu-mi vine să cred că ești aici. Sunt... sunt încântată să te văd.

– Nu la fel de încântată ca mine, spune ea.

Răscolesc prin buzunare și reușesc să găsesc cheile. Mâinile îmi tremură puțin pe când deschid ușa și o invit să intre.

Pășește ușor înăuntru și privește de jur împrejur prin hol. Pe podea zac pliante mototolite, înconjurate de urme noroioase de pași și mucuri de țigară – un obicei atât de murdar. Chipul său îi trădează atât de puternic dezgustul la vederea mizeriei, încât nu am nici o îndoială în privința sentimentelor ei.

– E regretabil, nu-i așa? Mi-aș dori ca fiecare locatar să contribuie la menținerea curățeniei în holul de la intrare. Cred că vei găsi apartamentul lui Buni... apartamentul *meu* adică, mult mai igienic, spun eu.

O conduc pe hol, spre scări.

Se uită în sus, la scara amenințătoare.

– La ce etaj stai? întreabă ea.

– La cinci, spun eu.

– Putem să luăm liftul?

– Îmi cer scuze. Nu există lift.

– Oh, spune ea, dar mă urmează în sus pe scări, chiar dacă poartă niște tocuri imposibil de înalte.

Ajungem pe palier spre etajul cinci și eu mă grăbesc înaintea ei ca să deschid ușa de incendiu stricată. Scârțâie când trag de ea. Giselle trece pragul și ajungem pe etajul meu. Devin brusc conștientă de lumina difuză și becurile arse, de tapetul care se cojește și de starea generală precară a acestor coridoare. Bineînțeles, domnul Rosso, proprietarul meu, ne aude apropiindu-ne și alege exact acel moment pentru a ieși din apartamentul său.

– Molly, spune el. Pe mormântul bunei tale bunici, când îmi vei plăti ce îmi datorezi?

Simt că îmi iau foc obrajii.

– Săptămâna aceasta. Stați liniștit. Veți primi ce vi se cuvine.

Imi imaginez o găleată mare, roșie, plină cu apă și săpun, și pe mine împingându-i capul umflat în ea.

Eu și Giselle mergem mai departe, trecând pe lângă el. Odată ce l-am lăsat în urmă, ea își dă ochii peste cap într-un fel comic, ceea ce pentru mine e o mare ușurare, întrucât eram îngrijorată că va avea o părere proastă despre mine pentru că nu îmi plătesc chiria la timp. În mod evident, nu e cazul.

Bag cheia în broască și deschid cu un zgâlțâit ușa de la intrare.

– După tine, spun eu.

Giselle intră și privește în jur. Eu pășesc în urma ei, fără să știu unde să stau. Închid ușa și trag zăvorul ruginit. Ea cuprinde cu privirea tablourile lui Buni din vestibul, înfățișând doamne care lenevesc la picnic, pe maluri unor râuri, savurând delicatese dintr-un coș de răchită. Observă vechiul scaun de lemn de lângă ușă, cu perna brodată de Buni. O ridică cu ambele mâini. Buzele i se mișcă în timp ce citește rugăciunea pentru seninătate.

– Hm, spune ea. Interesant.

Dintr-odată, exact acolo, în prag, chipul i se schimonosește într-o grimasă și ochii i se umplu de lacrimi. Strânge la piept perna și începe să suspine tăcut.

Tremur și mai tare. Mă simt complet pierdută. De ce a venit Giselle la mine

acasă? De ce plânge? Și ce se presupune că ar trebui să fac?

Îmi pun cheile pe un scaun gol.

„Niciodată nu poți să faci altceva decât ceea ce știi mai bine", o aud în mintea mea pe Buni.

– Giselle, ești supărată pentru că domnul Black a murit? întreb eu.

Dar apoi îmi amintesc că majoritatea oamenilor nu apreciază acest tip de vorbire directă.

– Scuze, spun eu, corectându-mă. Ce vreau să spun este că îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

– Îți pare rău? De ce? întreabă ea printre suspine. Mie nu îmi pare rău. Nu îmi pare rău deloc.

Pune perna la locul ei, o bate o dată, apoi inspiră adânc.

Îmi scot pantofii, îi șterg pe tălpi cu o cârpă din dulap și îi pun deoparte.

Ea mă privește cu luare-aminte.

– Oh, spune ea. Să mă descalț și eu.

Își scoate pantofii negri, de lac, cu talpă roșie și cu tocuri atât de înalte încât nu am nici cea mai vagă idee cum a reușit să parcurgă cele cinci etaje pe scări.

Îmi face semn să-i dau cârpa.

– Nu, nu, spun eu. Ești musafiră.

Îi iau pantofii, care sunt fini și eleganți, o adevărată plăcere să-i ții în mână, și îi pun deoparte în dulap. Ea cuprinde cu privirea spațiul nostru îngrămădit, iar ochii i se îndreaptă spre tavanul din

living, care se cojește și unde s-au format pete circulare de la infiltrațiile din apartamentul de deasupra.

– Nu te lua după aparențe, spun eu. Nu pot să fac prea multe când vine vorba despre cum se comportă cei de deasupra.

Ea încuviințează din cap, apoi își șterge lacrimile de pe obraji.

Mă grăbesc în bucătărie, iau un șervețel și i-l aduc.

– Un șervețel pentru nevoile tale, spun eu.

– Oh, Doamne, Molly, răspunde ea. Să nu mai spui asta când oamenii sunt supărați. O vor percepe într-o manieră greșită.

– Eu mă refeream...

– Știu la ce te refereai. Dar alți oameni nu vor înțelege.

Rămân tăcută un moment, în timp ce asimilez informația, înmagazinând-o în seiful minții mele.

Suntem încă la intrare. Am înțepenit pe loc, neștiind prea bine ce ar trebui să fac mai departe, ce ar trebui să zic. Dacă Buni ar fi aici...

– Acum ar trebui să mă inviți în living, spune Giselle. Să-mi spui să mă simt ca acasă sau ceva de genul acesta.

Simt fluturi în stomac.

– Îmi pare rău, spun eu. Noi nu... *eu* nu am foarte des oaspeți. Nu am niciodată, de fapt. Buni obișnuia să invite din când în când câțiva prieteni aleși pe

sprânceană, dar de când a murit ea, a fost destul de liniște pe aici.

Nu îi spun că e primul musafir care mi-a trecut pragul în nouă luni, dar acesta e adevărul cinstit în fața lui Dumnezeu. E de asemenea primul musafir pe care l-am întreținut vreodată de una singură. Îmi trece prin minte ceva.

– Bunica mea obișnuia să spună: „O ceașcă de ceai te vindeca de orice suferință, și dacă nu, atunci mai bea una". Pot să-ți ofer o ceașcă?

– Sigur, spune ea. Nici nu țin minte de când n-am mai băut un ceai.

Mă grăbesc la bucătărie să pun ceainicul pe foc. Din pragul ușii, trag cu ochiul la Giselle, care se plimbă de colo colo prin living. Mă bucur că e marți, pentru că am spălat podelele seara trecută. Măcar știu că sunt impecabile. Giselle merge până la fereastra din capătul îndepărtat al livingului. Atinge franjurile draperiilor înflorate ale lui Buni, draperii cusute de ea, cu mâna ei, cu mulți ani în urmă.

Pe când pun pliculețul de ceai în ceainic, Molly se îndreaptă spre vitrina lui Buni. Se ghemuiește pentru a admira bibelourile de sticlă, apoi privește atent fotografiile înrămate de deasupra. Faptul că ea este aici, în casa mea, mă face să mă simt nițel stânjenită, dar, totodată, ușor amețită. Deși sunt încrezătoare că

apartamentul este curat, nu este amenajat așa cum ar fi obișnuită o femeie de nivelul lui Giselle Black. Nu știu ce gândește ea. Poate că e îngrozită de felul în care trăiesc eu. Nu e deloc ca la hotel. Nu e grandios. Pe mine nu m-a deranjat niciodată, dar poate că pe ea o deranjează. E un gând care mă necăjește.

Scot capul din bucătărie.

– Te rog să stai liniștită pentru că am grijă să păstrez tot timpul apartamentul la cele mai înalte standarde de igienă. Din nefericire, din salariul meu de cameristă, nu îmi permit să cumpăr lucruri extravagante sau să fiu la curent cu noile tendințele în materie de decorațiuni interioare. Sunt sigură că locuința asta îți pare învechită și demodată. Poate puțin... ponosită?

– Molly, nu ai nici cea mai mică idee cum îmi par mie lucrurile. Nu știi prea multe despre mine. Crezi că am trăit mereu așa cum trăiesc acum? Știi de unde sunt?

– Din Martha's Vineyard, spun eu.

– Nu, așa le spune Charles tuturor. Eu sunt, de fapt, din Detroit. Și nu din partea drăguță a orașului. Locul ăsta îmi amintește, de fapt, de casă. Adică, de acea casă unde trăiam cu mulți ani în urmă. Înainte să rămân singură. Înainte să fug și să nu mă mai uit în urmă.

O urmăresc din pragul bucătăriei cum se apleacă să cerceteze o poză cu mine și

Buni, făcută cu peste cincisprezece ani în urmă. Aveam zece ani. Buni ne înscrise se pe amândouă la un curs de gătit. În această poză, purtăm niște coifuri mari, comice, de bucătari. Buni râde, dar eu par foarte serioasă. Îmi amintesc că îmi displăcea făina împrăștiată pe masa noastră. Mă murdărisem pe mâini și pe șorț. Giselle ridică fotografia de alături.

– Oho, spune ea. Ea e sora ta?

– Nu, spun eu. E mama mea. A fost făcută cu mult timp în urmă.

– Îi semeni leit.

Sunt perfect conștientă de asemănarea noastră, în special în acea fotografie. Părul ei negru, până la umeri, încadrându-i chipul rotund. Buni a îndrăgit întotdeauna poza aceea. O numea „câștigul său dublu", pentru că îi amintea de fiica pe care o pierduse și de nepoata pe care o câștigase.

– Unde locuiește mama ta acum?

– Nu locuiește nicăieri, spun eu. A murit. La fel ca și bunica mea.

Apa fierbe. Opresc ochiul și torn apa în ceainic.

– Și ai mei s-au dus, spune ea. De asta am plecat din Detroit.

Așez ceainicul pe singura și cea mai bună tavă de argint a lui Buni, alături de două cești din porțelan veritabil și două linguriță lustruite; un vas de cristal cu două toarte; și un urcior de lapte, mic și antic. Toate aceste obiecte păstrează

amintiri – eu și Buni răscolind prin târgurile de vechituri sau căutând prin cutii cu obiecte lăsate în fața unui șir de reședințe austere, pe strada familiei Coldwell.

– Îmi pare rău pentru mama ta, spune Giselle. Și pentru bunica ta.

– Nu ai de ce. Nu ai avut nimic de-a face cu asta.

– Știu că nu am avut, dar așa se spune. Așa cum ai făcut tu cu mine la ușă. Ai spus că îți pare rău pentru Charles. Ți-ai oferit condoleanțele.

– Dar domnul Black a murit ieri, iar mama mea a murit acum mulți ani.

– Nu contează, spune Giselle. Așa se spune.

– Mulțumesc. Pentru că mi-ai explicat.

– Sigur. Oricând.

Sunt cu adevărat recunoscătoare pentru îndrumările ei. De când nu o mai am pe Buni, în majoritatea timpului mă simt ca un orb pe un teren minat. Mă împiedic constant de indecențe sociale ascunse sub suprafața lucrurilor. Dar cu Giselle în preajmă, simt că port o platoșă și că sunt flancată de un paznic înarmat. Unul dintre motivele pentru care îmi place nespus să lucrez la Regency Grand este că acolo există o carte cu reguli de conduită. Pot să mă bazez pe formarea profesională a domnului Snow ca să știu cum să mă comport, ce să spun, când,

cum și cui. Este o ușurare pentru mine să am parte de îndrumări.

Duc tava cu ceai în living. Zornăie în mâinile mele. Giselle se așază pe partea cea mai proastă a canapelei, acolo unde arcurile împung prin țesătură, deși Buni a pus o pătură croșetată deasupra. Mă așez lângă Giselle.

Torn două cești de ceai. O ridic pe a mea, cea cu margini aurii și decorată cu șiruri de margarete, apoi îmi conștientizez greșeala.

– Scuze. Preferi ceașca aceasta în locul celeilalte? Sunt obișnuită să iau margaretele. Buni o lua pe cea cu căsuța englezească. Sunt un pic cam tipicară.

– Nu mai spune, zice Giselle, ridicând ceașca lui Buni.

Își adaugă două linguriță de zahăr și puțin lapte. Amestecă bine conținutul. Nu a făcut prea multe treburi casnice, asta e sigur. Are mâinile catifelate și fără cusur, iar unghiile sunt lungi și colorate într-un roșu-sângeriu.

Giselle ia o sorbitură, înghite.

– Ascultă, știu că probabil te întrebi ce caut aici.

– Îmi făceam griji pentru tine și mă bucur că ești aici, spun eu.

– Molly, ieri a fost cea mai groaznică zi din viața mea. Polițiștii m-au încolțit. M-au dus la secție. M-au interogat de parcă aș fi fost o criminală.

– Mi-am făcut griji că așa se va întâmpla. Nu meriți așa ceva.

– Știu. Dar ei, nu. M-au întrebat dacă am devenit prea nerăbdătoare să moștenesc proprietățile lui Charles. Le-am spus să discute cu avocații mei, nu că aș avea vreunul. Charles se ocupa de lucrurile astea. Doamne, a fost îngrozitor să fiu acuzată de așa ceva. Apoi, imediat cum m-am întors la hotel, m-a sunat Victoria, fiica lui Charles.

Simt că mă cuprinde tremuratul în timp ce îmi ridic ceașca și beau din ea.

– Ah, da, acționarul cu patruzeci și nouă la sută.

– Asta deținea înainte. Acum va deține mai mult de jumătate din tot, ceea ce mama ei și-a dorit întotdeauna. „Femeile și afacerile nu se amestecă", spune Charles... spunea. Potrivit lui, femeile nu pot să se descurce cu treburile murdare.

– Asta e ridicol, spun eu, apoi mă opresc. Scuzele mele. E nepoliticos să-i vorbești de rău pe cei morți.

– E în regulă. El o merită. Oricum, fiica lui mi-a spus lucruri mult mai rele la telefon. Știi cum m-a numit? Parazitul Prada al tatălui ei, greșeala lui de bărbat între două vârste, să nu mai zic că m-a făcut și asasina lui. Era atât de furioasă încât mama ei i-a luat telefonul din mână. Cum nu se poate mai calmă, doamna Black – prima doamnă Black – spune: „Îmi cer scuze pentru fiica mea.

Fiecare reacționează diferit la suferință". Îți vine să crezi? În timp ce fiica ei sonată țipa pe fundal, spunându-mi să îmi păzesc spatele.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința Victoriei, spun eu.

– Oh, Molly, ești așa naivă. Habar n-ai cât de ticăloși sunt oamenii acolo, în lumea reală. Cu toții vor să mă vadă prăbușindu-mă. Nu contează că sunt nevinovată. Mă urăsc. Și pentru ce? Poliția sugerează că *eu* aș fi fost violentă față de Charles. Incredibil!

O privesc atent pe Giselle. Îmi aduc aminte de ziua în care mi-a povestit despre amantele domnului Black, și că era atât de furioasă, încât chiar voia să îl omoare. Dar gândul și fapta sunt lucruri diferite. Complet diferite. Eu știu asta mai bine decât oricine.

– Poliția crede că mi-am omorât propriul soț, spune ea.

– Dacă ajută cu ceva, eu știu că nu ai făcut-o.

– Mulțumesc, Molly, spune ea.

Mâinile îi tremură la fel ca ale mele. Își pune ceașca înapoi pe masă.

– Nu o să pot înțelege niciodată cum o femeie decentă ca fosta soție a lui Charles a putut crește o asemenea scorpie de fiică.

– Poate că Victoria seamănă cu tatăl ei, spun eu.

Imi amintesc de vânătăile lui Giselle și cum au apărut ele. Degetele mi se încleștează pe mânerul delicat al ceștii. Dacă îl strâng mai tare, se va sparge într-un milion de cioburi. „Respiră, Molly. Respiră."

– Domnul Black nu s-a purtat frumos cu tine, spun eu. El a fost, după părerea mea, o canalie.

Giselle privește în poală. Netezește tivul fustei ei de satin. E ca scoasă din reviste. Ca și cum un star de cinema de pe vremuri tocmai ar fi ieșit din televizorul lui Buni și, ca prin magie, ar fi luat loc pe canapea lângă mine. Acest gând pare mult mai probabil decât ca Giselle să fie reală, o persoană de vază care este într-adevăr prietenă cu o cameristă umilă.

– Charles nu m-a tratat întotdeauna cum trebuie, dar m-a iubit, în felul lui. Iar eu l-am iubit în felul meu. Chiar l-am iubit.

Ochii ei verzi se umplu de lacrimi.

Mă gândesc la Wilbur, cum a furat el Fabergé-ul. Orice tandrețe pe care o simțeam pentru el s-a transformat într-o secundă în amărăciune. L-aș fi gătit într-un butoi cu leșie dacă aș fi putut face asta fără repercusiuni. Și totuși, Giselle, care are toate motivele să îl urască pe Charles, nu se dezice de dragostea ei pentru el. Cât de curios e felul în care persoane diferite răspund la stimuli asemănători.

Mai sorb o înghițitură de ceai.

– Soțul tău a fost un trădător. Și te bătea, spun eu.

– Uau! Dar de ce nu spui lucrurilor pe nume?

– Tocmai am făcut-o, zic eu.

Ea încuviințează din cap.

– Când l-am întâlnit pe Charles, m-am gândit că viața mea e aranjată. Am crezut că am găsit în sfârșit pe cineva care să aibă grijă de mine, care avea totul și care mă adora. El m-a făcut să mă simt specială, ca și cum aș fi fost singura femeie din lume. Lucrurile au mers bine pentru o vreme. Până când n-au mai mers. Iar ieri, am avut o ceartă uriașă exact înainte să intri tu să faci curat în apartament. I-am spus că m-am săturat de viața noastră, de mersul din oraș în oraș, din hotel în hotel, totul pentru „afacerile" lui. Am spus: „De ce nu ne putem stabili undeva, ca de exemplu la vila din Insulele Cayman, și să trăim pur și simplu bucurându-ne de viață, ca oamenii normali?" Lumea nu știe asta, dar când ne-am căsătorit, el m-a făcut să semnez un contract prenupțial, ca nimic din toate proprietățile și bunurile lui să nu îmi aparțină. M-a durut că nu avea încredere în mine, dar, ca o idioată, am semnat. Din acel moment, lucrurile s-au schimbat între noi. Din secunda în care ne-am căsătorit, nu am mai fost specială. Și el era liber să îmi dea ce voia și să mi-l

ia înapoi în orice moment. Asta este exact ceea ce a făcut de-a lungul celor doi ani de căsnicie. Dacă îi plăcea felul în care mă purtam, mă copleșea cu cadouri – diamante și pantofi de firmă, călătorii –, dar era un bărbat gelos. Dacă doar râdeam la o glumă a vreunui tip la o petrecere, eram pedepsită. Și nu numai prin faptul că oprea robinetul de bani, zice ea, ducând o mână la claviculă. Trebuia să îmi dau seama. Nu e ca și cum nu aș fi fost avertizată.

Giselle face o pauză, se ridică și își recuperează geanta de lângă ușă. Răscolește prin ea și scoate două pastile. Își așază geanta pe scaunul de lângă ușă, se întoarce la canapea și își aruncă cele două pastile în gură, apoi mai bea niște ceai, ca să se ducă.

– Ieri, l-am întrebat pe Charles dacă ar lua în considerare să anuleze contractul nostru prenupțial sau cel puțin să treacă vila din Cayman pe numele meu. Eram căsătoriți de doi ani; ar fi trebuit să aibă încredere în mine până acum, nu-i așa? Tot ce voiam era un loc în care să evadez când presiunea devenea prea apăsătoare. I-am spus: „Tu poți continua să îți dezvolți afacerile, dacă asta îți dorești – imperiul tău Black. Dar dă-mi măcar actul de proprietate asupra vilei. Cu numele meu pe el. Un loc pe care să îl numesc al meu. Un loc pe care să îl numesc acasă".

Mă gândesc la biletele de avion pe care le-am văzut în poșeta ei. Dacă zborurile erau pentru ea și domnul Black, de ce erau doar dus?

– Și-a pierdut răbdarea cu mine când am rostit cuvântul „acasă". A spus că toată lumea îl minte mereu, încearcă să-l fure bani, profită de el. El era beat, se plimba de colo colo prin cameră, spunând că sunt exact ca fosta lui soție. M-a numit în multe feluri – materialistă, vânătoare de avere... curvă de doi bani. S-a enervat atât de tare încât și-a smuls verigheta și a aruncat-o prin cameră. A spus: „Bine, fie ca tine!" Apoi a deschis seiful, a umblat pe acolo, și-a îndesat o hârtie în buzunarul de la piept, după care a trecut pe lângă mine și a ieșit furtunos din cameră.

Știam ce era acea hârtie. Am văzut-o în buzunarul lui – actul de proprietate asupra vilei din Cayman.

– Molly, atunci ai intrat în apartament, îți amintești?

Îmi aminteam – felul în care domnul Black a trecut pe lângă mine, doar un alt obstacol uman agravant în calea sa.

– Îmi pare rău că m-am purtat ciudat. Dar acum știi de ce.

– E în regulă, spun eu. Domnul Black a fost mult mai nepoliticos decât ai fost tu. Și ca să fiu sinceră, am crezut că ești tristă, nu nervoasă.

Ea zâmbește.

– Știi ceva, Molly? Tu înțelegi mai multe decât își închipuie lumea.

– Da, spun eu.

– Nu îmi pasă ce crede nimeni altcineva. Tu ești cea mai bună.

Simt cum mă îmbujorez la auzul complimentului. Înainte să am ocazia să întreb ce cred alte persoane despre mine, Giselle suferă o transformare ciudată. Indiferent ce conțin pastilele pe care abia le-a luat, schimbarea survine rapid. De parcă ar trece din stare solidă în stare lichidă chiar sub privirile mele. Umerii i se relaxează și chipul i se îmblânzește. Îmi amintesc de Buni când era bolnavă, cum medicamentele îi alinau durerea exact așa, pentru o vreme cel puțin, cum expresia i se schimba, dintr-o grimasă dură, împietrită, într-o imagine de beatitudine pașnică, atât de limpede încât până și eu o remarcam numaidecât. Acele pastile aveau un efect magic asupra lui Buni. Până când nu au mai avut. Până când nu au mai fost de ajuns. Până când nimic nu a mai fost de ajuns.

Giselle se întoarce să mă privească și se așază cu picioarele încrucișate pe canapea. Își înfășoară pătura lui Buni în jurul picioarelor.

– Tu l-ai găsit, nu-i așa? Pe Charles. Tu ai fost cea care l-a văzut prima?

– Eu am fost. Da.

– Și te-au dus la secție? Așa am auzit.

– Corect.

– Și ce le-ai spus?

Își duce o mână la buze și începe să-și roadă degetul arătător. Vreau să îi spun că rosul unghiilor este un obicei murdar și să nu își strice manichiura drăguță, dar mă abțin.

– I-am spus detectivei ce am văzut. Cum am intrat în apartament ca să îl readuc la starea sa impecabilă, cum am simțit că ar putea fi cineva acolo, cum am intrat în dormitor și l-am găsit pe domnul Black întins pe pat. Și când am investigat mai departe, mi-am dat seama că e mort.

– Și era ceva ciudat în legătură cu apartamentul?

– El băuse, spun eu. Ceea ce mă tem că nu mi-a părut a fi neobișnuit pentru domnul Black.

– Ai ghicit, spune ea.

– Dar... pastilele tale. Flaconul e de obicei în baie, dar acum era pe noptieră, deschis, iar unele dintre pastile se revărsaseră pe covor.

Simt că devine brusc foarte încordată.

– Ce?

– Da, și pe câteva pastile călcase cineva și erau tasate în covor, o situație problematică pentru aceia dintre noi care trebuie să curețe apartamentul după aceea.

Mi-aș dori ca ea să nu își mai roadă unghiile așa, ca pe un știulete de porumb

fiert.

– Altceva? întreabă Giselle.

– Seiful era deschis.

Giselle încuviințează din cap.

– Bineînțeles. În mod normal îl ține închis, nu mi-a dat niciodată codul. Dar în acea zi, a luat ce-o fi vrut el să ia și l-a lăsat deschis când a ieșit furtunos din apartament.

Și-a ridicat ceașca de ceai și a sorbit politicos.

– Molly, ai spus poliției ceva despre mine și Charles? Despre... relația noastră?

– Nu, spun eu.

– Le-ai spus... le-ai spus ceva despre mine?

– Nu am ascuns adevărul, spun eu. Dar de asemenea, nici nu l-am oferit.

Giselle se holbează la mine o secundă, apoi se aruncă înainte și mă îmbrățișează, ceea ce mă ia pe nepregătite. Îi simt parfumul scump. Nu e interesant că luxul are un miros inconfundabil, la fel de inconfundabil ca frica sau moartea?

– Molly, ești o persoană foarte specială, știai asta?

– Da, știu, spun eu. Mi s-a mai spus.

– Ești un om bun și o prietenă bună. Nu cred că aș putea să fiu vreodată la fel de bună ca tine. Dar vreau ca tu să știi ceva: orice s-ar întâmpla, să nu crezi nici o secundă că nu te apreciez.

Se trage de lângă mine și se ridică în picioare. Cu câteva minute în urmă, era mlădioasă și relaxată; acum e tensionată.

– Ce vei face? Acum, că domnul Black e mort?

– Nu prea multe, spune ea. Poliția nu mă va lăsa să plec nicăieri până la finalizarea rapoartelor toxicologice și a celor de la autopsie. Pentru că dacă un bogătaș dă ortu' popii, atunci e evident că nevasta i-a făcut felul, corect? Nu se poate ca el să fi murit din cauze naturale, de la stresul pe care și-l provoca el singur, lui și tuturor celor din jur. Stresul de care soția sa încerca să îl ușureze ca să nu pice mort.

– Asta crezi că s-a întâmplat? A picat mort, exact așa?

Oftează. O podidesc iar lacrimile.

– Sunt atâtea motive pentru care inima-ți poate sta.

Simt un nod în gât. Mă gândesc la Buni, la inima ei bună și cum i s-a oprit.

– Vei rămâne la hotel în timp ce aștepți rapoartele? întreb eu.

– Nu prea am de ales. Nu am unde să merg în altă parte. Și nu pot să fac un pas în afara hotelului fără să fiu asaltată de reporteri. Nu dețin nici o proprietate. Nu am nimic care să fie al meu și doar al meu, Molly. Nici măcar un rahat de apartament ca ăsta, zice ea, apoi tresare. Scuze. Vezi? Nu ești singura care face gafe din când în când.

– E în regulă. Nu mă supăr.

Se întinde și își așază o mână pe genunchiul meu.

– Molly, spune ea, pentru o vreme, nu voi ști ce scrie în testamentul lui Charles. Ceea ce înseamnă că, pentru o vreme, nu voi ști ce se va alege de mine. Până atunci, voi sta la hotel. Cel puțin acolo, nota e deja plătită.

Face o pauză, se uită la mine.

– O să ai grijă de mine? La hotel, adică. O să fii camerista mea? Sunitha e drăguță și ea, dar nu e la fel. Tu ești ca o soră pentru mine, știi asta? O soră care uneori spune chestii nebunești și căreia îi place mult prea mult să șteargă praful, dar orișicât, o soră.

Mă simt flatată că Giselle mă privește într-o lumină atât de pozitivă, că ea vede dincolo de ceea ce văd ceilalți, că mă vede ca pe... o rudă.

– Aș fi onorată să am grijă de tine, spun eu. Dacă domnul Snow este de acord cu asta.

– Grozav. Îi voi spune când mă întorc.

Se ridică, merge la ușă și își ia geanta galbenă. O aduce la canapea și scoate un teanc de bancnote – un teanc care îmi pare mult prea familiar. Apucă două bancnote foșnitoare de o sută de dolari și le așază pe tava de ceai argintie a lui Buni.

– Pentru tine, spune ea. Îi meriți.

– Ce? Sunt o grămadă de bani, Giselle.

– Nu ți-am dat bacșiș ieri. Consideră că ăsta e bacșișul tău.

– Dar nu am terminat de făcut curat ieri.

– Nu din vina ta. Păstrează banii ăștia, și gata. Și hai să ne prefacem că discuția asta nu a avut loc niciodată.

Eu, una, nu voi fi în stare să uit această discuție, dar nu spun asta cu voce tare.

Ea se ridică și se întoarce spre ușă, apoi se oprește-n loc și mă privește.

– Încă un lucru, Molly. Trebuie să îți cer o favoare.

Mă întreb imediat dacă implică spălatul sau călcatul hainelor, așa că sunt surprinsă de ceea ce urmează.

– Crezi că ai putea încă să intri în apartamentul nostru? Momentan este interzis accesul. Dar am lăsat ceva acolo, ceva ce am nevoie cu disperare să recuperez. L-am ascuns în ventilatorul din baie.

Asta explică zgomotul pe care l-am auzit ieri, când ea era la duș.

– Ce vrei să recuperez?

– Pistolul meu, spune ea, pe un ton calm, neutru. Sunt supusă riscului, Molly. Sunt vulnerabilă acum, că domnul Black nu mai este. Toată lumea vrea să-mi vină de hac. Am nevoie de protecție.

– Înțeleg, răspund eu.

Dar, sinceră să fiu, această solicitare îmi provoacă o neliniște profundă. Simt

cum mi se strânge gâtlejul. Simt cum lumea se învârte în jurul meu. Mă gândesc la sfatul domnului Snow: „Când un oaspete cere ceva ce este peste puterile noastre, luați-o drept o provocare. Nu refuzați. Ridicați-vă la înălțimea așteptărilor!"

– Voi face tot ce pot, spun eu, dar glasul îmi piere pentru o clipă. Pentru a-ți recupera... obiectul.

Stau în fața ei, supusă atenția ei.

– Binecuvântată să-ți fie inima, Molly Maid, spune ea, aruncându-și din nou brațele în jurul meu. Să nu crezi ce spun ceilalți. Nu ești o ciudată. Nu ești un robot. Iar eu n-am să uit asta cât voi trăi. Ai să vezi. Jur, nu voi uita.

Se grăbește spre ușa de la intrare, își recuperează din dulap pantofii înalți din lac și își strecoară picioarele în ei. Și-a lăsat ceașca pe masă, în loc să o ducă la bucătărie, așa cum ar fi făcut Buni. Nu și-a uitat, în orice caz, geanta galbenă, pe care și-o agață pe umăr. Deschide ușa, mă sărută în fugă pe un obraz și îmi face cu mâna.

Un gând îmi trece prin minte.

– Așteaptă, spun eu.

E în capătul coridorului, aproape de scări.

– Giselle, cum ai știut unde să mă găsești? Cum ai făcut rost de adresa mea?

Se întoarce.

– O, spune ea. Cineva de la hotel mi-a dat-o.

– Cine?

Mijește ochii.

– Hm... Nu-mi aduc prea bine aminte. Dar nu-ți face griji. Nu am de gând să vin tot timpul pe capul tău. Și mulțumesc, Molly. Pentru ceai. Pentru conversație. Pentru că ești tu.

Și cu asta, își lasă ochelarii de soare în jos, deschide ușa de incendiu stricată și pleacă.

MIERCURI

10

Alarma de la telefon sună în dimineața următoare. Soneria aleasă este un cântat de cocoș. Chiar și după atâtea luni, îi aud pașii lui Buni străbătând coridorul, bătaia ușoară a degetelor în ușa mea.

„Trezirea, fata mea! E o nouă zi." Umblă de colo colo în timp ce prepară ceaiul negru și chiflele cu marmeladă.

Dar nu, nu e real. E doar o amintire. Apăs pe butonul alarmei ca să opresc cântatul cocoșului și îmi verific imediat telefonul ca să văd dacă nu cumva Rodney mi-a scris peste noapte. Mesaje: zero.

Îmi pun picioarele pe parchet. Nu contează. Mă voi duce la muncă azi. Îl voi vedea pe Rodney acolo. Voi lua pulsul relației noastre. Voi împinge lucrurile mai departe. O voi ajuta pe Giselle pentru că e o prietenă care are nevoie de mine. Voi ști exact ce trebuie să fac.

Mă întind și mă ridic din pat. Înainte de orice altceva, trag toate așternuturile și cuvertura, ca să fac patul așa cum trebuie.

„Dacă tot faci ceva, fă-o așa cum trebuie."

Foarte adevărat, Buni. Încep cu așternutul de deasupra, scuturându-l bine și așezându-l din nou pe pat. Netezește, netezește. Colțuri perfecte

aranjate. Apoi mă ocup de cuvertura lui Buni, așezând-o frumos, cu steaua spre nord, ca de obicei. Umflu pernele, sprijinindu-le de tăblia patului într-un unghi de fix patruzeci și cinci de grade, două coline dolofane cu franjuri croșetate.

Mă duc la bucătărie și îmi pregătesc singură chiflele prăjite și ceaiul. De fiecare dată când iau o îmbucătură, bag de seamă crănțănitul enervant al dinților mei mușcând din crustă. De ce atunci când trăia Buni nu am auzit niciodată sunetele oribile pe care le fac?

O, Buni. Cum iubea ea diminețile! Acum ar fi fredonat o melodie și și-ar fi făcut de lucru prin bucătărie. Am fi stat împreună la masa noastră rustică de două persoane și, ca o vrăbiuță în razele soarelui, ar fi ciripit neîncetat în timp ce ciugulea din micul dejun.

„Azi, mă voi ocupa de biblioteca familiei Coldwell, Molly. O, Molly, mi-aș dori s-o poți vedea și tu. Într-o zi, va trebui să-l întreb pe domnul Coldwell dacă te pot aduce pentru o vizită. Este o cameră somptuoasă, cu mobilier din piele închisă la culoare și lemn de nuc lăcuit. Și atât de multe cărți! Și nu ți-ar veni să crezi, dar ei abia intră acolo. Țin la cărțile acelea ca și cum ar fi ale mele. Și azi, șterg praful. E complicat, dă-mi voie să-ți spun, să ștergi praful de pe cărți. Nu poți, pur și simplu, să sufli

praful de pe ele cum am văzut că fac unele menajere. Asta nu înseamnă curățenie, Molly. E doar o deplasare a prafului..."

Ar fi vorbit întruna, pregătindu-ne pe amândouă pentru ziua respectivă.

Mă aud sorbind din ceai. Dezgustător. Mai iau o îmbucătură din chiflă și îmi dau seama că nu mai pot mânca. Arunc restul, deși este o risipă îngrozitoare. Îmi spăl vasele și mă îndrept spre baie, pentru duș. De când a murit Buni, fac totul puțin mai repede dimineața pentru că vreau să părăsesc apartamentul cât mai repede cu putință. Diminețile sunt prea grele fără ea.

Gata. Ies pe ușă și mă opresc la capătul coridorului, la apartamentul domnului Rosso. Bat hotărât la ușă. Îl aud de partea cealaltă. Clic. Ușa se deschide.

El stă cu mâinile încrucișate.

– Molly, spune el. Este șapte și jumătate dimineața. Sper că e ceva important.

Țin banii în mână.

– Domnule Rosso, poftiți două sute de dolari pentru chirie.

El oftează și scutură din cap.

– Chiria este o mie opt sute de dolari, iar tu știi asta.

– Da, aveți dreptate, și în legătură cu suma pe care v-o datorez, și în legătură cu faptul că știu asta. Și voi aduce diferența până la sfârșitul zilei. Aveți cuvântul meu.

Încă o scuturare din cap și un oftat.

– Molly, dacă nu aș fi respectat-o atât de mult pe bunica ta...

– La sfârșitul zilei. Veți vedea, spun eu.

– La sfârșitul zilei, altfel o să iau măsuri, Molly. Te evacuez.

– Nu va fi necesar. Pot avea chitanța care dovedește înregistrarea plății de două sute de dolari?

– Acum? Ai tupeul să-mi ceri asta chiar acum? Nu mai bine ți-o dau mâine, după ce ai plătit tot?

– E un compromis rezonabil. Mulțumesc. Să aveți o zi bună, domnule Rosso.

Cu asta mă întorc și mă îndepărtez.

Ajung la muncă cu mult înainte de ora nouă. Ca de obicei, merg pe jos tot drumul, ca să evit timpul pierdut inutil în trafic. Domnul Preston stă pe treapta de sus, în dreptul ușii de la intrarea în hotel, în spatele pupitrului său. Vorbește la telefon. Pune receptorul jos și zâmbește când mă vede.

Este o dimineață aglomerată la intrare, mai aglomerată decât de obicei. Lângă ușile rotative sunt câteva bagaje, așteptând să fie cărate în camera de depozitare. Oaspeții intră și ies în viteză, mulți dintre ei făcând poze și discutând despre domnul Black. Aud de câteva ori cuvântul „crimă", spus în așa fel încât parcă ar fi vorba despre o zi la târg sau o nouă aromă încântătoare de înghețată.

– Bună dimineață, domnișoară Molly, spune domnul Preston. Ești bine?

– Sunt foarte bine, spun eu.

– Ai ajuns în siguranță aseară, sper?

– Da. Mulțumesc.

Domnul Preston își drege glasul.

– Știi, Molly, dacă ai vreodată vreo problemă, orice fel de problemă, amintește-ți că poți să apelezi la bătrânul domn Preston, zice, iar fruntea i se încrețește într-un fel curios.

– Domnule Preston, sunteți îngrijorat?

– Nu aș merge atât de departe. Dar vreau doar ca tu... să alegi să fii într-o tovărășie bună. Și să știi că dacă vei avea vreodată nevoie, voi fi alături de tine. Trebuie numai să-i faci un semn micuț din cap domnului Preston, și el va ști. Bunica ta a fost o femeie bună. Am îndrăgit-o și se purta atât de bine cu draga mea Mary. Sunt sigur că lucrurile nu ți-e ușor fără bunica ta.

El își mută greutatea de pe un picior pe altul. Pentru un moment, nu arată ca domnul Preston, impunătorul portar, ci ca un copil mare.

– Vă apreciez oferta, domnule Preston. Dar sunt destul de bine.

– Mă bucur, spune el, ducând mâna la pălărie.

Chiar atunci, o familie cu trei copii în urmă și șase bagaje îi solicită atenția. El se întoarce spre ei înainte ca eu să pot să îmi iau la revedere cum se cuvine.

Imi croiesc drum prin mulțimea de oaspeți, intru pe ușile rotative și ajung în foaier. Mă duc direct jos, în zona destinată echipei de curățenie. Uniforma mea atârnă de ușa dulapului, curată și învelită în folie de protecție. Tastez codul lacătului și dulapul se deschide. Pe raftul de sus este clepsidra lui Giselle, tot acel nisip dintr-un loc îndepărtat, exotic, toată acea alamă strălucind a speranță în întuneric. Simt o prezență lângă mine. Mă întorc și o văd pe Cheryl trăgând cu ochiul peste ușa dulapului meu, cu chipul aspru și căzut – altfel spus, cu expresia ei normală.

Încerc un optimism vesel.

– Bună dimineața. Sper că te simți mai bine azi și că ți-a ajutat ziua de pauză de ieri, spun eu.

Ea oftează.

– Mă îndoiesc că înțelegi cu adevărat, Molly, cum este să suferi de o afecțiune ca a mea. Am probleme intestinale. Iar stresul agravează lucrurile. Stres, cum ar fi cel pe care-l presupune descoperirea unui om mort la locul meu de muncă. Stres care provoacă disfuncții gastrointestinale.

– Îmi pare rău că nu te-ai simțit bine, spun eu.

Mă aștept ca ea să plece atunci, dar nu pleacă. Stă, pur și simplu, în calea mea. Folia de plastic a uniformei mele

foșnește amenințător când Cheryl se freacă de ea.

– Păcat de familia Black, spune ea.

– Vrei să spui de domnul Black. Da, este foarte neplăcut.

– Nu. Vreau să spun că e păcat că nu vei mai primi bacșișuri de la ei, acum, că Black a murit.

Chipul ei îmi amintește de un ou – inexpresiv și banal.

– De fapt, spun eu, cred că doamna Black este încă oaspete al hotelului.

Cheryl pufnește disprețuitor.

– Sunitha se ocupă de Giselle, în noua ei cameră. Iar eu o voi superviza, bineînțeles.

– Bineînțeles, spun eu.

Este o altă tactică de a subtiliza bacșișuri, dar nu va dura mult. Giselle va vorbi cu domnul Snow. Va solicita ca eu să mă ocup din nou de ea. Așa că, pentru moment, îmi țin gura.

– Poliția a terminat cu vechiul apartament al familiei Black, spune Cheryl. L-au întors cu susul în jos. Destul de multă mizerie. O să ai mult de lucru ca să-l aranjezi așa cum trebuie. Nici nu lasă bacșișuri mari polițiștii. Mă voi ocupa eu de familia Chen de acum înainte. Nu am vrea să te suprasolicităm.

– Câtă grijă, spun eu. Mulțumesc, Cheryl.

Rămâne acolo încă un moment, uitându-se în dulapul meu. Văd că-i

atrage atenția clepsidra lui Giselle. Imi vine să îi scot ochii pentru că a întinat-o doar prin faptul că s-a uitat la ea cu asemenea invidie. Este a mea. Este cadoul *meu*. De la prietena *mea*. *A mea*.

– Scuză-mă, spun eu, și trântesc ușa de la dulap.

Cheryl tresare.

– Aș face bine să plec. Trebuie să mă apuc de treabă.

Ea murmură ceva neinteligibil în timp ce eu îmi apuc uniforma și mă îndrept spre vestiar.

Odată ce mi-am pus uniforma și mi-am aprovizionat căruciorul, îmi croiesc drum spre foaierul principal. Îl văd pe domnul Snow la recepție. Pare nins, ca o gogoașă cu glazură de zahăr topindu-se într-o zi fierbinte. Îmi face semn să merg spre el.

Sunt atentă să le permit cetelor de oaspeți să treacă înaintea mea și a căruciorului meu, înclinându-mi capul către fiecare în timp ce ei nu mă observă. „După dumneavoastră, doamnă/domnule", din nou, și din nou. Îmi ia nemaipomenit de mult timp să străbat distanța scurtă de la lift la recepție.

– Domnule Snow, scuzele mele. Este foarte aglomerat azi, spun eu când ajung la birou.

– Molly, mă bucur să te văd. Mulțumesc din nou pentru că ai venit la

muncă ieri. Și azi. Mulți angajați ar folosi pur și simplu evenimentele recente ca scuză pentru a se da bolnavi. Ca să-și evite responsabilitățile.

– Eu nu aș face niciodată așa ceva, domnule Snow. „Fiecare albină are locul ei în stup." Dumneavoastră m-ați învățat asta.

– Așa am spus?

– Așa ați spus. În cadrul discursului dumneavoastră de anul trecut, din ziua dezvoltării profesionale. Hotelul e un stup, iar fiecare angajat este o albină. Fără oricare dintre noi, nu ar fi miere.

Domnul Snow se uită pe deasupra mea, spre foaierul aglomerat. S-ar impune puțină atenție acolo. Un copil și-a lăsat puloverul pe unul dintre scaunele cu spătar înalt. O pungă de plastic aruncată se ridică și coboară apoi pe podeaua de marmură pe când un hamal ocupat trece pe lângă ea, împingând o valiză scârțâitoare în drumul său.

– E o lume stranie, Molly. Ieri, eram îngrijorat că, după recentele evenimente nefericite, oaspeții își vor anula rezervările și hotelul nostru va fi gol. Dar azi, s-a întâmplat exact opusul. Mai mulți oaspeți își fac rezervări. Grupuri de doamne vin întruna la ceaiuri scumpe, doar ca să-și bage nasul. Sălile noastre de conferințe sunt complet rezervate pentru luna următoare. Se pare că fiecare este un detectiv amator. Toți cred că pot să

dea buzna în hotel și să rezolve misterul decesului prematur al domnului Black. Privește la recepție. Abia dacă mai fac față.

Are dreptate. Pinguinii din spatele biroului apasă agitați pe ecranele lor, strigă ordine către valeți, hamali și portar.

– Regency Grand a devenit oarecum un punct fierbinte, spune domnul Snow. Mulțumită domnului Black.

– Cât de interesant, remarc eu. Mă gândeam doar cum o zi poate să fie absolut sinistră, iar următoarea, să aducă cu sine o asemenea binecuvântare. În această viață, pur și simplu nu știi ce te așteaptă după colț, fie un bărbat mort, fie o nouă întâlnire.

Domnul Snow tușește în palmă. Sper că nu capătă o răceală. Vine mai aproape și vorbește în șoaptă.

– Ascultă, Molly. Îți aduc la cunoștință că poliția a terminat acum de investigat apartamentul soților Black. Sper că nu au scos la iveală nimic dezagreabil.

– Și dacă au scos ceva la iveală, am să curăț, pur și simplu. Cheryl mi-a spus că azi să încep de acolo. Mă apuc imediat de treabă, domnule.

– Ce? I-am spus în mod clar lui Cheryl să se ocupe ea, personal. Nu ne grăbim să închiriem din nou acel apartament. Trebuie să lăsăm lucrurile să se așeze puțin. Ca să nu zic altfel. Nu vreau să-ți

provoc mai mult stres decât ai îndurat deja.

– Nu vă faceți griji, domnule Snow, spun eu. Mi se pare mult mai stresant să știu că apartamentul cu pricina este în dezordine. Mă voi simți mult mai bine atunci când totul va fi curat și pus la punct, ca și cum nimeni nu ar fi murit vreodată în acel pat.

– Sst, spune domnul Snow. Hai să nu speriem oaspeții.

Doar atunci îmi dau seama că mi-am abandonat vocea interioară.

– Mii de scuze, domnule Snow, zic eu, cu glas șoptit. Apoi cu voce tare, pentru toți cei interesați: Voi începe curățenia acum, cu un apartament, nu vreunul anume, oricare apartament de pe lista mea.

– Da, da, spune domnul Snow. Atunci ai face bine să pleci, Molly.

Așa că o iau din loc, ocolind mulțimea de oaspeți și îndreptându-mă spre Social, ca să îmi ridic ziarele de dimineață și cu speranța că îl voi vedea pe Rodney.

Când ajung acolo, el e în spatele barului, lustruind robinetele de alamă. Simt o licărire caldă în secunda în care ochii îmi cad asupra lui.

El se întoarce.

– Oh, bună, spune el, cu un zâmbet care știu că este doar pentru mine, al meu și doar al meu.

Ține în mâini un prosop mic – de un alb imaculat, fără nici o pată pe el.

– Nu te-am sunat, spun eu. Și nu ți-am scris nici un mesaj. M-am gândit că putem aștepta să vorbim față în față, așa, ca acum. Dar vreau să știi că dacă nu am urmat protocolul la care te așteptai, aș fi bucuroasă să îți trimit un mesaj sau să te sun pur și simplu oricând, zi sau noapte. Doar adu-mi la cunoștință așteptările tale și mă voi adapta. Nu va fi o problemă.

– Oho, spune el. Bine atunci, zice el și apucă prosopul alb, proaspăt spălat, și îl aruncă pe umăr. Păi și, spune el, s-a întâmplat ceva interesant seara trecută?

Mă apropii mai mult de bar. De data aceasta, mă voi asigura că îmi folosesc vocea șoptită.

– N-o să-ți vină să crezi, spun eu.

– Ia să auzim, răspunde el.

– Giselle a venit să mă vadă! La mine acasă! Aștepta în fața blocului când am ajuns. Poți să crezi așa ceva?

– Hm. Ce surpriză, spune el, dar tonul lui e ciudat, de parcă nu ar fi foarte surprins.

Ridică un pahar de la bar și începe să-l lustruiască. Deși toată sticlăria a fost sterilizată adecvat în bucătăria de jos, el șterge fiecare urmă rătăcitoare. Apreciez dedicația sa către perfecțiune. E o minune.

– Și ce voia Giselle? întreabă el.

– Ei bine, spun eu, acesta e un secret între prietene.

Fac o pauză, mă uit în jur prin restaurantul aglomerat, ca să mă asigur că nu e careva atent la noi. Nimeni nici măcar nu aruncă o privire spre mine.

– Bine, nu-ți pun pistolul la tâmplă, spune el.

Are un zâmbet jucăuș pe chip, iar eu cred că s-ar putea să flirteze cu mine. Acest gând îmi catapultează inima într-o sincopă dublă.

– Interesant că spui asta, răspund eu.

Înainte ca eu să mă gândesc la ce altceva să îi povestesc, Rodney spune:

– Trebuie să vorbim despre Juan Manuel.

Mă simt copleșită de vină.

– O, bineînțeles.

M-am concentrat atât de mult asupra lui Rodney și asupra entuziasmului relației noastre înfloritoare, încât am uitat cu desăvârșire de Juan Manuel. Rodney este, fără doar și poate, o persoană mai bună decât mine, întotdeauna gândindu-se la ceilalți și lăsându-se pe sine la urmă. Îmi amintește cât de multe trebuie să mă învețe, cât de multe lecții mai am încă de deprins.

– Cum pot să ajut? întreb eu.

– Am auzit că poliția a plecat și că apartamentul soților Black e gol. Corect?

– Pot să confirm asta, spun eu. De fapt, nu va fi închiriat pentru o perioadă. Primul mea sarcină pe ziua de azi este să fac curat acolo.

– Asta e perfect, spune Rodney.

Pune jos un pahar lustruit și ridică un altul.

– M-am gândit că cel mai sigur loc pentru Juan Manuel acum este apartamentul soților Black, spune el. Polițiștii au plecat; camera nu va fi închiriată din nou prea curând, deși nu din cauza lipsei de interes a oaspeților. Ai văzut ce nebunie e azi? Toate femeile de vârstă mijlocie care se uită la seriale polițiste și au pisici dau acum târcoale prin foaier, sperând să o zărească pe Giselle, sau să surprindă ceva, orice. Sincer, e penibil.

– Îți promit un lucru: nici un băgător de seamă nu va intra în acel apartament, spun eu. Am o treabă de făcut și intenționez să o îndeplinesc cu succes. Odată ce apartamentul e curat, te voi anunța, și Juan Manuel poate intra.

– Grozav, spune Rodney. Pot să te mai rog încă un lucru? Juan mi-a lăsat geanta cu lucrurile lui pentru noapte. Ai putea s-o lași în apartament? Sub pat sau ceva de genul? O să-i zic eu că e acolo.

– Bineînțeles. Orice pentru tine. Și pentru Juan Manuel.

Rodney scoate geanta bleumarin, familiară, de sub butoiașul de bere și mi-

o înmânează.

– Mulțumesc, Molly, spune el. Frate, îmi doresc ca toate femeile să fie așa grozave ca tine. Majoritatea sunt mult mai complicate.

Inima mea, bătând deja de două ori mai repede decât ar fi normal, descinde și se înalță în aer.

– Rodney, spun eu, mă întrebam, n-ai vrea ca într-o zi să mergem să mâncăm înghețată împreună? Asta dacă nu cumva îți plac jocurile? Îți plac jocurile?

– Jocuri?

– Da, puzzle-urile, de pildă.

– Mm... dacă astea sunt opțiunile, sunt mai degrabă genul care preferă înghețata. Am puțină treabă zilele astea, dar da, vom ieși la un moment dat. Sigur.

Ridic geanta lui Juan Manuel, mi-o pun pe umăr și dau să mă îndepărtez.

– Molly, aud în urma mea.

Mă întorc.

– Ți-ai uitat ziarele.

Aruncă un teanc mare pe tejghea, iar eu mă duc să-l ridic în brațe.

– Mulțumesc, Rodney. Ești prea drăguț.

– O, știu, spune el, făcând cu ochiul, după care se întoarce cu spatele la mine ca să se ocupe de o ospătăriță și comanda ei.

După acea întâlnire nespus de încântătoare, mă îndrept spre etaj. Simt că plutesc, dar imediat ce ajung în fața ușii vechiului apartament al familiei

Black, amintirea împovărătoare mă pune la pământ. Au trecut două zile de când nu am mai fost în acest apartament. Ușa pare mai mare decât era, mai impunătoare. Trag adânc aer în piept și expir, adunându-mi forțele pentru a intra. Apoi îmi folosesc cheia ca să intru, trăgând căruciorul înăuntru după mine. Ușa se închide cu un clic.

Primul lucru pe care îl observ este mirosul, sau lipsa mirosului – nu mai simt amestecul acela al parfumului lui Giselle cu loțiunea de ras a domnului Black. Pe când inspectez scena din fața mea, observ că toate sertarele mobilelor sunt deschise. Pernele de pe canapea sunt pe podea, cu fermoarele desfăcute. De pe masa din living se prelevaseră amprente și apoi fusese lăsată așa, cu urmele la vedere. Suprafața seamănă cu picturile cu degetul pe care eram obligată să le fac la grădiniță, chiar dacă nu puteam să sufăr să îmi murdăresc degetele cu vopsea. O bobină de bandă galbenă de securitate zace abandonată pe podea în dreptul ușii de la baie. Inspir încă o dată adânc și merg mai departe prin apartament. Stau în pragul ușii de la dormitor. Patul a fost complet golit, fără așternuturi, fără protecție pentru saltea. Mă întreb dacă polițiștii au luat așternuturile cu ei. Asta înseamnă că voi fi sub numărul de așternuturi corespunzătoare și va trebui să justific

pierderea în fața lui Cheryl. Pernele zac strâmbe, scoase din husele lor, cu petele holbându-se ca ochii grotești ai unui taur. Sunt doar trei perne, nu patru.

Dintr-odată mă simt ușor ametită. Mă țin de cadrul ușii pentru a mă liniști. Seiful e deschis, dar nu mai e nimic în el acum. Toate hainele lui Giselle și ale domnului Black au fost scoase din dulapurile lor. Și pantofii domnului Black, care erau lângă partea sa de pat, au dispărut. Și de pe noptiere s-au prelevat amprente, urmele urâte ieșind prin pudra lăsată în urmă. Probabil că unele dintre ele sunt ale mele.

Pastilele au dispărut, chiar și cele strivite pe podea s-au evaporat. De fapt, covoarele și podelele par să fie singurele lucruri din apartament care au fost curățate în mod corespunzător. Probabil că poliția a aspirat, absorbind urmele – microfibrele și particulele vieții private a familiei Black, toate, cuprinse în interiorul unui singur filtru.

Simt că mă străbate un fior rece, de parcă domnul Black însuși, sub forma unui abur fantomatic, mă împinge deoparte. „Dispari din calea mea." Îmi amintesc de vânătăile de pe brațele lui Giselle. „Oh, nu e ceva cu care nu mă pot descurca. Chiar îl iubesc, să știi." Bărbatul acela groaznic dădea peste mine de fiecare dată când îl întâlneam în apartament sau pe coridoare, de parcă aș

fi fost o insectă sau un parazit care merita să fie strivit. Parcă îl văd și acum, o creatură josnică, cu ochi mici, fumând un trabuc scârbos, urât mirositor.

Simt o pulsație de furie bătându-mi la tâmple. Unde ar trebui să meargă Giselle acum? Ce se presupune că ar trebui să facă? Mă întreb la fel de mult pentru Giselle, cât și pentru mine. Domnul Rosso a formulat și mai multe amenințări în această dimineață. „Plătește chiria sau vei fi evacuată." Casa mea, slujba aceasta. Doar atât mi-a mai rămas. Simt că mă podidesc lacrimile, lucru de care nu am nevoie acum.

„Lucruri bune li se întâmplă celor care muncesc din greu. O conștiință curată, o viață curată."

Buni vine mereu să mă salveze.

Îi urmez sfatul. Mă grăbesc la căruciorul meu și îmi pun mănușile de cauciuc. Pulverizez dezinfectant pe blaturile de sticlă ale meselor, pe ferestre, pe mobilă. Șterg toate amprentele, toate urmele lăsate de băgăcioșii care s-au perindat prin apartament. După aceea, curăț pereții, insistând pe dârele și zgârieturile care sunt sigură că nu existau înainte de sosirea neplăcuților detectivi. Acopăr salteaua într-un alb imaculat. Fac patul, lăsând așternuturile curate să se unduiască. Lustruiesc mânerele, reaprovizionez stocul de cafea, curăț paharele și le pun capace de hârtie ca să

garantez curățenia lor. Lucrez mecanic, mișcările vin de la sine, am făcut asta de atâtea ori, în atâtea zile, în atâtea camere, iar oaspeții se amestecau laolaltă într-o ceață. Mâinile îmi tremură pe când lustruiesc oglinda cu ramă aurie care dă spre pat. Trebuie să mă concentrez pe prezent, nu pe trecut. Șterg și șterg, până când imaginea mea perfectă mă privește, strălucitoare.

Un singur colț al dormitorului familiei Black a mai rămas de curățat, colțul întunecat de lângă dulapul lui Giselle. Îmi iau aspiratorul și trec peste covor din nou și din nou în zona aceea. Cercetez îndeaproape pereții, îi spăl pe ambii cu dezinfectant. Gata. E curat.

Îmi inspectez munca și observ că apartamentul este impecabil. Un miros plăcut de citrice plutește în aer.

„E timpul."

Am evitat baia, dar nu mai pot. Și ea a fost lăsată într-o stare de dezordine. Prosoapele lipsesc, șervețelele, chiar și rolele de hârtie igienică – toate au dispărut. Remarc pudra pentru amprente pe oglindă și în jurul chiuvetei. Pulverizez și stropesc, lustruiesc și aprovizionez. În această cameră, care datorită funcției sale trebuie dezinfectată mult mai agresiv, mirosul de înălbitor este atât de puternic încât simt că mă ustură fosele nazale. Pornesc ventilatorul

și aud zgomotul familiar. Îl opresc repede.

„E timpul."

Îmi scot mănușile de cauciuc și le arunc în coșul de gunoi. Apuc scăunelul din cărucior și îl așez sub ventilator. Mă urc pe el. Capacul ventilatorului se desprinde ușor. Apoi apăs două cleme pentru a-l elibera complet. Așez capacul cu grijă lângă chiuvetă. Mă sui iar pe scăunel și bag o mână în spațiul întunecat al ventilatorului, mai departe, în necunoscut, până când dau cu degetele de un metal rece. Trag obiectul și îl țin în ambele mâini. Este mai mic decât am crezut că va fi, lucios și negru, dar surprinzător de greu. Substanțial. Mânerul e aspru, ca șmirghelul sau ca limba unei pisici. Țeava este netedă, cu o strălucire satisfăcătoare. Curată. Lustruită. Pură.

Pistolul lui Giselle.

Nu am ținut niciodată în mână ceva asemănător. Pare că e viu, deși știu că nu e.

Cine ar putea să o acuze pentru că îl deține? Dacă aș fi fost în locul ei, dacă aș fi fost tratată în felul în care a fost ea tratată de către domnul Black și de către ceilalți, ei bine... nu e de mirare. Simt o putere în mâinile mele, dându-mi pe dată sentimentul de siguranță, de invincibilitate. Și totuși ea nu a folosit

această armă. Nu a folosit-o împotriva soțului său.

Unde va merge acum? Ce va face? Și ce voi face eu? Simt cum gravitatea din încăpere se schimbă, iar greutatea tuturor lucrurilor apăsă acum pe umerii mei. Așez pistolul în chiuvetă, urc din nou pe scăunel și pun la loc capacul ventilatorului. Cobor de pe scăunel, apoi apuc din nou pistolul și îl duc în living. Se odihnește așa frumos în căușul palmelor mele. Ce-o să fac cu el? Cum o să i-l duc lui Giselle?

Apoi îmi trece ceva prin minte. Se spune că televiziunea este o ocupație nefolositoare, dar eu susțin că am învățat multe lecții din *Columbo*.

Ascuns la vedere.

Așez cu grijă pistolul pe măsuța de sticlă, apoi mă întorc la căruciorul meu. Scot de acolo geanta lui Juan Manuel. Mă îndrept din nou spre dormitor și strecor geanta sub pat. Apoi mă întorc în living.

Îmi îndrept atenția spre aspiratorul meu, stând neclintit și pregătit exact lângă mine. Desfac sacul și scot filtrul murdar. Iau un filtru nou din cărucior și strecor pistolul înăuntru. Introduc filtrul proaspăt în măruntaiele aspiratorului. Îl închid la loc. „Nu-l vezi, nu te gândești." Scutur aspiratorul înainte și înapoi. Nu scoate nici un sunet, prietenul meu tăcut, secret.

Ridic filtrul murdar și sunt pe cale să îl arunc în coșul de gunoi, când un bulgăre prăfuit cade și aterizează cu un zgomot înfundat pe covor. Privesc în jos la picioarele mele, acolo unde covorul este plin de colb și de mizerie. În mijlocul cuibului de murdărie, ceva strălucește. Mă aplec și iau obiectul în mână. Șterg murdăria. Gros, din aur, incrustat cu diamante și alte pietre prețioase. Un inel. Un inel bărbătesc. Verigheta domnului Black. Chiar acolo, în palma mea.

„Bunul Dumnezeu dăruiește și Bunul Dumnezeu îndepărtează."

Îmi încleștez pumnul în jurul lui. De parcă rugăciunile mi-au fost ascultate.

„Mulțumesc, Buni", îmi spun în sinea mea.

Pentru că doar atunci îmi dau seama ce am de făcut.

11

Pistolul este ascuns în aspiratorul meu. Inelul este înfășurat cu grijă într-un șervețel și vârât în cupa stângă a sutienului meu, chiar în dreptul inimii.

Curăț cât de multe alte camere pot, cât de repede pot, folosind măturătorul mecanic mai degrabă decât aspiratorul puternic. La un moment dat, o întâlnesc pe Sunitha pe coridor. Tresare când mă vede, ceea ce e neobișnuit.

– O, îmi pare rău, spune ea.

– Sunitha, s-a întâmplat ceva? întreb eu. Ai rămas fără produse de curățenie?

Ea mă apucă de braț.

– Tu l-ai găsit. Mort. Tu ești o fată foarte drăguță. Ai grijă. Uneori un loc pare la fel de curat ca zăpada proaspătă, dar nu este. E păcăleală. Înțelegi?

Mă gândesc imediat la Cheryl curățând chiuvetele cu cârpele folosite la toaletă.

– Înțeleg pe deplin, Sunitha. Trebuie să păstrăm mereu curățenia.

– Nu, șuieră ea. Tu trebuie să ai grijă. Iarba e verde, dar sunt șerpi prin ea.

Și cu asta, flutură un prosop alb prin aer, apoi îl aruncă peste grămada de rufărie murdară. Se uită la mine cu o expresie care nu face parte din repertoriul de expresii pe care le înțeleg. Ce-a apucat-o? Înainte să apuc s-o

întreb, ea își împinge căruciorul mai departe și intră în camera următoare.

Încerc să las în urmă întâlnirea ciudată. Mă concentrez să termin cât de repede pot, ca să plec cu câteva minute mai devreme pentru prânz. Voi avea nevoie de fiecare minut.

„E timpul."

Îmi împing căruciorul spre lift și aștept ca acesta să ajungă. De trei ori, ușile se deschid și oaspeții se holbează la mine, fără să schițeze nici cel mai mic gest ca să îmi permită să intru, chiar dacă este loc mai mult decât suficient. Camerista merge ultima.

Într-un final, ușile se deschid și liftul e gol. Îl am doar pentru mine tot drumul până la subsol. Împing repede căruciorul și aproape că mă ciocnesc de Cheryl pe când cotesc spre dulapul meu.

– Unde te duci așa grăbită? Și cum ai putut să termini toate camerele alea atât de repede? întreabă ea.

– Sunt eficientă, răspund eu. Scuze că nu pot să pierd timpul. Trebuie să fac un comision în timpul prânzului.

– Un comision? Dar tu de obicei muncești și în timpul prânzului, spune Cheryl. Cum îți vei menține Scorul de Productivitate Excepțională de nota 10+ dacă alergi de colo colo în timpul prânzului?

Sunt foarte mândră de Scorul meu de Productivitate Excepțională de nota 10+.

In fiecare an, îmi aduce un certificat de excelență din partea domnului Snow. Cheryl nu își termină niciodată cota zilnică de camere, dar, grație eficienței mele, golul este acoperit.

Dar când o privesc pe Cheryl, surprind ceva în expresia ei care a fost mereu acolo, dar azi se vede limpede – curba buzei superioare, disprețul și... încă ceva. Aud în gând vocea lui Buni dându-mi sfaturi cu privire la copiii care se luau de mine la școală.

„Nu-i lăsa să te calce pe bătături."

În acel moment, nu am înțeles că bătăturile nu erau literale. Înțeleg acum. Piesele se așază laolaltă în mintea mea.

– Cheryl, spun eu, sunt conștientă de dreptul meu legal de a-mi lua o pauză, ceea ce voi face azi. Și în orice altă zi pe care o voi alege. Este acceptabil sau ar trebui să discut cu domnul Snow?

– Nu, nu, răspunde ea. E în regulă. Nu aș sugera nimic... ilegal. Doar să te întorci până la ora unu.

– Așa voi face, spun eu.

Și cu asta, trec pe lângă ea și plec cu pași repezi. Îmi parchez cărucior ul în fața dulapului, îmi apuc portofelul, apoi mă grăbesc spre lift și afară, pe ușile suprasolicitate ale hotelului.

– Molly, strigă domnul Preston după mine. Unde mergi?

– Mă întorc într-o oră!

Traversez strada și o iau pe lângă cafeneaua din fața hotelului. Apoi cotesc pe o stradă laterală. Traficul e mai lent aici și sunt mai puțini oameni pe trotuar. Destinația mea este la șaptesprezece minute distanță. Simt o căldură în piept, iar picioarele parcă îmi iau foc în timp ce le forțez să înainteze. Dar nu contează. „Acolo unde e dorință, e și o cale", așa cum îi plăcea lui Buni să spună.

Trec de o clădire de birouri cu un etaj, unde angajații sunt poziționați și așezați în rânduri, ascultându-l pe un bărbat la costum, care gesticulează sălbatic în fața unui pupitru. Diagrame și grafice apar pe ecranul din spatele său. Zâmbesc în sinea mea. Știu exact cum e să fii un mândru angajat, suficient de norocos încât să beneficiezi de cursuri de dezvoltare profesională. Abia aștept următoarea zi dedicată de domnul Snow cursurilor de dezvoltare profesională, zi care va fi de acum într-o lună.

Nu am înțeles niciodată de ce unii membri ai personalului se plâng de aceste evenimente, de parcă i-ar deranja cumva, de parcă dezvoltarea personală și șansa să primești lecții gratuite cu privire la serviciile oferite oaspeților și igiena hotelului nu ar reprezenta un bonus al angajării la Regency Grand. Eu, una, mă bucur de aceste oportunități, în special datorită faptului că nu am putut să îmi urmez visul de a beneficia de o educație

postliceală în management hotelier și industria ospitalității. Acesta este un gând negativ, un gând care nu este binevenit. Îmi apare în gând chipul lui Wilbur și am o dorință bruscă de a-i da un pumn. Dar nu poți lovi un gând. Sau dacă poți, aduce o prea mică modificare a realității.

Stomacul îmi chiorăie în timp ce merg. Nu am luat prânzul, nu mi-am pus nimic la pachet de dimineață deoarece n-aveam mare lucru prin dulapurile din bucătărie și oricum abia dacă pot să mănânc la micul dejun. Am sperat că voi găsi niște biscuiți neatinși și poate vreo cutiuță de gem nedesfăcută, lăsate pe o tavă la ușa uneia dintre camere, poate chiar și un fruct pe care aș fi putut să-l spăl și să-l pun deoparte discret. Dar, din păcate, oaspeții de azi mi-au lăsat foarte puțin. În total, bacșișurile mele însumează douăzeci de dolari și patruzeci și cinci de cenți, ceea ce e cu siguranță ceva, dar nu suficient ca să împac un proprietar supărat sau să pun în frigider mai mult decât câteva alimente de bază. Nu contează.

„Mierea vine de la stup. Albinele păzesc mierea."

Vocea domnului Snow îmi răsună acum în minte. În ultima zi de dezvoltare profesională, el a acoperit un subiect foarte important: cum mentalitatea stupului creează o productivitate mai

mare. Mi-am luat notițe într-o agendă nou-nouță și am studiat îndelung fiecare detaliu. În cursul său de o oră, domnul Snow a vorbit despre munca în echipă, folosind o analogie foarte convingătoare.

– Gândiți-vă la acest hotel ca la un stup, a spus el pe când își privea personalul peste ochelarii de bufniță, iar eu îi sorbeam fiecare cuvințel. Și gândiți-vă la voi ca fiind albinele.

Am scris în agenda mea: „Gândește-te la tine ca fiind o albină."

Domnul Snow a continuat.

– Suntem o echipă, o unitate, o familie, o colonie. Când adoptăm mentalitatea de stup, înseamnă că toți muncim spre binele suprem, binele suprem al hotelului. Ca și albinele, recunoaștem importanța hotelului, stupul nostru. Trebuie să îl cultivăm, să îl curățăm, să avem grijă de el, pentru că știm că, fără el, nu va fi miere.

În agenda mea: „hotel = stup; stup = miere".

În acest punct, cursul domnului Snow a luat o turnură foarte surprinzătoare.

– Acum, a spus el, apucându-se cu ambele mâini de pupitrul din fața sa, haideți să ne gândim la ierarhia rolurilor din interiorul stupului și la importanța tuturor albinelor, indiferent de statut, muncind la capacitatea maximă a *albinităților* lor. Sunt albine supraveghetoare (aici, își îndreaptă

cravata) și albine lucrătoare. Sunt albine care îi servesc pe alții direct și sunt albine care servesc indirect. Dar nici o albină nu e mai importantă decât alta, înțelegeți?

Domnul Snow a strâns pumnii pentru a sublinia importanța acestui ultim punct de vedere. Eu notam furibund în agendă, înregistrând fiecare cuvânt așa cum puteam mai bine, când dintr-odată domnul Snow arată spre mine în mulțime.

– Luați, de pildă, exemplul unei cameriste. Ar putea fi orice cameristă, de oriunde. În hotelul nostru, ea este albina noastră lucrătoare perfectă. Se spetește și trudește pentru a pregăti fiecare fagure pentru venirea mierii. Este o slujbă care te solicită fizic. Este obositoare și repetitivă până la exasperare, și totuși, camerista se mândrește cu munca ei; ea o face așa cum trebuie în fiecare zi. Munca sa este invizibilă în termeni largi. Dar asta o face să fie mai prejos de trântori sau regină? O face să fie mai puțin importantă pentru stup? Nu! Adevărul este că, fără albina lucrătoare, nu am avea stup. Nu putem funcționa fără ea!

Domnul Snow a bătut în pupitru ca să sublinieze acest punct de vedere. M-am uitat în jur și am văzut multe perechi de ochi ațintite asupra mea. Sunshine și Sunitha, care erau pe rândul din față, se

întorseseră și zâmbeau și îmi făceau cu mâna. Cheryl, care era la câteva rânduri distanță, se lăsase pe spate, cu ochii mijiți, cu brațele încrucișate. Rodney și câteva ospătărițe de la Social erau în spatele meu, iar când m-am întors să privesc peste umăr, au șușotit ceva între ei, râzând de o glumă pe care eu nu am înțeles-o.

Peste tot în jur, angajați pe care îi cunoșteam (dar dintre care mulți nu vorbiseră niciodată cu mine) întorceau privirile spre mine.

Domnul Snow a continuat.

– Avem multe de îmbunătățit în această organizație. Iar eu devin din ce în ce mai conștient că stupul nostru nu operează întotdeauna ca o unitate închegată. Noi facem miere de care să se bucure oaspeții noștri, dar uneori, dulceața este adunată de deasupra și nu este împărțită în mod echitabil. O parte din stupul nostru este folosit în mod necinstit, pentru câștigul personal mai degrabă decât pentru binele comun...

La asta, mă opresc din a lua notițe pentru că Cheryl a început să tușească uscat, distrăgându-mi foarte mult atenția. M-am întors încă o dată în jur și l-am văzut pe Rodney cufundându-se în scaunul său.

Domnul Snow a continuat.

– Sunt aici să vă amintesc că toți sunteți mai buni de atât, că putem să ne

străduim împreună pentru un țel mai înalt. Că stupul nostru poate să fie cel mai măreț, cel mai frumos, cel mai curat, cel mai luxos stup de albine de pretutindeni. Dar va fi nevoie de solidaritate și cooperare. Va fi nevoie de o aderare la mentalitatea de stup. Vă cer să ajutați colonia, pentru colonie. Vreau să vă gândiți la un profesionalism imaculat. O ținută desăvârșită. Vreau ca voi *să curățați acest loc*!

În acest moment, mă ridic în picioare. Mă așteptam, fără nici un dubiu, ca întregul personal să fi recunoscut glorioasa concluzie a domnului Snow și să fi izbucnit în ropote de aplauze. Dar eram singura care se ridicase de pe scaun. Stăteam singură în picioare, în sala cufundată într-o tăcere mormântală. Am împietrit. Știam că ar fi trebuit probabil să mă așez, dar nu puteam. Eram înghețată. Paralizată.

Am stat așa un timp îndelungat. Domnul Snow a rămas la pupitru pentru încă un minut sau două. Apoi și-a potrivit ochelarii, și-a apucat foaia cu discursul și a plecat cu pași mari spre biroul său. Odată ce el a plecat, colegii mei au început să se foiască pe scaune și să vorbească între ei. Auzeam șușotelile pretutindeni în jurul meu. Ei chiar credeau că nu aud?

Molly Mutanta.

Roomba Robotul.

Monstrul Formalității.

În cele din urmă, pinguinii de la recepție și hamalii, ospătărițele și valeții s-au ridicat în micile lor clici și au început să se îndepărteze. Eu am rămas pe loc, până am ajuns să fiu ultima albină din cameră.

– Molly? am auzit în spatele meu, după care am simțit o mână familiară pe brațul meu. Molly, ești bine?

M-am întors și l-am văzut pe domnul Preston stând în fața mea. I-am cercetat cu luare-aminte expresia feței, în căutare de indicii. Era prieten sau dușman? E ceva ce mi se întâmplă uneori. Înghețpentru un moment pentru că tot ce am învățat a dispărut. Parcă ar fi fost șters cu buretele.

– Nu era despre tine, a spus el.

– Mă scuzați? am răspuns eu.

– Ce a spus domnul Snow, cum că hotelul ar putea să nu fie extrem de curat, cum unii angajați adună de deasupra. Asta nu era despre tine, Molly. Se întâmplă lucruri în acest hotel, lucruri pe care nici eu nu le înțeleg pe deplin. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Toată lumea știe că tu îți dai toată silința în fiecare zi.

– Dar nu mă respectă. Cred că nu mă plac deloc colegii mei.

El își ținea pălăria în mână. A oftat și s-a uitat în jos la ea.

– Eu te respect. Și te plac foarte mult.

Pe când s-a uitat la mine, ochii lui emanau căldură. Cumva, acea privire m-a deblocat. Am început să-mi simt din nou picioarele.

– Vă mulțumesc, domnule Preston, am spus eu. Cred că ar trebui să mă întorc. Stupul nu se odihnește niciodată, și așa mai departe.

Mă rup de lângă el și mă întorc direct la muncă.

Asta s-a întâmplat cu luni în urmă. Acum, stau în fața vitrinei unui magazin, la câteva blocuri distanță de hotel. Îmi simt iar picioarele înțepenite, exact ca în acea zi.

Am fost deja în magazin. I-am arătat bărbatului din spatele tejghelei bunurile; el mi-a oferit un preț. Am acceptat. În locul a ceea ce fusese înainte acolo, în cupa sutienului meu, odihnindu-se lângă inima mea, este acum un teanc gros de bancnote înfășurate într-un șervețel.

Verific ceasul pe telefon. Întreaga tranzacție, incluzând drumul până aici, mi-a luat douăzeci și cinci de minute, așadar cu cinci minute mai puțin decât estimarea mea inițială, ceea ce înseamnă că voi ajunge înapoi la muncă cu aproximativ cinci minute mai devreme de ora unu, când, așa cum Cheryl mi-a amintit amabilă, începe a doua jumătate a turei mele.

Stomacul îmi forfotește, de parcă dragonul care sălășluiește acolo tocmai

și-a rotit coada și a împroșcat cu acid peste tot. Poate nu ar fi trebuit să fac asta; poate a fost greșit.

Îmi surprind reflexia în geam. Îmi amintesc de chipul pământiu, căzut al domnului Black, de vânătăile întunecare pe care le-a produs, de durerea pe care a provocat-o.

Monstrul din pântecul meu se ghemuiește strâns și se culcă.

„Ce-i făcut e bun făcut."

Mă cuprinde un sentiment de ușurare. Trag aer în piept. Mă minunez de reflexia mea din geam – o cameristă cu o cămașă albă, impecabilă, cu gulerul scrobit. Îmi ajustez postura. Stau dreaptă într-un fel în care ar fi făcut-o pe Buni mândră.

În vitrina magazinului, în spatele reflexiei mele, se află articolele la ofertă – un saxofon strălucitor într-o cutie de catifea roșie, câteva unelte electrice, cu firele lor împachetate îngrijit în formă de opt și prinse cu elastic, câteva telefoane vechi și obosite și câteva bijuterii într-o cutie. În mijlocul cutiei este un obiect nou, un inel, un inel bărbătesc, o verighetă, incrustată cu diamante și alte pietre prețioase, strălucind, un obiect de un lux evident și rar – o comoară fină.

Mi-am putut da seama că vânzătorului i-a părut rău pentru mine când mi-a înmânat suma stabilită de comun acord. Buzele strânse. Zâmbetul care nu era

zâmbet. Incep să percep nuanțele zâmbetelor, mulțimea lor de înțelesuri. Salvez fiecare zâmbet într-un dicționar pe care continui să îl aranjez în ordine alfabetică pe un raft din mintea mea.

– Îmi pare rău că lucrurile n-au ieșit așa cum sperai, a spus vânzătorul. Cu bărbatul tău, adică.

– Cu bărbatul meu? am răspuns eu. Dimpotrivă. Pentru prima dată după multă vreme, lucrurile merg bine cu el. Ba chiar foarte bine.

12

Parcurg în viteză întregul drum spre hotel, uitându-mă mereu la ceas. Mă apropii vertiginos. Este aproape unu fără cinci minute, și mai am foarte puțin, estimarea mea de timp a fost aproape exactă. Sunt puțin îmbujorată după plimbare, iar teancul de bancnote din dreptul inimii s-a umezit un pic, dar nu contează.

S-ar părea că hotelul nu mai e așa de aglomerat cum era de dimineață; sunt mai puțini oaspeți. Domnul Preston este singur la pupitrul său de portar. Când mă vede apropiindu-mă, face un pas și iese din spatele lui, cu brațele încordate în mod ciudat pe lângă trup. Îi fac cu mâna și mă grăbesc pe scări, dar domnul Preston strigă după mine înainte ca eu să ajung sus.

– Molly, spune el, cu glasul șoptit și încordat. Du-te acasă.

Mă opresc pe a treia treaptă. Expresia lui e ciudată, dle parcă ar avea foarte mare nevoie de o pauză la toaletă.

– Domnule Preston, nu pot să merg acasă acum. Sunt la jumătatea turei.

– Molly, strigă el din nou. Ia-o pe ușa din spate. *Te rog.*

– Sunteți bine, domnule Preston? Aveți nevoie de ajutor?

Abia atunci conștientizez – absența oaspeților de la intrarea principală, domnul Preston stând mult prea formal la pupitru, ordinele sale șoptite și ciudate. Prin sticla ușilor rotative, îl observ pe domnul Snow și, lângă el, o siluetă posomorâtă, impunătoare. Detectiva Stark.

– Fată dragă, spune domnul Preston. Nu te duce înăuntru.

– Nu vă faceți griji, spun eu, în timp ce pășesc pe treptele rămase. Câteva întrebări în plus nu mă vor omorî.

Intru pe ușile rotative. Înainte să apuc să fac un pas în plus în foaier, domnul Snow și detectiva Stark îmi taie calea. E ceva ce-mi displace în postura detectivei Stark – felul în care ține brațele îndoite și mâinile întinse, de parcă aș fi o insectă dăunătoare, pe care e hotărâtă s-o prindă înainte de a-și lua zborul. O văd pe Cheryl cu coada ochiului, stând la câteva cărucioare distanță, dar și la ea percep o schimbare. Este prima dată când văd un zâmbet sincer pe chipul ei – o expresie de nerăbdare și entuziasm.

– Mă scuzați, le spun eu domnului Snow și detectivei Stark. Nu pot să pierd timpul. Restul turei mele începe în aproximativ trei minute.

– Mă tem că nu e așa, spune detectiva Stark.

Mă uit la domnul Snow, dar el abia poate să îmi susțină privirea. Ochelarii

săi atârnă într-o parte. Broboane de sudoare i s-au format la tâmple.

– Molly, detectiva te duce înapoi la secție pentru niște întrebări suplimentare.

– Nu pot să răspund la întrebări aici și apoi să mă întorc la treabă? Am o mulțime de treabă azi.

– Nu se poate, spune detectiva Stark. Există o variantă ușoară și o variantă grea de a face orice lucru. Iar varianta ușoară este cea mai bună.

Este un comentariu interesant, dar profund eronat. În domeniul meu de activitate, varianta ușoară e varianta pentru leneși, nu cea mai bună, câtuși de puțin. Dar din moment ce suntem în hotel și asta o face pe detectivă un oaspete, teoretic, voi fi politicoasă și îmi voi mușca limba.

Privesc din nou prin foaier și observ că mai multe persoane au început să se adune. Nu pierd timpul pe acolo, nu se plimbă de colo colo, așa cum fac de obicei. S-au strâns în grupuri mici – lângă recepție, pe fotoliile de relaxare, pe palierul de marmură de lângă scara principală. Sunt ciudat de statici. Și de tăcuți. Cu toții se uită într-o singură direcție. Ochii lor reci sunt ațintiți asupra mea.

– Bine, atunci, doamnă detectiv Stark, spun eu. Voi accepta varianta ușoară. Mă

uit la domnul Snow și adaug: Dar doar de data aceasta.

Detectiva Stark face un semn spre mine să o iau înainte spre ușile rotative, iar eu mă supun, în timp ce ea mă urmează îndeaproape. Pe când trec de uși, arunc o privire în spate și observ toți ochii urmărind plecarea mea.

Domnul Preston este în fața ușii, în capul scărilor.

– Aici, spune el, apucându-mă de cot. Permite-mi să te ajut, Molly.

Sunt pe cale să îi spun că sunt foarte bine, dar când privesc spre scări, covorul roșu se unduiește ca un val ametitor. Mă țin strâns de brațul domnului Preston. Îl simt cald la atingere. Liniștitor.

Suntem la capătul scărilor.

Detectiva Stark spune:

– Să mergem. E timpul.

– Molly, ai mare grijă, spune domnul Preston.

– Întotdeauna, răspund eu, fără să-mi cred nici eu pe deplin vorbele.

13

Drumul cu mașina se desfășoară în tăcere. De data aceasta, sunt așezată pe bancheta din spate a mașinii de poliție, și nu pe scaunul pasagerului. Nu-mi place aici, în spate. Tapiseria de vinilin scârțâie sub mine la cea mai mică mișcare. Un geam din sticlă antiglonț o separă pe detectiva Stark de mine. Este pătat cu amprente neglijente și urme de sânge maro-închis.

„Imaginează-ți că ești într-o limuzină, stai în spate, în drum spre operă."

Buni îmi reamintește că prizonieratul e doar o stare a minții, că întotdeauna există o cale de scăpare. Îmi împreunez mâinile în poală și respir adânc. Voi admira priveliștea pe geam. Da. Mă voi concentra pe asta.

Mi se pare că au trecut doar câteva secunde și deja ajungem la secție. Înăuntru, detectiva Stark mă conduce în aceeași încăpere albă în care am fost interogată anterior. Pe drumul nostru către camera respectivă, simt mai multe perechi de ochi ațintite asupra mea – polițiști în uniformă se holbează uimiți în timp ce trec, unii dintre ei schițând o încuviințare din cap, dar nu către mine, ci către detectiva Stark. Îmi țin capul sus.

– Ia loc, spune detectiva.

Mă așez pe același scaun ca și data trecută, iar detectiva Stark stă în fața mea. Închide ușa. De data aceasta, din păcate, nu îmi oferă cafea și nici măcar apă. Mi-ar prinde bine niște apă, dar știu că dacă cer, va veni într-un pahar de polistiren dezgustător.

„Umerii în spate, bărbia sus, respiră."

Detectiva Stark nu a scos nici un cuvânt. Stă acolo în fața mea, privindumă. Camera din colț clipește cu ochiul ei roșu fixat asupra mea.

Mă hotărăsc să sparg tăcerea.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă detectiv Stark? întreb eu.

– Cu ce mă poți ajuta? Ei bine, Molly. Ai putea începe prin a spune adevărul.

– Bunica mea spunea că adevărul e subiectiv. Dar nu am crezut asta cu adevărat niciodată. Eu cred că adevărul este absolut, spun eu.

– Atunci iată un lucru în privința căruia suntem de acord, răspunde detectiva Stark.

Se apleacă înainte și își pune coatele pe masa albă, zgâriată, dintre noi. Îmi doresc să nu o fi făcut. Nu-mi place când oamenii își pun coatele pe masă. Dar nu spun nimic.

Ea este suficient de aproape încât să-i pot vedea puncte mici, aurii din irisurile ochilor săi albaștri.

– Din moment ce vorbim despre adevăr, spune ea, mi-ar plăcea să

împărtășesc cu tine rezultatele rapoartelor toxicologice ale domnului Black. Încă nu avem raportul autopsiei, dar îl vom avea destul de curând. Domnul Black avea droguri în organism, același fel de drog care era pe noptieră și împrăștiat pe podeaua din dormitorul său.

– Medicamentele lui Giselle, spun eu.

– Medicamente? Benzodiazepine, combinate cu droguri.

Îmi ia o vreme până reușesc să schimb în mintea mea imaginea lui Giselle la tejgheaua unei farmacii, cu cea în care achiziționează produse ilegale, în capătul unei alei sordide. Ceva nu e în regulă. Nu are sens.

– Oricum, spune detectiva Stark, nu pastilele l-au omorât. Avea o mulțime în organism, dar nu suficient ca să-l omoare.

– Ce credeți că l-a omorât atunci? întreb eu.

– Nu știm încă. Dar te asigur că vom afla adevărul, spune ea. Raportul complet al autopsiei va stabili dacă hemoragia petesială s-a datorat stopului cardiac sau dacă nu cumva s-a întâmplat ceva mult mai sinistru.

Brusc, îmi revine în minte imaginea aceea. Camera începe să se învârtă. Îl văd pe domnul Black, cu pielea palidă, întinsă, micile vânătăi ca niște înțepături în jurul ochilor, corpul său țeapăn și fără

viață. După ce am sunat la recepție, am ridicat privirea. Mi-am surprins reflexia în oglinda de pe peretele din fața patului.

Dintr-odată, mă simt cuprinsă de transpirații reci, de parcă aș fi pe cale să leșin.

Detectiva Stark strânge din buze, nu se grăbește. În cele din urmă, spune:

– Dacă știi ceva, acum este șansa ta de a fi de partea binelui. Înțelegi că domnul Black a fost o persoană foarte importantă? Un VIP?

– Nu, spun eu.

– Pardon? răspunde detectiva Stark.

– Nu cred că unele persoane sunt mai importante decât altele. Cu toții suntem foarte importanți în felul nostru, doamnă detectiv. De pildă, eu – o cameristă umilă de la hotel – stau aici cu dumneavoastră și totuși este evident că prezint o mare importanță. Altminteri, nu m-ați fi adus azi aici.

Detectiva Stark ascultă atent. Se concentrează pe fiecare cuvânt al meu.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, spune ea. Te înfurie vreodată chestia asta? Să fii cameristă, adică? Să faci curat după bogătași? Să te ocupi de mizeriile lor?

Sunt impresionată de acest șir de întrebări. Nu mă așteptam deloc la așa ceva când am fost escortată aici.

– Da, răspund eu sinceră. Mă simt uneori furioasă. În special când oaspeții sunt neglijenți. Când uită că acțiunile lor

au impact asupra celorlalți, când sunt tratată ca o cantitate neglijabilă.

Detectiva Stark nu spune nimic. Coatele sale rămân pe masă, ceea ce continuă să îmi atâțe nervii, chiar dacă, oficial, aceasta este o încălcare a etichetei doar atunci când este servită masa.

– Acum dați-mi voie să vă întreb și *eu* ceva, spun eu. Pe *dumneavoastră* vă deranjează vreodată?

– Ce să mă deranjeze?

– Să faceți curat după bogătași. Să vă ocupați de mizeriile lor, spun eu.

Detectiva se trage în spate de parcă aș fi ridicat capul Hidrei și o sută de șerpi i-ar șuiera în față. Ce îmi face plăcere, totuși, este că nu mai are coatele pe masă.

– Așa vezi tu activitatea mea? Că meseria mea de detectiv presupune să fac curat după morți?

– Ce vreau să spun este că, în fond și la urma urmei, nu suntem chiar atât de diferite.

– Chiar așa?

– Dumneavoastră vreți ca această mizerie să fie curățată, și eu, de asemenea, îmi doresc asta. Amândouă căutăm un final curat al acestei situații nefericite. O întoarcere la normalitate.

– Ceea ce caut eu este adevărul, Molly. Cu privire la moartea domnului Black. Și fix acum îmi doresc totodată să aflu și adevărul despre tine. Am descoperit câteva informații interesante în ultimele

patruzeci și opt de ore. Când am vorbit ziua trecută, ai spus că nu o cunoșteai prea bine pe Giselle Black. Dar, din câte se pare, asta nu e adevărat.

Nu îi voi oferi satisfacția de a tresări. Giselle este prietena mea. Nu am avut niciodată o prietenă ca ea înainte și sunt perfect conștientă cât de ușor aș putea să o pierd. Mă gândesc cum să o protejez și să spun adevărul în același timp.

– Giselle mi s-a destăinuit în trecut. Asta nu înseamnă că o cunosc atât de bine pe cât mi-ar plăcea. Domnul Black era în mod evident un bărbat temperamental. Nu prea aveai cum să nu observi vânătăile lui Giselle. Ea mi-a mărturisit că el i le făcuse.

– Îți dai seama că am vorbit și cu alți angajați de la hotel, nu?

– M-aș fi așteptat la asta, da. Sunt sigură că vă vor fi de mare ajutor în anchetă.

– Ne-au spus o mulțime de lucruri. Nu doar despre Giselle și domnul Black. Ci și despre tine.

Simt că mi se strânge stomacul. Pot să fiu sigură că cine a vorbit cu detectiva Stark a fost cinstit în comentariile sale, chiar dacă, poate, e o persoană care nu mă place? Dacă detectiva s-ar fi consultat cu domnul Snow, cu domnul Preston sau cu Rodney, ar fi primit un raport strălucit al conduitei mele

profesionale și al credibilității mele în general.

Un gând îmi trece prin minte. Cheryl. A fost „bolnavă" ieri – deși probabil nu atât de bolnavă încât să nu poată ajunge până la această secție de poliție.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, detectiva spune:

– Molly, am discutat cu Cheryl, supraveghetoarea ta.

– Sper că a fost de ajutor, răspund eu, deși mă îndoiesc profund de asta.

– Am întrebat-o pe Cheryl dacă ea a făcut vreodată curat în apartamentul familiei Black, când stăteau la hotel. A spus că pentru o perioadă a făcut curat în apartamentul respectiv împreună cu tine. Pentru a asigura controlul calității și a le monitoriza pe cameriste.

Simt că mă roade stomacul.

– De fapt, pentru a se asigura că subtilizează bacșișurile destinate de fapt și de drept celor care făceau treaba, nu celor care stăteau ca la spectacol, spun eu.

Detectiva îmi ignoră complet cuvintele.

– Cheryl a spus că a observat o relație prietenoasă între tine și Giselle, un fel special de apropiere care era neobișnuit între un oaspete și o cameristă. Mai cu seamă pentru tine, din moment ce tu nu prea ai prieteni, din câte mi s-a spus.

Știam că Cheryl mă urmărea, dar nu mi-am dat niciodată seama în ce măsură.

Imi acord un moment să îmi adun gândurile înainte să răspund.

– Giselle era recunoscătoare pentru serviciile mele, spun eu. Acesta a fost fundamentul relației noastre.

– Spune-mi, ai primit vreodată bacșișuri de la Giselle? Sau sume mari de bani? întreabă ea.

– Ea și domnul Black îmi lăsau bacșișuri foarte generoase, răspund eu.

Nu voi intra în detalii suplimentare despre nenumăratele ocazii în care Giselle îmi punea în palmă bancnote noi-nouțe de o sută de dolari pentru a-mi mulțumi pentru că le păstram apartamentul curat. Și nu voi menționa vizita ei la mine acasă, nici cadoul monetar caritabil, pe care mi l-a lăsat seara trecută. Nu e treaba nimănui, cu excepția mea.

– Ți-a oferit Giselle vreodată și altceva în afară de bani?

Bunătate. Prietenie. Ajutor. Încredere.

– Nimic ieșit din comun, spun eu.

– Absolut nimic?

Detectiva Stark bagă mâna în buzunar și scoate o cheiță. Deschide un sertar al mesei care se află între noi. Scoate clepsidra, clepsidra lui Giselle, cadoul prețios pe care mi l-a făcut. Detectiva o așază pe masă.

Simt că-mi iau foc obrajii.

– Cheryl v-a lăsat să umblați în dulapul meu. Acela e dulapul *meu*, este spațiul

meu personal. Nu e corect să invadați intimitatea oamenilor, să le atingeți lucrurile fără permisiunea lor.

– Acele dulapuri sunt proprietatea hotelului, Molly. Te rog să îți amintești că ești doar o angajată, nu proprietara hotelului. Acum, spune-mi: ești pregătită să mărturisești adevărul despre tine și Giselle?

Adevărul despre mine și Giselle este ceva ce abia dacă înțeleg. Este la fel de ciudat ca un pui de rinocer să fie adoptat de o țestoasă. Cum se presupune că ar trebui să explic un astfel de lucru?

– Nu știu ce să vă spun, zic eu.

– Atunci dă-mi voie să îți spun eu ceva *ție*, răspunde detectiva Stark în timp ce coatele sale revendică masa. Devii rapid o persoană de interes pentru noi. Înțelegi ce înseamnă asta?

Detectez un aer de condescendență. M-am mai întâlnit cu problema asta – persoane care presupun că sunt complet idioată pentru că nu înțeleg lucrurile care lor li se par ușoare.

– Devii un VIP, Molly, adaugă detectiva Stark. Și nu în sensul bun. Ai dovedit că ești capabilă să ascunzi detalii importante, să răstălmăcești adevărul ca să ți se potrivească. Te voi mai întreba încă o dată: ții legătura cu Giselle Black?

Mai deliberez încă o dată în sinea mea și descopăr că pot să răspund la această întrebare sută la sută sincer.

– Nu țin legătura cu Giselle la momentul actual, deși, din câte am înțeles, ea continuă să fie un oaspete al hotelului.

– Să sperăm pentru binele tău că spui adevărul. Și să sperăm că raportul autopsiei va arată o cauză naturală a morții. Până atunci, nu ai voie să părăsești țara sau să încerci să te ascunzi de noi în nici un fel. Nu ești arestată.

– Sper, bineînțeles, să nu fiu. Nu am făcut nimic greșit!

– Deții un pașaport valabil?

– Nu.

Detectiva Stark își înclină capul într-o parte.

– Dacă minți, voi afla. Te pot verifica, să știi.

– Și când veți face asta, spun eu, veți descoperi că nu am pașaport pentru că nu am părăsit țara niciodată în viața mea. Veți afla, de asemenea, că sunt un cetățean model și că am un cazier perfect curat.

– Să nu mergi nicăieri, ai înțeles?

Exact acest gen de limbaj îmi ridică dificultăți.

– Pot să merg acasă? Pot să merg la magazin? La baie? Și cum rămâne cu munca?

Detectiva oftează.

– Da, bineînțeles că poți merge acasă și în toate locurile în care mergi de obicei.

Și da, poți merge la muncă. Ceea ce spun e că te vom supraveghea.

Iar începem.

– Mă veți supraveghea făcând ce? întreb eu.

Mă scrutează cu privirea.

– Indiferent ce încerci să ascunzi, indiferent pe cine încerci să protejezi, vom afla. Un lucru pe care l-am învățat în meseria mea este că poți ascunde mizeria sub preș o perioadă, dar la un moment dat, tot iese la suprafață. Înțelegi?

– Mă întrebați dacă înțeleg cum e cu mizeria?

Pete pe mânere. Urme de pași pe podele. Cercuri de praf pe mese. Domnul Black mort în patul său.

– Da, doamnă detectiv. Înțeleg cum e cu mizeria mai bine decât majoritatea oamenilor.

14

Este trei și jumătate când detectiva Stark îmi dă voie să părăsesc camera albă. Ies singură pe ușa secției. De data aceasta, fără curtoazia unui drum cu mașina spre casă. Nu am mâncat de dimineață, și nu am băut nici măcar o ceașcă de ceai ca să mă pună pe picioare.

Stomacul îmi forfotește puternic. Dragonul se trezește. Trebuie să mă opresc pentru o clipă pe trotuarul din fața blocului meu ca să nu leșin.

Minciuna, și nu foamea, are un efect vătămător asupra nervilor mei. Faptul că nu am dezvăluit totul despre Giselle, nici ceea ce ascund în acest moment în dreptul inimii mele. Asta m-a adus într-o asemenea stare.

„Sinceritatea e singura politică."

Parcă îi văd și acum chipul lui Buni, schimonosit de dezamăgire, în ziua în care am venit acasă de la școală, la vârsta de doisprezece ani, și ea m-a întrebat cum mi-a mers. I-am spus că a fost o zi obișnuită, nimic de raportat. Și aceea a fost tot o minciună. Adevărul era că am fugit de la școală la prânz, ceea ce era de departe un lucru neobișnuit. Cei de la școală o sunaseră pe Buni. I-am mărturisit lui Buni de ce fugisem. Colegii mei de clasă formaseră un cerc în jurul meu în curtea școlii și îmi ordonaseră să

mă rostogolesc în noroi și să îl mănânc, lovindu-mă cu picioarele în timp ce eu le urmam ordinele. Erau foarte inventivi când venea vorba să mă chinuiască, iar această întâmplare nu era o excepție.

Când calvarul a luat sfârșit, am mers la biblioteca publică și am petrecut ore întregi în baie, spălându-mi murdăria de pe față și din gură, scoțându-mi pământul de sub unghii. Am privit cu satisfacție cum dovada cobora în cercuri pe scurgere. Am fost așa de sigură că voi scăpa basma curată, că Buni nu va afla niciodată.

Dar ea a aflat. Și a avut o singură întrebare pentru mine după ce am mărturisit că am fost agresată.

– Fată dragă, de ce nu ai spus adevărul chiar atunci? Profesorului tău? Mie? Oricui?

Apoi a plâns și m-a îmbrățișat cu o asemenea forță, încât nu am fost niciodată în stare să îi răspund la întrebare. Dar aveam un răspuns. Aveam. Nu am spus adevărul pentru că adevărul durea. Ceea ce s-a întâmplat la școală era suficient de rău, dar ca Buni să afle despre suferința mea ar fi însemnat să o trăiască și ea.

Asta e problema cu suferința. Este la fel de contagioasă ca o boală. Se împrăștie de la persoana care a îndurat-o prima dată la toți cei care o iubesc. Adevărul nu este întotdeauna cel mai înalt ideal;

uneori trebuie sacrificat pentru a împiedica suferința să se răspândească la persoanele pe care le iubești. Chiar și copiii știu asta intuitiv.

Stomacul mi se potolește. Echilibrul revine. Traversez strada și intru în clădire. Urc scările până la etajul meu, îndreptându-mă direct spre ușa domnului Rosso. Extrag teancul de bancnote pe care îl așezasem lângă inima mea, ca să-l știu în siguranță. Am fost conștientă de prezența sa pe tot parcursul timpului cât am stat la secția de poliție, dar departe de a fi o pacoste, l-am simțit ca pe o protecție, ca pe un scut.

Ciocănesc tare la ușă. Îl aud pe domnul Rosso mergând pe coridorul său, apoi scârțâitul încuietorii în timp ce deschidea. Chipul proprietarului meu apare în cadru, roșu și rotofei. Îi întind bancnotele.

– Uitați diferența pentru chiria pe luna aceasta, spun eu. După câte puteți vedea, semăn cu bunica mea. Sunt o femeie de cuvânt.

El ia banii și îi numără.

– Este tot acolo, dar apreciez sârguința dumneavoastră, spun eu.

Când termină de numărat, încuviințează ușor din cap.

– Molly, hai să nu facem asta în fiecare lună, bine? Știu că bunica ta nu mai este,

dar tu trebuie să-ți plătești chiria la timp. Trebuie să-ți pui viața în ordine.

– Sunt perfect conștientă de asta, spun eu. În ceea ce privește ordinea, este dorința mea expresă să trăiesc o viață cât mai ordonată cu putință. Dar lumea e plină de întâmplări haotice care deseori îmi încurcă aranjamentele. Îmi dați, vă rog, chitanța pentru plata completă?

Oftează. Știu ce înseamnă asta. Este exasperat, ceea ce nu mi se pare corect. Dacă cineva ar pune un teanc de bancnote în mâinile mele, sigur nu aș ofta în felul acesta. Aș fi recunoscătoare peste măsură.

– Voi completa o chitanță în seara aceasta, spune el, și ți-o voi înmâna mâine.

Aș prefera să am chitanța în mână *tout de suite*[8], dar cedez.

– E acceptabil. Mulțumesc, spun eu. Și să aveți o seară plăcută.

El închide ușa fără să spună măcar un „Asemenea", așa cum ar cere bunacuviință.

Mă duc la ușa apartamentului meu și întorc cheia în broască. Trec pragul și încui în urma mea. Casa noastră. Casa mea. Exact așa cum am lăsat-o de dimineață. Curată. Ordonată. Înspăimântător de tăcută, în ciuda vocii lui Buni din capul meu.

„Sunt momente în viață când trebuie să facem lucruri pe care nu ni le dorim. Dar

este necesar să le facem."

În mod normal, răsuflu ușurată când închid ușa în urma mea. Aici sunt în siguranță. Nici o expresie de interpretat. Nici o conversație de decodat. Nici o solicitare. Nici o așteptare.

Îmi scot pantofii, îi șterg și îi așez în dulap. Mângâi perna cu rugăciunea pentru seninătate, de pe scaunul de lângă ușă. Mă așez pe canapeaua din living ca să îmi adun gândurile. Sunt tare zăpăcită, chiar și aici, în liniștea propriei case. Știu că trebuie să îmi gândesc următorii pași – ar trebui să o sun pe Giselle? Sau poate pe Rodney, pentru sprijin și sfaturi? Pe domnul Snow, să îmi cer scuze pentru absența din această după-amiază, pentru că mi-am lăsat camerele fără să îmi termin norma zilnică? – dar numai gândul de a face aceste lucruri mă copleșește.

Nu sunt în apele mele, mă simt cum nu m-am mai simțit de ceva vreme, de când s-a petrecut întâmplarea cu Wilbur și Fabergé-ul, din ziua când a murit Buni.

În acea cameră mult prea luminoasă de la secția de poliție, detectiva Stark a aruncat vina asupra mea, tratându-mă ca pe o infractoare, or eu nu sunt deloc așa. Tot ce vreau e să îmi întorc capul și să o găsesc pe Buni stând pe canapea lângă mine și spunându-mi: „Fată dragă. Nu te mai agita și frământa atâta. Viața găsește o cale să le rezolve pe toate".

Mă îndrept spre bucătărie și pun ceainicul pe foc. Mâinile îmi tremură. Deschid frigiderul și îl găsesc aproape gol – doar câteva gogoși au mai rămas, pe care ar trebui să le păstrez pentru micul dejun de mâine. Găsesc niște biscuiți în dulap și îi aranjez cu grijă pe o farfurie. Când apa dă în clocot, îmi prepar ceaiul, adăugând două linguriță de zahăr, ca să compensez lipsa laptelui. Vreau să savurez pe îndelete fiecare biscuit, dar, în schimb, îi devorez lacomă și îi fac să alunece cu înghițituri mari de ceai, chiar acolo, la blatul din bucătărie. Ceașca mea este goală înainte ca eu să îmi dau seama. Imediat, simt cum ceaiul își face treaba. O energie caldă curge din nou prin mine.

„Când nimic altceva nu merge, fă curat."

E o idee bună. Nimic nu îmi ridică moralul ca o curățenie bună. Îmi spăl ceașca, o usuc și o pun deoparte. Vitrinei lui Buni i-ar prinde bine puțină atenție. Deschid cu grijă ușile de sticlă și scot toate comorile sale prețioase – o menajerie de animale din cristale Swarovski, fiecare dintre ele plătită cu ore suplimentare la vila familiei Coldwell, care îi provocau dureri de spate. Sunt și linguri, majoritatea de argint, adunate de-a lungul anilor din magazinele de antichități. Și fotografiile – eu și Buni gătind, eu și

Buni în fața unei fântâni dintr-un parc, eu și Buni la Olive Garden, cu paharele de Chardonnay ridicate. Și o fotografie care nu este cu noi, ci cu mama mea când era tânără.

O ridic. Încă îmi tremură mâinile. Trebuie să mă concentrez pe când șterg praful și lustruiesc rama de sticlă. Dacă îmi alunecă degetele, rama cade pe podea și sticla se sparge în sute de cioburi mortale. Mă așez în genunchi pentru a fi mai aproape de podea. Este mai sigur în felul acesta. Țin rama în ambele mâini, studiind imaginea mamei mele. Sunt înconjurată de toate lucrurile încântătoare ale lui Buni.

O altă amintire îmi vine în gând, nu una recentă, una la care nu m-am gândit de mult timp. Aveam aproape treisprezece ani când am venit acasă după școală și am găsit-o pe Buni îngenuncheată pe podea, aproape la fel cum stau eu acum. Era joi – „ștergem frumos praful" –, iar ea se pusese deja pe treabă, și colecția era împrăștiată lângă ea; avea în mâini o cârpă pentru lustruit și această fotografie a mamei. Imediat cum am trecut pragul casei, am știut că ceva nu era chiar în regulă. Buni era ciufulită. Părul ei, care era de obicei perfect coafat și aranjat, era în dezordine. Avea pete pe obraji și ochii umflați.

– Buni? am întrebat eu, înainte ca măcar să îmi șterg pantofii pe talpă. Ești

bine?

N-a răspuns. S-a uitat pur și simplu la mine, cu o privire îndepărtată, sticloasă.

– Fată dragă, a zis ea apoi, n-am să mă ascund după deget. Mama ta. A murit.

Am rămas pironită-n loc. Știam că mama mea era undeva în lume, dar pentru mine, ea era o figură abstractă, la fel ca regina. Pentru mine, era ca și cum ar fi murit cu mult timp în urmă. Dar pentru Buni, ea însemna foarte mult, iar asta era ceea ce mă îngrijora.

În fiecare an pe când se apropia Ziua Mamei, Buni își începea peregrinările de trei ori pe zi către cutia poștală. Spera că va găsi o felicitare de la mama. În primii ani, felicitările apăreau, semnate cu o mâzgălitură tremurândă. Buni era fericită.

– E încă acolo, undeva, fetița mea, spunea ea.

Dar apoi, ani întregi, de Ziua Mamei, nu a mai apărut nici o felicitare, iar Buni era posomorâtă tot restul lunii. Eu compensam cumpărându-i cea mai mare și mai veselă felicitare pe care o puteam găsi, tăind cuvântul „Mamă“ și scriind deasupra „Buni“, umplând interiorul cu *x*-uri și *0*-uri cu spații egale între ele, și inimi roșii și roz pe care le coloram, atentă să nu depășesc conturul.

Când Buni mi-a spus că mama mea a murit, nu am simțit durerea mea, ci pe a ei.

Ea a plâns, și a plâns, și a plâns, ceea ce îi stătea atât de puțin în fire, încât mă neliniștea în adâncul sufletului.

M-am grăbit să vin lângă ea și am pus o mână pe spatele ei.

– Ai nevoie de o ceașcă bună de ceai, am spus eu. Nu există aproape nimic care să nu poată fi vindecat de o ceașcă bună de ceai.

M-am dus de grabă în bucătărie și am pus ceainicul pe foc, cu mâini tremurânde. O auzeam pe Buni suspinând în living. Odată ce apa a fiert, am preparat două cești perfecte și le-am adus în living, pe tava de argint a lui Buni.

– Iată-ne, am spus eu. Ce-ar fi să ne așezăm un picuț pe canapea?

Dar Buni nu s-a mișcat. Strângea într-o mână cârpa de lustruit.

Am trecut prin cursa cu obstacole reprezentate de bibelourile lui Buni și mi-am făcut loc lângă ea pe podea. Am pus tava jos într-o parte, am ridicat ambele cești și le-am poziționat în fața noastră. Am pus din nou o mână pe umărul lui Buni.

– Buni? am spus eu. Te ridici? Vii lângă mine la ceai?

Vocea îmi tremura. Eram îngrozită. Nu o văzusem niciodată pe Buni atât de slabă și distrusă, fragilă ca un pui de pasăre.

Buni s-a ridicat în cele din urmă. S-a șters la ochi folosind cârpa pentru lustruit.

– O, a spus ea. Ceai.

Am stat așa, eu și Buni, pe podea, bând ceai, înconjurate de menajeria din cristale Swarovski și lingurile de argint. Poza mamei mele era lângă noi, a treia persoană, absentă de la petrecerea noastră cu ceai.

Când Buni a vorbit din nou, vocea îi redevenise calmă și liniștită.

– Fată dragă, a spus ea. Îmi pare rău că am fost așa supărată. Dar nu-ți face griji, mă simt mult mai bine acum.

A luat o înghițitură mică din ceașca ei și a zâmbit spre mine. Nu era zâmbetul ei obișnuit. Nu-i lumina tot chipul, ca de obicei.

O întrebare mi-a răsărit în minte.

– A întrebat vreodată de mine? Mama mea?

– Bineînțeles că a întrebat, draga mea. Când suna din senin, o făcea deseori pentru a întreba de tine. Îi spuneam noutățile, firește. Cât timp asculta. Uneori asta nu dura prea mult.

– Pentru că era bolnavă? am întrebat.

Acesta era cuvântul pe care îl folosea Buni mereu pentru a explica de ce a plecat, de fapt, mama.

– Da, pentru că era teribil de bolnavă. Când mă suna, era de obicei pe străzi.

Dar când am încetat să-i mai furnizez fonduri, a încetat să mai sune.

– Și tatăl meu? am întrebat eu. Ce s-a întâmplat cu el?

– Așa cum ți-am spus, nu era un bărbat cumsecade. Am încercat să o fac pe mama ta să înțeleagă asta. Am sunat chiar prieteni vechi ca să mă ajute s-o înduplec să se îndepărteze de el, dar s-a dovedit inutil.

Buni a făcut o pauză și a mai băut din ceai.

– Trebuie să îmi promiți, fată dragă, să nu te încurci vreodată cu drogurile.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Îți promit, Buni, am spus eu.

Nu am știut ce altceva să mai zic, așa că m-am întins și am îmbrățișat-o. Am simțit-o ținându-se de mine într-un fel cu totul nou. A fost singura dată când am simțit că eu îi ofeream ei o îmbrățișare, mai degrabă decât ea mie.

Când ne-am despărțit, nu am știut ce cerea eticheta în situația aceea. Așa că am spus:

– Cum zici tu, Buni? Când nimic altceva nu merge, fă curat?

Ea a încuviințat din cap.

– Draga mea fată, ești o comoară pentru mine. Asta ești. Ne ocupăm împreună de dezastrul ăsta?

Și acestea fiind zise, Buni și-a revenit. Poate că se prefăcea, dar în timp ce aranjam toate bibelourile ei, proaspăt

curățate și lustruite, și le puneam înapoi în vitrină, ea ciripea și pălăvrăgea ca în oricare altă zi.

Nu am mai vorbit despre mama după aceea.

Iată-mă aici și acum, în același loc în care am fost în acea zi, înconjurată de menajeria de amintiri. Dar, de data aceasta, sunt înspăimântător de singură.

– Buni, spun către camera goală. Cred că am dat de bucluc.

Așez pozele pe vitrină. Lustruiesc comorile lui Buni și le depozitez în spatele geamului. Stau în dreptul vitrinei privind toate obiectele din interior. Nu știu ce să fac.

„Nu ești niciodată singur atât timp cât ai un prieten."

Până acum, m-am descurcat în mare parte pe cont propriu, dar poate că este, realmente, momentul să sun și să cer ajutor.

Mă duc la ușa de la intrare, acolo unde mi-am lăsat telefonul. Îl iau și îl sun pe Rodney.

Îmi răspunde după al doilea apel.

– Bună!

– Bună, Rodney, spun eu. Sper că nu te-am prins într-un moment inoportun.

– Totul e bine, spune el. Care-i treaba? Te-am văzut plecând de la hotel cu polițiștii. Toată lumea vorbește, cică ai avea probleme.

– Imi pare rău să raportez că, în acest caz particular, bârfele ar putea fi corecte.

– Ce voia poliția?

– Adevărul, spun eu. Despre mine. Despre Giselle. Domnul Black nu a murit din cauza unei supradoze. Nu chiar.

– Oh, slavă Domnului pentru asta. Din ce cauză a murit?

– Încă nu se știe. Dar e clar că mă suspectează. Și poate și pe Giselle.

– Dar... nu le-ai spus nimic despre ea, nu e așa?

– Nu multe, spun eu.

– Și nu l-ai menționat pe Juan Manuel și nimic din toate acelea, corect?

– Ce are el de-a face cu asta?

– Nimic. Absolut nimic. Și... de ce mă suni?

– Rodney, am nevoie de ajutor.

Glasul mi se frânge și îmi vine greu să-mi păstrez sângele-rece.

El rămâne tăcut pentru un moment, apoi întreabă:

– Tu l-ai... *tu* l-ai omorât pe domnul Black?

– Nu! Bineînțeles că nu. Cum poți să...

– Scuze, scuze. Uită că am spus asta. Păi și ce probleme ai, mai exact?

– Giselle m-a rugat să mă întorc în apartament pentru că a lăsat ceva în urmă. Un pistol. Îl voia înapoi. Și ea este prietena mea, așa că eu...

– Sfinte! exclamă, după care urmează un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Corect.

– Rodney?

– Da, sunt aici, spune el. Și unde e pistolul acum?

– În aspiratorul meu. Lângă dulapul meu.

– Trebuie să-l luăm, spune Rodney, și îi simt agitația din voce. Trebuie să-l facem să dispară.

– Da! Exact, spun eu. Oh, Rodney, îmi pare rău să te implic în toate astea. Și, te rog, dacă poliția vorbește vreodată cu tine, trebuie să le spui că nu sunt o persoană rea, că nu aș răni niciodată pe cineva.

– Nu-ți face griji, Molly. Mă ocup eu de tot.

Simt o recunoștință pură urcându-mi în piept, amenințând să se reverse din mine sub formă de lacrimi, dar nu voi lăsa asta să se întâmple, căci lui Rodney i s-ar putea părea deplasat. Vreau ca această experiență să ne apropie, nu să ne despartă. Respir profund și îmi înghit sentimentele.

– Mulțumesc, Rodney, spun eu. Ești un prieten bun. Mai mult de atât, chiar. Nu știu ce m-aș face fără tine.

– Îți acopăr eu spatele, spune el.

Dar e mai mult de atât. Mă tem că atunci când va auzi și restul, se va îndepărta de mine pentru totdeauna.

– Mai este o mică... informație, spun eu. Verigheta domnului Black. Am găsit-o în apartament. Și, ei bine... Îmi vine foarte greu să mărturisesc așa ceva, dar în ultima vreme m-am aflat într-o mare dificultate financiară. Am dus inelul la un amanet azi ca să îmi pot plăti chiria.

– Ai... ai *ce*?

– Este în vitrina unui magazin din centru.

– Nu pot să cred asta. Chiar nu pot să cred asta, răspunde el.

Îl aud aproape râzând, de parcă ar fi primit cele mai minunate vești. Cu siguranță nu găsește că asta e amuzant. Mă uimește cum râsetele sunt ca zâmbetele. Oamenii le folosesc pentru a exprima o arie uimitoare de emoții.

– Am făcut o greșeală teribilă, spun eu. Nu am crezut niciodată că mă vor interoga din nou. Am crezut că partea mea în toată povestea asta s-a încheiat. Dacă poliția află că am amanetat verigheta domnului Black, va părea ca și cum l-aș fi omorât pentru profit financiar. Înțelegi asta?

– Absolut, spune Rodney. Uau. E... incredibil. Ascultă, va fi bine. Lasă totul în seama mea.

– O să faci dispărut pistolul? Și verigheta? N-ar fi trebuit niciodată s-o iau. A fost o greșeală. O vei cumpăra și te vei asigura că nimeni nu o va vedea

vreodată? Am să-ți returnez banii într-o zi. Ai cuvântul meu.

– Așa cum am spus, Molly. Lasă totul în mâinile mele. Ești acasă acum?

– Da, spun eu.

– Nu ieși în seara asta. Bine? Nu pleca nicăieri.

– Nu ies niciodată, Rodney, spun eu. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Pentru asta sunt prietenii, nu-i așa? Să se ajute fără obligații.

– Corect. Pentru asta sunt prietenii. Rodney? spun eu în receptor.

Sunt pe cale să adaug că mi-aș dori cu disperare să fiu mai mult decât doar o prietenă pentru el, dar e prea târziu. A închis fără să-și ia la revedere. L-am lăsat cu ditamai mizeria de curățat, și nu vrea să irosească nici un moment.

Când toate acestea vor trece, am să-l scot la un „Tur al Italiei". Vom sta în separeul nostru privat de la Olive Garden, sub strălucirea caldă a lustrei și vom mânca munți de salată și pâine, apoi un întreg univers de paste și, la urmă, un amalgam de deserturi dulci ca mierea. Voi face eu cumva, iar la sfârșitul mesei, voi lua nota de plată s-o achit.

Voi plăti pentru toate astea. Știu că o voi face.

„Imediat" (în limba franceză în original) (n.red.)

JOI

15

În dimineața următoare sunt la hotel, și sunt în întârziere, în mare întârziere. Indiferent cât de mult muncesc, indiferent în cât de multe camere fac curat, nu pot să țin pasul. Am terminat o cameră și o ușă de obsidian, ca o gură enormă, se deschide la următoarea cameră de oaspeți, puțin mai jos, pe coridor. Mizeria este peste tot – pietriș măcinat în fiecare fibră a fiecărui covor, spărturi în fiecare oglindă, urme grăsoase pe mese și amprente însângerate, care pătează așternuturile răvășite. Brusc, urc pe scara impunătoare din foaier spre terasă, disperată să scap. Mâinile mele strâng balustradele aurite, alunecoase la atingere, cu decorațiuni în formă de șerpi. Ochii mici de reptilă îmi par familiari, apoi clipesc și prind viață sub degetele mele. Cu fiecare pas pe care îl fac, încă un șarpe se trezește – Cheryl, domnul Snow, Wilbur, uriașii tatuați, domnul Rosso, detectiva Stark, Rodney, Giselle și, în cele din urmă, domnul Black.

– Nu! țip eu, dar apoi aud bătăi în ușă.

Mă ridic țeapănă, cu inima bubuindu-mi în piept.

– Buni? strig eu.

Apoi îmi amintesc, ca în fiecare dimineață. Sunt singură pe lume.

Bum. Bum. Bum.

Îmi verific telefonul. Nu e încă șapte dimineața, așa că alarma nu a sunat încă. Ce persoană în toate mințile ar bate cu pumnii în ușa mea la această oră atât de nepotrivită? Apoi îmi amintesc de domnul Rosso, care îmi datorează chitanța pentru plata chiriei.

Mă târăsc din pat și îmi pun papucii de casă.

– Vin! spun eu. Doar un moment!

Mă scutur de coșmar și merg pe coridor până la ușa de la intrare. Trag zăvorul ruginit, apoi răsucesc încuietoarea și deschid larg ușa.

– Domnule Rosso, deși apreciez că îmi aduceți...

Dar mă opresc brusc la jumătatea propoziției, pentru că nu domnul Rosso este la ușă.

Un polițist tânăr și impunător stă cu picioarele depărtate, blocând toată lumina. În spatele lui mai sunt doi polițiști, un bărbat de vârstă mijlocie, care s-ar potrivi bine în *Columbo*, și detectiva Stark.

– Vă rog să mă scuzați. Nu sunt îmbrăcată cum se cuvine, spun eu.

Îmi apuc strâns gulerul pijamalei mele, care a fost a lui Buni – flanelă roz cu un model încântător de ceainice multicolore. Nu așa trebuie să primești oaspeți, nici măcar pe unii suficient de

nepoliticoși ca să ajungă neanunțați la o oră nepotrivită a dimineții.

– Molly, spune detectiva Stark, pășind în fața polițistului tânăr. Ești arestată pentru posesie ilegală de arme de foc, posesie de droguri și omor calificat. Ai dreptul de a nu spune nimic și de a refuza să răspunzi la întrebări. Orice spui poate fi folosit împotriva ta la tribunal. Ai dreptul să te consulți cu un avocat înainte de a vorbi cu poliția și să ai un avocat prezent în timpul interogatoriului de acum sau din orice moment viitor.

Capul mi se învârte, podeaua se înclină sub picioarele mele. Ceainice mici se învârt în fața ochilor mei.

– Ar dori cineva o ceașcă de...

Dar nu pot să termin întrebarea, pentru că vederea mi se întunecă.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că genunchii mi s-au transformat în marmeladă și totul în jur s-a făcut în negru.

Când îmi revin, mă aflu într-o celulă, întinsă pe un pat de campanie mic și gri. Îmi amintesc de ușa de la intrare, de mine deschizând-o și de șocul ca drepturile să îmi fie citite exact ca la televizor. A fost real? Mă ridic încet. Privesc camera îngustă, cu gratii. Da, este real. Sunt într-o celulă, probabil în subsolul aceleiași secții pe care am vizitat-o de două ori înainte pentru interogatoriu.

Respir profund de câteva ori, impunându-mi să rămân calmă. Mirosul e uscat și prăfuit. Sunt încă îmbrăcată cu pijamaua și mă uimește pentru că este o ținută complet nepotrivită pentru această situație particulară. Patul pe care stau este pătat cu ceea ce Buni ar numi „o mizerie de nerezolvat" – mânjit de sânge și câteva pete circulare, galbene, care ar putea fi o mulțime de lucruri la care nici nu vreau să mă gândesc. Acest pat este un exemplu de obiect perfect util care ar trebui aruncat imediat pentru că pur și simplu nu există nici o cale de a-l readuce la o stare impecabilă.

Cât de igienică este celula aceasta? mă întreb. Îmi trece prin minte că o meserie mult mai rea decât să fii cameristă la hotel ar fi să lucrezi ca om de serviciu într-un asemenea loc. Imaginează-ți abundența de bacterii și murdărie acumulată aici de-a lungul anilor. Nu, nu pot să mă concentrez la asta.

Îmi pun picioarele încălțate cu papuci pe podea.

„Numără-ți binecuvântările."

Binecuvântările mele. Sunt pe cale să încep cu numărul unu, dar când mă uit în jos la mâinile mele, observ că sunt murdare. Pătate. Am urme de vopsea neagră pe fiecare deget. Îmi amintesc atunci. Stăteam întinsă pe acest pat, în această celulă infestată de microbi și înghesuită, iar doi polițiști îmi ghidau

fiecare deget spre o tușieră cu tuș negru. Nici măcar nu au avut decența de a-mi permite să mă spăl pe mâini după aceea, deși am întrebat dacă se poate. După asta nu-mi amintesc prea multe. Poate că am leșinat din nou. E greu de spus cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta – ar putea să fie cinci minute sau cinci ore.

Înainte să mă pot gândi la orice altceva, polițistul tânăr care a venit la mine acasă apare de cealaltă parte a gratiilor.

– Te-ai trezit, spune el. Ești la secția de poliție, înțelegi? Ai leșinat în fața ușii tale și apoi aici. Ți-am citit drepturile. Ești arestată. Multiple acuzații. Îți amintești?

– Da, spun eu.

Nu pot să îmi amintesc exact pentru ce am fost arestată, dar știu că, mai mult ca sigur, are de-a face cu moartea domnului Black.

Detectiva Stark apare lângă tânărul polițist. Poartă haine civile acum, dar asta nu schimbă cu nimic spaima pe care o simt în momentul în care ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

– Preiau eu de aici, spune ea. Molly, vino cu mine.

Tânărul polițist întoarce o cheie în ușa celulei și o ține deschisă pentru mine.

– Mulțumesc, spun eu în timp ce trec.

Detectiva Stark merge în față. În spatele meu, ne urmează tânărul polițist, asigurându-se că sunt flancată. Sunt

escortată în capătul unui coridor cu alte trei celule. Încerc să nu mă uit în interiorul lor, dar zadarnic. Surprind imaginea unui bărbat cu chipul palid și cu bube pe față, ținându-se de gratiile celulei sale. În partea opusă lui, o tânără cu hainele rupte plânge în patul ei.

„Numără-ți binecuvântările."

Urcăm câteva trepte. Evit să ating balustradele, care sunt pline de mizerie și tot soiul de pete. În cele din urmă, ajungem într-o cameră familiară, pe care am mai vizitat-o de două ori. Detectiva Stark aprinde luminile.

– Stai jos, ordonă ea. Ai fost aici atât de des încât ar trebui să te simți ca acasă.

– Nu e deloc ca acasă, spun eu, cu vocea ca o lamă, tăioasă și ascuțită.

Mă așez pe scaunul șubred din spatele mesei albe, murdare, atentă să nu mă ating de spătar. Picioarele îmi sunt reci, în ciuda papucilor pufoși.

Tânărul polițist intră cu o cafea într-un pahar dezgustător, de polistiren, două cutiuțe de lapte pentru cafea și o brioșă pe o farfurie de carton. Și o linguriță de metal. Pune toate acestea pe masă, apoi pleacă. Detectiva Stark închide ușa în urma lui.

– Mănâncă, spune ea. Nu vrem să leșini din nou.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, răspund eu, pentru că

trebuie să spui ceva politicos atunci când ți se oferă de mâncare.

Nu cred că este cu adevărat grijulie, dar nici nu prea contează. Sunt lihnită. Corpul meu tânjește după hrană. Am nevoie ca el să meargă mai departe, să mă susțină prin ceea ce urmează.

Ridic lingura, o întorc pe toate părțile în mâna mea. O bucată uscată de materie gri este pe dedesubtul ei. O las imediat jos.

– Îți pui lapte în cafea? întreabă detectiva Stark.

S-a așezat la masă pe scaunul din fața mea.

– Doar o cutiuță, spun eu. Mulțumesc.

Se întinde după lapte, deschide recipientul și toarnă în cană. E gata să ia lingura dezgustătoare și să amestece.

– Nu! spun eu. Prefer cafeaua neamestecată.

Se holbează la mine cu acea privire a ei care devine din ce în ce mai ușor de interpretat – batjocură și dezgust. Îmi înmânează paharul de polistiren. Scoate acel scârțâit oribil pe când îl iau în mână. Nu mă pot abține să nu mă crispez.

Detectiva Stark împinge farfuria cu brioșa mai aproape de mine.

– Mănâncă, spune ea din nou – un ordin, nu o invitație.

– Vă mulțumesc foarte mult, spun eu în timp ce desfac delicat brioșa din

suportul de hârtie, apoi o rup cu grijă în patru bucăți.

Arunc în gură un sfert. Stafide și tărâțe. Tipul meu preferat de brioșă – densă și bogată în substanțe nutritive, cu dulceață din loc în loc. De parcă detectiva Stark mi-ar fi cunoscut preferințele, deși bineînțeles că nu era așa. Doar Columbo și-ar fi dat seama de asta.

Înghit și sorb de câteva ori din cafeaua amară.

– Încântător, spun eu.

Detectiva Stark scoate un hohot de râs zgomotos. Un hohot în toată regula. Nici un alt cuvânt nu ar fi potrivit. Își încrucișează brațele. Asta ar putea însemna că îi este frig, deși mă îndoiesc. Nu are încredere în mine, iar sentimentul este perfect reciproc.

– Îți dai seama că ești pusă sub acuzare, spune ea. Pentru posesie ilegală de arme de foc, pentru deținere de stupefiante și pentru omor calificat.

Aproape mă înec cu următoarea înghițitură de cafea.

– Dar e cu neputință, spun eu. Nu am rănit niciodată în viața mea nici un suflet, darămite să ucid.

– Uite, spune ea, noi credem că tu l-ai omorât pe domnul Black. Sau că ai avut ceva de-a face cu asta. Sau că știi cine a făcut-o. A venit raportul de la autopsie. E clar, Molly. Nu a fost un infarct.

Domnul Black a fost asfixiat. Așa a murit.

Mai iau o bucată de brioșă și mă concentrez pe mestecat. Întotdeauna e bine să mesteci fiecare îmbucătură de zece până la douăzeci de ori. Buni spunea că ajută la digestie. Am început să număr în minte.

– Când faci paturile la hotel, câte perne lași pe fiecare pat? întreabă detectiva Stark.

Știu răspunsul, evident, dar am gura plină. Ar fi nepoliticos să răspund chiar acum.

– Patru, spune detectiva, înainte ca eu să fiu pregătită să răspund. Patru perne pe fiecare pat. Am verificat cu domnul Snow și cu celelalte cameriste. Dar erau doar trei perne pe patul domnului Black când am ajuns eu la locul crimei. Unde a dispărut a patra pernă, Molly?

Șase, șapte, opt mestecări. Înghit și dau să vorbesc, dar, înainte să o fac, detectiva își trântește ambele mâini pe masa care ne desparte, ceea ce aproape că mă face să sar de pe scaunul meu.

– Molly! latră ea. Tocmai am insinuat că ai omorât un om cu sânge-rece, sufocându-l cu o pernă, iar tu stai acolo, mâncând tacticos o brioșă.

Fac o pauză ca să îmi stabilizez pulsul galopant. Nu sunt obișnuită să se țipe la mine sau să fiu acuzată de crime odioase. Mi se pare tulburător. Sorb din cafea

pentru a-mi liniști nervii zdruncinați. Apoi vorbesc.

– O voi spune altfel, doamnă detectiv. Nu l-am omorât pe domnul Black. Și cu siguranță nu l-am asfixiat cu o pernă. Și ca să știți, nu există nici o posibilitate ca eu să dețin vreodată droguri. Nu am văzut și nu am încercat niciodată așa ceva în viața mea. Totodată, drogurile au omorât-o pe mama. Și, tot din pricina lor, bunica mea era să moară și ea, de inimă neagră.

– Ne-ai mințit, Molly. Despre legătura ta cu Giselle. Ea ne-a spus că rămâneai deseori prin apartamentul familiei Black cu mult după ce terminai de făcut curat și că te-ai angajat în conversații personale cu ea. A mai spus și că ai luat bani din portofelul domnului Black.

– Ce? Nu asta a vrut să spună! A vrut să spună prin „luat" că am acceptat. Ea *mi-a dat* banii.

Mă uit de la detectivă la camera care clipește în colțul încăperii.

– Giselle îmi dădea întotdeauna bacșișuri generoase, din proprie inițiativă. Ea a fost cea care a luat bancnote din portofelul domnului Black, nu eu.

Gura detectivei Stark este o linie dură. Îmi netezesc pijamaua și mă îndrept în scaun.

– După tot ce am spus, doar asta vrei să clarifici?

Unghiurile drepte ale camerei încep să se deformeze și să se îndoaie. Trag adânc aer în piept ca să mă liniștesc, așteptând până când masa are din nou colțuri în loc de curbe.

Este prea multă informație. Nu pot să procesez totul. De ce oamenii nu pot să vorbească clar și răspicat? Înțeleg că detectiva a vorbit din nou cu Giselle, dar este imposibil de crezut că Giselle m-a prezentat greșit. Nu i-ar face ea una ca asta unei prietene.

Un tremur îmi străbate mâinile, cuprinzându-mi apoi tot corpul. Mă întind spre paharul de polistiren și aproape că-l vărs, în graba mea de a-l duce la buze.

Iau o decizie rapidă.

– Am o clarificare de făcut, spun eu. Este adevărat că Giselle mi s-a destăinuit și că eu o consider – consideram – o prietenă. Îmi pare rău că nu am fost suficient de clară înainte.

Detectiva Stark încuviințează.

– Nu ai fost suficient de clară? Hm. Mai sunt și alte aspecte în privința cărora „nu ai fost suficient de clară"?

– Da. Mai sunt, de fapt. Bunica mea zicea mereu că dacă nu poți să spui ceva frumos despre o persoană, este mai bine să nu spui nimic. Din cauza aceasta am spus foarte puține chiar și despre domnul Black. Vă voi aduce la cunoștință că domnul Black era departe

de a fi o personalitate importantă și distinsă, așa cum își imagina toată lumea. Poate ar trebui să-i investigați dușmanii. V-am spus înainte că Giselle era abuzată fizic de către el. Era un bărbat foarte periculos.

– Suficient de periculos ca tu să-i spui lui Giselle că i-ar fi mai bine fără el?

– Eu nu am...

Dar mă opresc acolo, pentru că am spus asta. Îmi amintesc acum. Am crezut-o atunci, o cred și acum.

Îmi umplu gura cu o bucată de brioșă. Mă simt ușurată să am un motiv legitim ca să nu vorbesc. Reiau mestecatul corect, recomandat de Buni. Unu, doi, trei...

– Molly, am vorbit cu mulți dintre colegii tăi. Știi cum te descriu?

Mă opresc din mestecat ca să dau din cap că nu.

– Ei spun că ești bizară. Retrasă. Meticuloasă. Maniacală în privința curățeniei. O ciudată. Și mai rău.

Ajung la zece mestecări și înghit, dar nodul care mi s-a pus în gât nu dispare.

– Știi ce au mai spus colegii tăi despre tine? Au spus că te-ar vedea omorând pe cineva.

Cheryl, bineînțeles. Doar ea ar putea spune ceva atât de cumplit.

– Nu-mi place să vorbesc pe nimeni de rău, răspund eu. Dar din moment ce mă presați, Cheryl Green, camerista-șefă,

curăță chiuvetele folosind cârpa de la toaletă. Nu este un eufemism. Vorbesc la modul literal. Sună să spună că e bolnavă când de fapt se simte bine. Spionează dulapurile oamenilor. Și fură bacșișuri. Dacă este capabilă de furt și crime de igienă, până unde poate merge?

– Dar *tu* până unde poți să mergi, Molly? Tu ai furat verigheta domnului Black și ai amanetat-o.

– Poftim? spun eu. Nu am furat-o. Am găsit-o. Cine v-a spus asta?

– Cheryl te-a urmărit tot drumul până la amanet. A știut că pui ceva la cale. Am găsit verigheta în vitrină, Molly. Vânzătorul te-a descris perfect – cineva care se pierde pe fundal, până deschide gura și vorbește. Genul de persoană pe care ai uita-o ușor în cele mai multe circumstanțe.

Pulsul meu o ia razna. Nu pot să îmi țin mintea concentrată. Asta nu se reflectă bine asupra caracterului meu, așa că trebuie să rectific situația.

– Nu ar fi trebuit să amanetez verigheta, spun eu. Am aplicat în mintea mea o regulă greșită, „ce-am găsit al meu să fie", când ar fi trebuit să o aplic pe cea conform căreia „ce ție nu-ți place...". Regret acea alegere, dar asta nu mă face să o hoață.

– Ai furat alte lucruri, spune ea.

– Nu am furat, spun eu, punctându-mi disprețul prin încrucișarea brațelor, o

postură care semnalează indignare.

– Domnul Snow te-a văzut furând mâncare de pe tăvile aruncate. Și cutii mici de gem.

Simt cum mi se formează un gol în stomac exact ca atunci când liftul de la hotel când e pe cale să se oprească. Nu sunt sigură ce e mai umilitor – că domnul Snow m-a văzut într-o asemenea postură sau că nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre acest lucru.

– Spune adevărul, admit eu. Am eliberat tăvile de mâncarea care ar fi ajuns oricum la coșul de gunoi. Asta înseamnă să eviți risipa. Nu e furt.

– Totul e o chestiune de nuanțe, Molly. Una dintre colegele cameriste ne-a spus că își face griji că nu poți sesiza pericolul.

– Sunitha, spun eu. Ca fapt divers, ea este o cameristă excelentă.

– Nu despre *ea* este vorba aici.

– Ați vorbit cu domnul Preston? întreb eu. El va garanta pentru mine.

– Da, am vorbit și cu portarul, de fapt. El a spus că ești „fără vină" – o alegere interesantă a cuvintelor – și că ar trebui să săpăm după noroi în altă parte. I-a menționat pe membrii familiei Black, precum și niște personaje ciudate care vin și pleacă noaptea. Dar părea că se străduiește din răsputeri să te protejeze, Molly. El știe că e ceva putred în Danemarca.

– Ce treabă are Danemarca cu toate astea? întreb eu.

Detectiva Stark oftează zgomotos.

– La dracu'! Va fi o zi lungă.

– Și Juan Manuel, care lucrează ca spălător de vase? întreb eu. Ați vorbit cu el?

– De ce am vorbi cu un spălător de vase, Molly? Cine e el, oricum?

Fiul unei mame, sprijinul unei familii, o altă albină lucrătoare invizibilă în stup. Dar hotărăsc să nu insist. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca el să aibă probleme. În schimb, numesc singura persoană care știu sigur că ar garanta pentru credibilitatea mea.

– Ați vorbit cu Rodney, barmanul de la Social?

– Că tot veni vorba, da, am vorbit. A spus că te consideră – ghilimele de rigoare – „mai mult decât capabilă să comiți o crimă".

Toată energia care mă ajuta să țin spinarea dreaptă dispare într-o clipită. Umerii îmi cad brusc și las privirea în jos, spre mâinile mele. Mâinile unei cameriste. Mâini muncite. Crăpate și uscate, în ciuda loțiunii pe care o aplic pe ele, unghiile curate, tăiate scurt, bătături în palme. Mâinile unei femei mult mai în vârstă decât sunt eu, de fapt. Cine și-ar dori mâinile acestea și corpul atașat lor? Cum am putut vreodată să mă gândesc că Rodney m-ar dori?

Dacă m-aș uita acum la detectiva Stark, știu că m-ar podidi lacrimile, așa că mă concentrez pe micile ceainice vesele de pe pijamaua mea – roz strălucitor, bleu-deschis și galben-narcisă.

Când detectiva vorbește, vocea ei este mai blândă decât înainte.

– Amprentele tale erau peste tot în apartamentul familiei Black.

– Firește, spun eu. Făceam în fiecare zi curat în acel apartament.

– Și ai curățat și gâtul domnului Black? Pentru că urme ale soluției tale de curățare au fost găsite și acolo.

– Fiindcă i-am verificat pulsul înainte să sun după ajutor!

– Ai avut o varietate de planuri pentru a-l omorî, Molly, așa că de ce ai ales într-un final asfixierea mai degrabă decât pistolul? Chiar ai crezut că nu vei fi prinsă?

Nu voi ridica privirea. Nu.

– Am găsit arma în aspiratorul tău.

Îmi simt măruntaiele răsucindu-se, dragonul pufnind și scrâșnind.

– De ce ați umblat la aspiratorul meu?

– De ce ai ascuns *tu* un pistol în el, Molly?

Inima îmi bubuie în piept. Singura persoană care mai știa de verighetă și de pistol era Rodney. Nu reușesc. Nu reușesc să potrivesc piesele laolaltă în mintea mea.

– Ți-am testat căruciorul de curățenie, spune detectiva Stark. Și a reieșit că prezenta urme de cocaină. Știm că nu ești tu capul răutăților aici, Molly. Pur și simplu nu ești suficient de inteligentă pentru asta. Credem că Giselle te-a prezentat domnului Black și că ea te-a pregătit ca să lucrezi pentru soțul ei. Credem că tu și domnul Black vă cunoșteați foarte bine și că îl ajutai să-și ascundă profitabila operațiune de trafic de stupefiante, pe care o derula prin intermediul hotelului. Ceva probabil nu a mers cum trebuie între voi doi. Poate că te-ai supărat pe el și te-ai răzbunat luându-i viața. Sau poate ai făcut-o ca s-o ajuți pe Giselle să iasă dintr-o situație dificilă. În orice caz, ai fost implicată. Deci, așa cum am spus, poate să meargă în două moduri. Poți să pledezi vinovată la toate capetele de acuzare, incluzând omorul calificat. Judecătorul va lua în considerare declarația ta rapidă de vinovăție și mărturia. O demonstrație de regret timpurie; plus orice informație ne poți furniza despre operațiunea de trafic de droguri care se petrece în acest hotel, ceea ce ar putea să conteze foarte mult în ușurarea sentinței tale.

Ceainicele dansează în poala mea. Detectiva continuă să vorbească, dar vocea ei se aude mică și tot mai îndepărtată.

– Sau poate fi lung și chinuitor. Noi putem să adunăm mai multe dovezi și să ajungem la tribunal. În oricare dintre variante, Molly, farsa s-a încheiat. Deci, ce alegi?

Știu că nu gândesc limpede. Și nu cunosc regulile de etichetă atunci când ești acuzat de crimă. De nicăieri, îmi amintesc de serialul *Columbo*.

– Mi-ați citit drepturile mai devreme, spun eu. În fața ușii casei mele. Ați spus că am dreptul să mă consult cu un avocat. Dacă angajez unul, trebuie să plătesc imediat?

Detectiva Stark își dă ochii peste cap – exasperarea e atât de puternică încât nu o pot rata.

– Avocații nu așteaptă banii pe loc, în general, spune ea.

Îmi țin capul sus și mă uit direct la ea.

– În acest caz, aș dori să dau un telefon, vă rog. Cer să vorbesc cu un avocat.

Detectiva Stark își împinge scaunul în spate, ceea ce produce un zgomot supărător. Sunt sigură că a adăugat alte semne la mulțimea de urme de târâre neplăcute care erau deja pe podea. Deschide ușa camerei de interogare și îi spune ceva tânărului polițist care păzește afară. Acesta pescuiește un telefon din buzunarul de la spate al pantalonilor săi și i-l înmânează. Este telefonul meu. Ce face el cu telefonul meu?

– Poftim, spune detectiva, trântind telefonul pe masă cu zgomot.

– Mi-ați luat telefonul, spun eu. Cine v-a dat dreptul să faceți asta?

Detectiva Stark face ochii cât cepele.

– Tu ai făcut-o, spune ea. După ce ai leșinat în celulă, ai insistat să îți luăm telefonul în caz că vei avea nevoie de el mai târziu ca să suni un prieten.

Adevărul este că nu îmi amintesc, dar ceva vag rezonează undeva, în adâncul conștiinței mele.

– Vă mulțumesc foarte mult, spun eu.

Iau telefonul și apăs pe Contacte. Caut toate cele opt înregistrări – Giselle, Buni, Cheryl Green, Olive Garden, Domnul Preston, Rodney, Domnul Rosso, Domnul Snow. Mă gândesc cine este cu adevărat de partea mea – și cine ar putea să nu fie. Numele se amestecă într-un vârtej în fața ochilor mei. Aștept până mi se limpezește vederea. Apoi aleg și sun. Aud cum sună. Cineva răspunde.

– Domnule Preston? spun eu.

– Molly? Ești bine?

– Vă rog să mă scuzați pentru că vă deranjez la o oră atât de nepotrivită. Probabil vă pregăteați pentru muncă.

– Nu acum. Lucrez în tura de seară azi. Fată dragă, ce se petrece?

Mă uit în jur prin camera albă cu lumini fluorescente, care-mi bat în ochi. Detectiva Stark se uită la mine cu privirea ei de gheață.

– Adevărul este, domnule Preston, că nu mă simt foarte bine. Am fost arestată pentru crimă. Și altele. Sunt deținută la secția din apropierea hotelului. Și... nu-mi face deloc plăcere să spun asta, dar mi-ar fi de mare folos ajutorul dumneavoastră.

16

Atunci când închei apelul către domnul Preston, detectiva Stark întinde mâna spre mine. Adevărul este că nu știu pentru ce anume, așa că apuc paharul de polistiren și i-l înmânez, gândindu-mă că am terminat și că ea face curat pe masă.

– Îți bați joc de mine? spune ea. Acum crezi că sunt menajera ta?

Cu siguranță, nu. Dacă ea ar fi fost aproape de nivelul unei menajere decente, această cameră nu ar fi arătat așa cum arată – dezordonată și cu pereții decojiți, pătată și murdară. Dacă aș avea cel puțin un șervețel și o sticlă cu apă, aș aștepta momentul potrivit ca să curăț cocina asta.

Detectiva Stark îmi ia telefonul din mână.

– Îl voi primi înapoi? Am numere esențiale pe care nu mi-ar plăcea să le pierd.

– Îl vei primi înapoi, spune ea. Într-o bună zi.

Se uită la ceas.

– Deci, mai ai ceva ce ai vrea să spui, în timp ce îți așteptăm avocatul?

– Scuzați-mă, doamnă detectiv. Vă rog să nu luați tăcerea mea ca pe un afront personal. În primul rând, nu am fost niciodată înzestrată cu abilitatea de a face conversații de complezență, iar

atunci când sunt forțată să fac asta, deseori spun ceva greșit. În al doilea rând, sunt conștientă de dreptul meu de a păstra tăcerea, așadar voi începe să îl aplic imediat.

– Bine, spune ea. Fie ca tine.

După ceea ce pare a fi o eternitate, se aude o bătaie puternică în ușă.

– O să fie interesant, spune detectiva Stark, ridicându-se de pe scaun și deschizând ușa.

Domnul Preston, îmbrăcat civil. Rareori l-am văzut fără pălăria și redingota de portar. Poartă o cămașă albastră, perfect călcată, și blugi negri. Alături de el se află o femeie, îmbrăcată mult mai formal, într-un costum bleumarin bine croit, cărând o servietă de piele neagră. Părul ei, tuns scurt și cârlionțat, este perfect aranjat. Văzându-i ochii căprui, îmi dau imediat seama cine este, pentru că seamănă foarte mult cu ai tatălui ei.

Mă ridic ca să-i întâmpin.

– Domnule Preston, spun eu, abia reușind să îmi stăpânesc sentimentul de ușurare la vederea lor.

Mă mișc un pic prea repede și mă lovesc cu șoldul de masă. Mă doare, dar asta nu oprește șuvoiul de cuvinte care se revarsă din gura mea.

– Mă bucur că sunteți aici. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit. Problema e că am fost acuzată de

niște lucruri groaznice. Niciodată nu am făcut rău cuiva, niciodată nu m-am atins de nici un drog în viața mea, iar singura dată când am ținut o armă în mână a fost...

– Molly, sunt Charlotte, spune fiica domnului Preston, întrerupându-mă. Sfatul meu profesional este să păstrezi tăcerea de data aceasta. A! Și îmi face mare plăcere să te cunosc. Tata mi-a spus multe despre tine.

– Sper din tot sufletul că unul dintre voi e avocat, altfel, simt că o să-mi pierd cumpătul, spune detectiva Stark.

Charlotte face un pas în față, iar tocurile sale răsună puternic pe podeaua industrială, rece.

– Eu sunt avocata. Charlotte Preston, de la Billings, Preston & Garcia, spune ea, fluturând o carte de vizită spre detectivă.

– Fată dragă, îmi spune domnul Preston. Acum suntem aici, așa că nu-ți face griji pentru nimic. Totul este doar o mare...

– Tată, spune Charlotte.

– Scuze, scuze, răspunde el, apoi închide gura.

– Molly, ești de acord să fii reprezentată de mine?

Eu nu spun nici un cuvânt.

– Molly? insistă ea.

– M-ai instruit să nu vorbesc. Ar trebui să vorbesc acum?

– Scuzele mele. Nu am fost clară. Poți să vorbești, doar să nu spui ceva legat de acuzațiile care ți se aduc. Dă-mi voie să te mai întreb o dată: ești de acord să fii reprezentată de mine?

– O, da, asta mi-ar fi de mare ajutor, spun eu. Putem să discutăm un plan de plată într-un moment mai potrivit?

Domnul Preston tușește în palmă.

– V-aș oferi un șervețel, domnule Preston, dar mă tem că nu am nici unul la mine.

Arunc un ochi spre detectiva Stark, care scutură din cap.

– Te rog să nu-ți faci griji cu privire la plată acum. Hai să ne concentrăm să vedem cum facem să te scoatem de aici, spune Charlotte.

– Vă dați seama că pentru a o elibera trebuie să plătiți o cauțiune de opt sute de mii de dolari. Acum, să vedem..., spune detectiva Stark și își duce degetul arătător la buze. Mă gândesc că suma este cu mult peste veniturile și bunurile unei cameriste, am dreptate?

– Aveți dreptate, doamnă detectiv, spune Charlotte. Cameristele și portarii sunt deseori prost plătiți și subapreciați. Dar noi, avocații pledanți? Ne descurcăm foarte bine. Mai bine decât detectivii, așa mi s-a spus. Am depus cauțiunea personal la funcționarul de la intrare.

Îi zâmbește detectivei Stark. Pot să spun cu o certitudine de sută la sută că nu este

un zâmbet prietenos.

Charlotte se întoarce spre mine.

– Molly, spune ea. Am aranjat ca tu să ai mai târziu în această dimineață o audiere pentru cauțiune. Nu îmi este permis să te reprezint acolo, dar am trimis niște scrisori în favoarea ta.

– Scrisori? întreb eu.

– Da, una de la tatăl meu, care a furnizat o declarație despre caracter, și una de la mine, prin care declar că eu îți voi plăti cauțiunea. Dacă totul merge bine, vei fi eliberată în această după-amiază.

– Serios? întreb eu. E așa simplu? Voi fi eliberată și aici se va termina totul?

Mă uit de la ea la domnul Preston.

– Nici pomeneală, spune detectiva Stark. Chiar dacă te scot ei acum, tot va trebui să treci printr-un proces. Nu e ca și cum ne retragem acuzațiile.

– Acela este telefonul tău? mă întreabă Charlotte.

– Da, spun eu.

– Te vei asigura că este închis și în siguranță undeva, nu e așa, doamnă detectiv? Nu îl vei considera probă la dosar.

Detectiva Stark face o pauză. Pune o mână în șold.

– Nu sunt o novice. Am și cheile de la casa ei, apropo, pe care a insistat să i le țin după ce a leșinat.

Detectiva pescuiește cheile mele din buzunarul ei și le aruncă pe masă. Dacă aș avea șervețel dezinfectant, le-aș înșfăca și le-aș curăța imediat.

– Grozav, spune Charlotte, apucând cheile mele și telefonul. Vom vorbi cu funcționarul de la intrare și le vom înregistra ca obiecte personale, nu ca probe.

– Bine, spune detectiva Stark.

Domnul Preston se uită în jos la mine, cu sprâncenele încruntate.

Poate că se concentrează din greu, dar tind să cred că e mai degrabă îngrijorat.

– Nu-ți face griji, spune el. Te vom aștepta după audiere.

– Ne vedem de cealaltă parte, adaugă Charlotte.

Și cu asta, ei se întorc și pleacă.

După plecarea lor, detectiva Stark rămâne cu brațele încrucișate, privindu-mă.

– Ce se întâmplă acum? întreb eu.

Îmi vine greu să respir.

– Tu și ceainicele tale vă întoarceți în celula fermecătoare și așteptați răbdători audierea, răspunde detectiva Stark.

Mă ridic și îmi netezesc pijamaua. Tânărul polițist de afară este pregătit să mă escorteze înapoi, în celula respingătoare.

– Vă mulțumesc foarte mult, îi spun detectivei înainte să ies.

– Imi mulțumești pentru ce? mă întreabă ea.

– Pentru brioșă și cafea. Chiar sper ca dumneavoastră să aveți o dimineață mai plăcută decât a mea.

17

Pare înfiorător de ciudat să port pijama după-amiaza și pare mai cu seamă tulburător să mă înfățișez la tribunal purtând o ținută cu totul nepotrivită. Cu o oră în urmă, unul dintre polițiștii detectivei Stark m-a condus amabil la acest tribunal, iar acum stau într-un birou înghesuit, la fața locului, cu un tânăr avocat care va fi avocatul meu la audierea pentru cauțiune. Avocatul mi-a cerut numele, a trecut în revistă acuzațiile împotriva mea, mi-a spus că vom fi chemați în sala de judecată atunci când judecătorul va fi pregătit, apoi a pretins că are niște e-mailuri de citit. Și-a scos telefonul și îi oferă întreaga sa atenție de cel puțin cinci minute. Nu am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să fac între timp. Nu contează. Asta îmi permite să mă reculeg.

Știu de la televizor că, în calitate de acuzată, ar trebui să port o bluză curată, închisă până la gât, și pantaloni drepți, clasici. Cu siguranță nu ar trebui să apar în pijama.

– Scuzați-mă, îi spun eu tânărului avocat. Ar fi posibil să merg acasă și să mă schimb înainte de audiere?

Chipul i se schimonosește brusc.

– Fii serioasă, răspunde el. Știi cât de norocoasă ești că vei fi audiată azi?

– Sunt serioasă, spun eu. Foarte.

Își pune telefonul în buzunarul de la piept.

– Uau! Chiar am niște vești pentru tine.

– Excelent. Vă rog să mi le împărtășiți degrabă, răspund eu.

Dar el nu rostește nici un cuvânt. Se holbează pur și simplu la mine, cu gura căscată, ceea ce sigur înseamnă că am greșit cu ceva, dar cu ce anume nu știu.

Câteva momente mai târziu, începe să mă bombardeze cu întrebări.

– Ai fost vreodată la închisoare?

– Nu până în această dimineață, spun eu.

– Aia nu era închisoare, spune el. Închisoarea este mult mai rea decât aia. Ai cazier?

– Cazierul meu e strident de curat, mulțumesc foarte mult.

– Ai planuri de a părăsi țara?

– O, da. Mi-ar plăcea să vizitez Insulele Cayman într-o bună zi. Am auzit că e minunat acolo. Ați fost?

– Spune-i pur și simplu judecătorului că nu ai planuri de a părăsi țara, spune el.

– Cum doriți.

– Audierea nu va dura mult. Procedura e oarecum standardizată, chiar și în cazurile penale cum este al tău. Voi încerca să te scot pe cauțiune. Presupun că, la fel ca toți ceilalți care au fost

acuzați vreodată, nu ești vinovată și vrei să ieși pe cauțiune pentru că ești singurul sprijin al bietei tale bunici bolnave, nu?

– Am fost. Dar nu mai sunt, spun eu. A murit. Și nu sunt vinovată de nici o acuzație, bineînțeles.

– Corect. Bineînțeles, răspunde el.

Sunt recunoscătoare pentru votul lui de încredere imediat.

Sunt pe cale să intru în detalii despre nevinovăția mea în toate aspectele, dar telefonul îi bâzâie în buzunar.

– Noi urmăm, spune el. Hai să mergem.

Mă conduce afară din biroul mic, în capătul unui coridor și într-o încăpere mult mai mare, cu bănci pe ambele părți și un culoar larg în mijloc. Merg pe culoar alături de el, până în fața sălii de judecată. Pentru un moment, îmi imaginez o cameră similară și un culoar similar, cu marea diferență că, în imaginația mea, pășesc spre altar în rochie de mireasă, iar bărbatul de lângă mine nu este câtuși de puțin acest străin, ci un bărbat pe care îl știu bine.

Zborul meu fantezist este întrerupt nepoliticos când tânărul avocat spune: „Ia loc" și arată spre un scaun din fața unei mese aflate în dreapta judecătorului.

Pe când mă așez, detectiva Stark intră în sala de judecată și se așază pe un

scaun identic, în fața unei mese identice, aflate de partea cealaltă a culoarului.

Simt cum mă cuprind iar emoțiile. Îmi încleștez mâinile în poală pentru a-mi potoli tremurul.

Cineva spune: „Ridicați-vă", iar eu simt mâna tânărului avocat pe cotul meu, indicându-mă să mă ridic în picioare.

Judecătorul se ivește pe o ușă din spatele sălii de judecată, înaintează cu greu spre pupitrul său înalt și se așază la el, cu un geamăt sonor. Nu încerc să fiu nepoliticoasă când spun că îmi amintește de o broască de Surinam cu coarne. O creatură atât de unică: are o gură lăsată, lungă, și sprâncene protuberante, foarte asemănătoare cu judecătorul din fața mea.

Procedurile încep imediat, cu judecătorul cerându-i detectivei Stark să ia cuvântul. Ea prezintă acuzațiile împotriva mea. Spune multe lucruri despre cazul Black și despre implicarea mea în el. Face să pară că nu sunt o persoană de încredere. Dar sfârșitul criticii sale virulente ustură cel mai tare.

– Onorată Instanță, spune ea, acuzațiile aduse lui Molly Gray sunt foarte serioase. Și deși sunt conștientă că acuzata din fața dumneavoastră prezintă o imagine de inocență și nici un fel de risc, s-a dovedit a fi o persoană în care nu se poate avea încredere. La fel ca și locul unde muncește, Regency Grand

Hotel, care după toate aparențele este un hotel elegant, distins, dar cu cât sondăm mai mult în viața lui Molly și a locului ei de muncă, cu atât mai multă mizerie descoperim.

Dacă aș putea și aș avea căderea să fac asta, aș bate cu ciocănelul și aș striga: „Obiectez!", exact așa cum fac la televizor.

Judecătorul nu schițează nici un gest, dar o întrerupe.

– Doamnă detectiv Stark, aș dori să vă amintesc că hotelul nu face subiectul acestei audieri și că nu se intentează proces penal împotriva unui hotel. Puteți, vă rog, să treceți la subiect?

Detectiva Stark își drege glasul.

– Ideea este că începem să punem sub semnul întrebării natura legăturii dintre Molly Gray și domnul Black. Am adunat dovezi semnificative despre activitățile ilicite desfășurate de domnul Black și de tânăra și aparent inocenta cameristă a hotelului, pe care o vedeți înaintea dumneavoastră. Sunt profund îngrijorată în legătură cu integritatea sa morală și abilitatea sa de a respecta litera legii. Cu alte cuvinte, Onorată Instanță, acesta este un exemplu ilustrativ al unor aparențe înșelătoare.

Asta mi se pare incredibil de jignitor. Poate că am defectele mele, dar este absurd și prostesc să sugerezi că eu nu respect regulile. Mi-am dedicat întreaga

viață doar acestui lucru, chiar și când regulile au fost complet necorespunzătoare structurii mele.

Tânărului avocat i se solicită să ia cuvântul în favoarea mea. El vorbește repede și gesticulează dramatic. Îi explică judecătorului că am un cazier perfect curat, că am o viață săracă în evenimente, că îmi câștig traiul dintr-o slujbă umilă și că, de aceea, prezint un risc zero de a fugi, că niciodată în toți anii mei de viață nu am părăsit țara și că am avut aceeași adresă timp de douăzeci și cinci de ani – adică, toată viața mea.

În încheiere, adresează o întrebare.

– Chiar se potrivește această tânără profilului unui criminal periculos sau al unui fugar? Serios vorbind. Uitați-vă cu atenție pe cine aveți în fața dumneavoastră. Ceva nu se leagă.

Judecătorul își odihnește în palme fălcile de broscoi. Ochii lui sunt apatici și pe jumătate închiși.

– Cine asigură cauțiunea? întreabă el.

– O cunoștință a acuzatei, răspunde tânărul avocat.

Judecătorul verifică hârtiile din fața sa.

– Charlotte Preston?

Judecătorul cască un pic mai mult ochii, care cad asupra mea.

– Prieteni în cercuri înalte, observ, spune el.

– De obicei nu, Onorată Instanță, răspund eu. Dar în ultima vreme, da. De

asemenea, doresc să îmi cer scuze pentru ținuta mea complet necorespunzătoare. Am fost arestată din pragul ușii mele, la o oră nepotrivită a dimineții, și nu mi-a fost acordată ocazia de a mă îmbrăca într-o ținută care să denote respect față de sala dumneavoastră de judecată.

Nu știu dacă trebuia să vorbesc, dar este prea târziu acum. Gura tânărului meu avocat este larg deschisă, dar nu îmi oferă nici un indiciu despre ce ar trebui să fac sau să spun.

După o pauză sesizabilă, judecătorul vorbește.

– Nu vă vom judeca în baza ceainicelor dumneavoastră, domnișoară Gray, ci în baza capacității de a urma regulile și de a rămâne fermă pe poziții.

Sprâncenele sale impresionante se arcuiesc ca să îi accentueze cuvintele.

– Acestea sunt vești îmbucurătoare, Onorată Instanță. Când e vorba să urmez regulile, am o apetență specială să rămân fermă pe poziții.

– E bine de știut, răspunde el.

Tânărul avocat rămâne amuțit. Din moment ce el nu emite nici un cuvânt în apărarea mea, continui.

– Onorată Instanță, mă consider foarte norocoasă că am câțiva prieteni care sunt cu câteva trepte mai sus de statutul meu, dar, vedeți dumneavoastră, eu sunt o simplă cameristă. O cameristă la hotel. Una acuzată pe nedrept.

– Nu aveți proces azi, domnișoară Gray. Înțelegeți că dacă vă acordăm cauțiunea, libertatea de mișcare vă este restricționată. Acasă, la muncă, și doar în oraș.

– Onorată Instanță, asta rezumă cu acuratețe deplasările pe care le-am desfășurat până în acest moment al vieții, mai puțin documentarele despre călătorii și natură de la televizor, care presupun că nu contează din moment ce ele se petrec din confortul relativ al unui fotoliu. Nu am nici cea mai mică intenție și nici stabilitatea financiară pentru a-mi lărgi aria geografică, și nici nu aș ști cum să călătoresc de una singură. Aș fi îngrijorată că nu aș ști regulile într-un loc străin și că m-aș face... ei bine, că m-aș face de râs. Fac o pauză, apoi îmi conștientizez gafa. Onorată Instanță, adaug degrabă, cu o plecăciune rapidă.

O parte din gura lungă, amfibiană a judecătorului schițează ceea ce pare a fi un zâmbet.

– Nu mi-aș dori ca cineva prezent azi aici să se facă de râs, spune judecătorul, apoi se uită la detectiva Stark, care, pentru prima dată în timpul procedurilor, nu îi întâlnește privirea. Domnișoară Gray, se pronunță judecătorul, prin aceasta vă acord cauțiunea condiționată. Sunteți liberă să plecați.

18

În cele din urmă, după multe formulare și formalități, mă cufund în bancheta din piele moale a mașinii luxoase a lui Charlotte Preston. De îndată ce am părăsit tribunalul, am fost pasată unei funcționare care a spus că o cunoaște bine pe Charlotte și că mă va conduce în siguranță la ea. M-a escortat la o ușă din spate, unde domnul Preston și fiica sa mă așteptau, așa cum au promis. M-au făcut nevăzută repede în această mașină. Sunt liberă, cel puțin pentru moment.

Ceasul de la bordul mașinii lui Charlotte indică ora unu după-amiaza. Cred că automobilul este un Mercedes, dar ținând cont că nu am avut niciodată o mașină și că merg cu ele în rare ocazii, nu sunt la curent cu mărcile distinse. Domnul Preston stă pe locul pasagerului, în timp ce Charlotte conduce.

Sunt profund recunoscătoare să fiu în această mașină mai degrabă decât la tribunal sau într-una din celulele din subsolul mizerabil al secției de poliție. Presupun că ar trebui să mă concentrez asupra laturii pozitive mai degrabă decât asupra aspectelor nefericite. Această zi mi-a adus multe experiențe noi, iar Buni obișnuia să spună că experiențele noi deschid uși spre dezvoltarea personală.

Nu sunt sigură că mi-au făcut plăcere ușile care s-au deschis azi, nici experiențele pe care le-am avut, dar sper să conducă la dezvoltare personală pe termen lung.

– Tată, ai telefonul și cheile lui Molly, da?

– O, da, spune domnul Preston. Mulțumesc că mi-ai amintit.

Le scoate din buzunarul său și mi le înmânează, în spate.

– Vă mulțumesc, domnule Preston, spun eu. Abia atunci îmi trece prin cap. Pot să întreb unde mergem?

– La tine acasă, Molly, răspunde Charlotte. Te vom duce acasă.

Domnul Preston se întoarce în scaunul pasagerului, ca să îmi întâlnească privirea.

– Acum, nu-ți face griji, Molly, spune el. Charlotte te va ajuta pro bono și nu ne vom opri până nu va reveni totul la normal, la ordinea firească a lucrurilor.

– Dar cum rămâne cu plata cauțiunii? întreb eu. Eu nu am nici pe departe acea sumă de bani.

– E în regulă, Molly, spune Charlotte, fără să își ia ochii de la drum. Trebuie să plătesc efectiv acea sumă doar dacă fugi.

– Ei bine, nu voi face asta, spun eu, aplecându-mă în spațiul dintre cele două scaune din față.

– Se pare că bătrânul judecător Wight și-a dat seama de asta destul de repede,

sau așa mi s-a spus, zice Charlotte.

– Cum ai auzit așa de repede? întreabă domnul Preston.

– Funcționarii, asistenții, reporterii de la tribunal. Oamenii vorbesc. Tratează-i bine și îți vor da informații din culise. Însă majoritatea avocaților îi tratează cu superioritate.

– Așa-s oamenii, spune domnul Preston.

– Mă tem că da. Se mai spune și că judecătorul Wight nu s-a grăbit să dezvăluie în presă numele lui Molly. Știe, cred, că Stark aleargă după vulpea greșită.

– Nu știu cum s-au putut întâmpla toate astea, spun eu. Eu sunt o simplă cameristă care încearcă să-și facă treaba cât de bine îi permit abilitățile ei. Nu sunt... nu sunt vinovată de nici una dintre aceste acuzații.

– Știm asta, Molly, spune domnul Preston.

– Uneori, viața e nedreaptă, adaugă Charlotte. Și dacă am învățat un lucru de-a lungul anilor de practică, acela e că lumea nu duce lipsă de criminali care să se folosească de o persoană diferită de ceilalți pentru câștigul lor personal.

Domnul Preston se întoarce din nou în scaunul său pentru a mă privi. Riduri adânci s-au ivit pe fruntea sa.

– Probabil că ți-e greu în viață fără bunica ta, spune el. Știu că te bizuiai pe

ea foarte mult. Știi, înainte să moară, m-a rugat să am grijă de tine.

– Așa a făcut? spun eu. Cât de mult mi-aș dori să fie aici!

Privesc pe geam, printre lacrimile care m-au podidit.

– Vă mulțumesc. Pentru că aveți grijă de mine, zic eu.

– E în regulă, răspunde domnul Preston.

Blocul meu apare la orizont și sunt sigură că nu am fost niciodată mai fericită să-l văd.

– Credeți că se cuvine să merg la muncă azi, ca de obicei, domnule Preston?

Charlotte se uită la tatăl ei, apoi din nou la drum.

– Mă tem că nu, Molly. Este de așteptat ca tu să-ți iei ceva timp liber, spune domnul Preston.

– Ar fi corect să-l sun pe domnul Snow?

– Nu, nu în acest caz. E mai bine acum să nu contactezi pe nimeni de la hotel.

– Este o parcare pentru vizitatori în spatele clădirii, spun eu. Nu am folosit-o niciodată, din moment ce vizitatorii pe care eu și Buni îi primeam erau în general prietenii lui Buni și nici unul dintre ei nu avea mașină.

– Păstrezi legătura cu ei? întreabă Charlotte în timp ce întoarce într-un loc liber.

– Nu, răspund eu. Nu de când a murit Buni.

De îndată ce Charlotte a parcat, ne dăm jos din mașină, iar eu deschid drumul spre blocul meu.

– Pe aici, spun eu, arătând spre scară.

– Nu e lift? întreabă Charlotte.

– Mă tem că nu, răspund eu.

Urcăm în liniște până la etajul cinci și mergem pe coridor spre apartamentul meu, când ne iese în cale domnul Rosso.

– Tu! spune el, ațintind spre mine arătătorul lui gras. Ai adus poliția în clădire! Te-au arestat! Molly, îmi faci numai belele și nu mai poți să locuiești aici. Te evacuez, mă auzi?

Înainte ca eu să apuc să răspund, simt o mână pe brațul meu. Charlotte trece de mine și stă la doar câțiva centimetri distanță de fața domnului Rosso.

– Presupun că dumneavoastră sunteți moșierul... pardon, proprietarul.

Domnul Rosso se bosumflă, așa cum face mereu când îi spun că voi întârzia puțin cu chiria.

– Eu sunt proprietarul, spune el. Și tu cine naiba ești?

– Sunt avocata lui Molly, răspunde Charlotte. Vă dați seama că această clădire nu respectă în multe privințe legislația în vigoare, nu e așa? Ușă de incendiu stricată, locurile de parcare prea înguste. Și orice clădire rezidențială cu

mai mult de cinci etaje trebuie să aibă un lift funcțional.

– Prea scump, spune domnul Rosso.

– Sunt sigură că inspectorii de urbanism au mai auzit această scuză. Permiteți-mi să vă ofer consultație juridică gratuită. Care este numele dumneavoastră?

– Domnul Rosso, ofer eu informația.

– Mulțumesc, Molly, răspunde Charlotte. Am să țin minte. Se întoarce din nou spre el. Așadar, sfatul gratuit este: nu vă gândiți la clienta mea, nu vorbiți despre clienta mea, nu îmi hărțuiți sau amenințați clienta cu evacuarea sau cu orice altceva. Până când nu auziți altceva de la mine, ea are dreptul să fie aici, la fel ca oricine altcineva. Ați înțeles? E clar?

Chipul domnului Rosso s-a făcut de un roșu intens. Mă aștept ca el să vorbească, dar, surprinzător, tace. Abia încuviințează din cap, apoi se retrage în apartamentul său, închizând încet ușa după el.

Domnul Preston îi zâmbește lui Charlotte.

– Asta e fata mea, spune el.

Bâjbâi după chei și deschid ușa apartamentului meu.

Una dintre calitățile grozave ale regimului de curățenie al lui Buni este că apartamentul se află permanent într-o stare adecvată pentru primirea unor

vizite neașteptate, nu că aș primi de obicei. În afară de vizita nedorită a poliției de mai devreme și vizita șocantă a lui Giselle de marți, acum este una dintre puținele împrejurări în care culeg rodele acestui avantaj.

– Vă rog să intrați, spun eu, poftindu-i înăuntru pe Charlotte și pe domnul Preston.

Nu-mi scot cârpa din dulap pentru că sunt încă în papuci, care au niște tălpi poroase și nu pot fi șterse eficient. În schimb, scot o pungă de plastic din dulap și îmi pun papucii în ea, DSMT – De Sterilizat Mai Târziu. Domnul Preston și Charlotte aleg să rămână încălțați, ceea ce nu mă deranjează câtuși de puțin, ținând cont de cât de recunoscătoare le sunt în acest moment aparte.

– Pot să-ți iau geanta? o întreb eu pe Charlotte. Dulapurile sunt mici, dar sunt ca un magician atunci când vine vorba de organizarea spațiului.

– De fapt, voi avea nevoie de ea, spune ea. Pentru a lua notițe.

– Bineînțeles, spun eu, deși simt cum se clatină podeaua sub mine când îmi dau seama pentru ce e ea aici și ce urmează să se întâmple.

Până acum m-am concentrat asupra plăcerii de a avea în jurul meu oameni – oameni prietenoși, care vor să mă ajute. Am încercat să ignor faptul că foarte curând va fi nevoie să mă gândesc mai

profund la ce mi s-a întâmplat azi și la evenimentele care au condus la ziua de azi. Va trebui să împărtășesc detalii și să povestesc lucruri la care, realmente, nu vreau să mă gândesc. Va trebui să explic tot ce a mers greșit. Va trebui să aleg ce să spun.

Nici bine nu mi-au trecut aceste gânduri prin minte, că încep să tremur vizibil.

– Molly, spune domnul Preston, punând o mână pe umărul meu. Ar fi în regulă dacă aș merge la bucătărie și aș pregăti niște ceai pentru noi toți? Charlotte îți va spune, mă pricep foarte bine la asta, pentru un bătrân neghiob, în orice caz.

Charlotte pășește în living.

– Face un ceai grozav tăticul meu, spune ea. Lasă asta în seama lui, iar tu poți să mergi să te împrospătezi, Molly. Sunt sigură că ești nerăbdătoare să te schimbi.

– Cu siguranță, spun eu, privind în jos la pijamaua mea. Nu va dura mult.

– Nu e nici o grabă. Vom fi aici când ești gata.

Îl aud pe domnul Preston făcând zgomote în bucătărie și fredonând ca pentru sine în timp ce eu sunt aici, pe hol. Asta cu siguranță este o încălcare a etichetei corespunzătoare. Oaspeții ar trebui să fie așezați confortabil în living și eu ar trebui să îi servesc, nu invers. Și

totuși, adevărul este că nu pot să urmez protocoale în acest moment. Abia pot să gândesc cum trebuie. Nervii mei sunt prea încordați. În timp ce stau imobilizată în propriul meu coridor, Charlotte i se alătură domnului Preston în bucătărie. Conversează unul cu altul, ca două păsări pe o sârmă. Este cel mai mulțumitor sunet, ca razele de soare și speranța, iar pentru un moment mă întreb ce am făcut eu ca să merit norocul de a-i avea pe amândoi aici. Picioarele mele își recapătă treptat mobilitatea, merg în bucătărie și mă opresc în prag.

– Vă mulțumesc, spun eu. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru...

Domnul Preston mă întrerupe.

– Bolul cu zahăr? Știu că trebuie să fie pe aici, pe undeva.

– În dulapul de lângă aragaz. Primul raft, spun eu.

– Gata atunci. Lasă restul în seama noastră.

Mă întorc și mă îndrept spre baie, unde îmi fac un duș rapid, recunoscătoare că azi este apă fierbinte și ușurată să scap de murdăria dezagreabilă de la secție și de la tribunal. Intru în living câteva minute mai târziu, purtând o cămașă albă și pantaloni negri. Mă simt mult mai bine.

Domnul Preston este așezat pe canapea, iar Charlotte stă în fața lui pe un scaun pe care l-a adus din bucătărie. El a găsit în dulap frumoasa tavă de

argint a lui Buni, cea pe care am cumpărat-o foarte ieftin de la un magazin de antichități, cu mult timp în urmă. Este așa ciudat să o văd în mâinile lui mari, masculine. Întregul serviciu de ceai este aranjat impecabil pe masa din fața canapelei.

– Unde ați învățat să serviți corect ceaiul, domnule Preston?

– Nu am fost întotdeauna portar, să știi. A trebuit să îmi clădesc drumul până acolo, spune el. Și când mă gândesc că acum am o fată care este avocată.

Mijește ochii când privește spre fiica sa. Este o privire care îmi amintește atât de mult de bunica mea, încât îmi vine să plâng.

– Să-ți torn o ceașcă? mă întreabă domnul Preston, dar nu așteaptă să îi răspund. O linguriță de zahăr sau două?

– Este o zi care necesită două, spun eu.

– Pentru mine, fiecare zi necesită două, spune el. Am nevoie să mă îndulcesc cum pot.

Sincer, și eu la fel. Am nevoie de zahăr pentru că simt că mă ia din nou cu leșin. Nu am mâncat nimic de la brioșa de tărâțe cu stafide, pe care mi-au oferit-o la secție de dimineață. Nu am suficientă mâncare pentru a servi trei persoane și să mănânc singură ar fi culmea impolitețiii.

– Tată, trebuie să mai reduci din zahăr, spune Charlotte, scuturând din cap. Știi că nu-ți face bine.

– Ei, răspunde el. E greu să te dezveți de vechile obiceiuri, nu-i așa, Molly? zice, apoi se mângâie pe burtă și chicotește.

Charlotte își așază ceașca pe masă. Ia un blocnotes cu foi galbene și un pix fin, auriu, pe care le așezase pe podea, lângă scaunul ei.

– Bun, Molly. Ia un loc. Ești gata să stăm de vorbă? Voi avea nevoie să îmi spui tot ce știi despre familia Black și de ce crezi că ești acuzată de... ei bine, de diverse multe lucruri.

– Acuzată pe nedrept, spun eu când iau loc lângă domnul Preston.

– Bineînțeles, Molly, răspunde Charlotte. Îmi pare rău că nu m-am exprimat clar de la început. Eu și tatăl meu nu am fi aici dacă nu am crede asta. Tata e convins că nu ai avut nimic de-a face cu toată situația. El suspectează de mult că la hotel au loc activități necinstite.

Face o pauză și privește prin cameră. Ochii îi poposesc pe draperiile înflorate ale lui Buni, pe vitrină și picturile cu peisaje englezești de pe perete.

– Înțeleg de ce tata e așa sigur de tine, Molly. Dar ca să te absolvim de vină, trebuie să ne dăm seama cine ar putea fi vinovat de aceste infracțiuni. Amândoi credem că te-au jucat. Înțelegi? Ai fost folosită ca un pion în moartea domnului Black.

Imi amintesc de pistolul din aspirator. Singurele persoane care știau de mine și de pistol erau Giselle și Rodney. Doar acel gând stârnește în mine un val de tristețe. Simt că mă prăbușesc și nu mai destulă vlagă cât să stau dreaptă.

– Sunt nevinovată, spun eu. Nu l-am omorât pe domnul Black.

Lacrimile îmi înțeapă ochii, dar mi le înfrânez. Nu vreau să mă fac de râs, chiar nu vreau.

– E în regulă, spune domnul Preston, bătându-mă ușor pe brat. Te credem. Tot ce trebuie să spui este adevărul, adevărul *tău*, iar Charlotte se va ocupa de restul.

– Adevărul meu. Da, spun eu. Pot să fac asta. Presupun că e timpul.

Încep cu o descriere amănunțită a ceea ce am văzut în ziua în care am intrat în apartamentul soților Black și l-am găsit pe el mort în pat. Charlotte notează rapid fiecare cuvânt al meu. Descriu băuturile de pe masa murdară din living, recipientul cu pastile vărsate din dormitor, halatul aruncat pe podea, cele trei perne de pe pat, și nu patru, câte ar fi trebuit să fie. Încep să tremur în timp ce îmi amintesc.

– Nu sunt sigur că pernele și dezordinea sunt detaliile pe care le caută Charlotte, Molly, spune domnul Preston. Cred că ea caută detalii care ar putea sugera o înscenare.

– Corect, adaugă Charlotte. Cum ar fi pastilele. Ai spus că pastilele erau ale lui Giselle. Le-ai atins? Recipientul era etichetat?

– Nu, nu le-am atins. Nu în ziua aceea cel puțin. Iar recipientul nu avea etichetă. Știam că erau ale lui Giselle pentru că ea le lua deseori în prezența mea când făceam curat în apartament. În plus, am văzut de multe ori borcănașul în baie. Le numea „prietenele ei benzo" sau „pastilele de relaxare". Cred că „benzo" e un medicament sau ceva. Ea nu mi s-a părut a fi bolnavă – adică, nu fizic. Dar unele boli seamănă destul de mult cu cameristele – omniprezente, dar aproape imperceptibile.

Charlotte ridică privirea din carnetul ei.

– Foarte adevărat, spune ea. Benzo este prescurtarea de la benzodiazepină. Este un medicament împotriva anxietății și depresiei. Pastile mici și albe?

– O nuanță plăcută de albastru, ca ouăle de măcăleandru, de fapt.

– Hm, spune Charlotte. Deci era un drog, nu un medicament prescris. Tată, ai vorbit vreodată cu Giselle? Ai remarcat vreodată un comportament ciudat la ea?

– Comportament ciudat? spune el, sorbind din ceai. Comportamentul ciudat e ceva la ordinea zilei când ești portar la Regency Grand. Era evident că ea și domnul Black erau deseori în relații

proaste. In ziua în care a murit domnul Black, ea a plecat grăbită și plângea. Cu o săptămână înainte, același lucru, dar asta a fost după o vizită din partea Victoriei, fiica domnului Black, și a fostei soții, prima doamnă Black.

– Îmi amintesc acea zi, spun eu. Doamna Black – prima – mi-a ținut ușa liftului deschisă, dar fiica ei mi-a spus să iau liftul de serviciu. Giselle mi-a spus că Victoria nu o plăcea. Poate din cauza asta plângea Giselle în acea zi, domnule Preston.

– Lacrimile și dramatizările erau ceva destul de firesc pentru Giselle, spune domnul Preston. Presupun că nu e surprinzător, atunci când te gândești la bărbatul cu care s-a căsătorit. Departe de mine gândul de a dori răul cuiva, dar nu am fost trist când am văzut că viața acelui bărbat a ajuns la final.

– De ce spui asta? întreabă Charlotte.

– Dacă lucrezi ca portar într-un loc ca Regency Grand atâta vreme cât am făcut-o eu, poți citi oamenii dintr-o singură privire. El nu era un gentleman, nici pentru actuala doamnă Black și nici pentru fosta doamnă Black. Ia aminte la vorbele mele, ăla era un individ rău.

– O canalie? întreb eu.

– O canalie de cea mai joasă speță, confirmă domnul Preston.

– Avea inamici evidenți, tată? Cineva care ar fi putut să vrea să scape de el?

– Oh, sunt sigur că avea. Eu eram unul dintre ei. Dar erau și alții. În primul rând, femeile – *celelalte* femei. Când doamnele Black, cea nouă sau cea veche, nu erau prin preajmă, veneau... cum ar trebui să le numesc... tinere dame de companie?

– Tată, spune doar prostituate.

– Le-aș numi așa dacă aș ști sigur că asta erau, dar niciodată nu am asistat efectiv la vreo tranzacție. Sau la partea cealaltă, zice domnul Preston, apoi tușește și se uită la mine. Scuze, Molly. E totul foarte neplăcut.

– Este, spun eu. Dar pot să confirm asta. Giselle mi-a spus că domnul Black se angaja în relații extraconjugale. Și chiar cu mai multe femei. Giselle suferea. De înțeles.

– Ea ți-a spus asta? întreabă Charlotte. Ai mai spus altcuiva?

– Bineînțeles că nu, zic eu și îmi ajustez nasturele de sus al bluzei. Discreția e mottoul nostru. Un serviciu pentru clienți invizibil este scopul nostru.

Charlotte se uită la tatăl ei.

– Edictul domnului Snow pentru angajații hotelului, explică el. El este managerul hotelului și autoproclamatul Marele Vizir al ospitalității și igienizării hotelului. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva rolul său de Mister Clean[2] nu e decât o fațadă deșteaptă.

– Molly, spune Charlotte. Poți să îmi spui ceva ce ar putea să mă facă să înțeleg acuzațiile legate de droguri și arme care sunt aduse împotriva ta?

– Pot să lămuresc câte ceva, sper. Eu și Giselle eram mai mult decât cameristă și oaspete. Ea avea încredere în mine. Îmi împărtășea secrete. Era prietena mea.

Mă uit spre domnul Preston, temându-mă că îl dezamăgesc din moment ce am depășit limita oaspete-angajat. Dar el nu pare supărat, doar îngrijorat.

– Giselle a venit la mine acasă în ziua următoare celei în care a murit domnul Black. Nu am spus poliției nimic despre asta. M-am gândit că era o vizită privată în propria mea casă și, prin urmare, nu îi privea pe ei. Era foarte supărată. Și avea nevoie să-i fac o favoare. M-am conformat.

– Oh, vai, spune domnul Preston.

– Tată, zice Charlotte. Apoi mie: Ce te-a rugat să faci?

– Să recuperez pistolul pe care îl ascunsese în apartament, în ventilatorul de la baie.

Charlotte și domnul Preston schimbă o altă privire, una care îmi este mult prea familiară – ei înțeleg ceva ce mie îmi scapă.

– Dar nu s-au auzit împușcături, și nici nu s-au găsit răni pe corpul domnului Black, spune domnul Preston.

– Nu, potrivit informațiilor din rapoartele pe care le-am văzut, răspunde Charlotte.

– Asfixiat, spun eu. Asta a spus detectiva Stark.

Charlotte rămâne cu gura căscată.

– Bine de știut, spune ea și notează ceva în carnetul ei galben. Deci pistolul nu a fost arma crimei. I l-ai returnat lui Giselle?

– Nu am avut ocazia. L-am ascuns în aspiratorul meu, sperând că i-l voi da ulterior. Apoi, la prânz, am părăsit hotelul.

– Așa este, spune domnul Preston. Te-am văzut ieșind în viteză pe ușă și mă întrebam unde te duci în așa grabă.

Mă uit în jos la cana din poala mea. Ceva îmi tulbură conștiința; dragonul din pântecul meu începe să se foiască.

– Am găsit verigheta domnului Black, spun eu. Și am amanetat-o. Știu că a fost greșit. Doar că mi-a fost foarte greu să-mi îndeplinesc de una singură obligațiile financiare. Bunicii mele i-ar fi foarte rușine cu mine.

Nu pot să suport să mă uit la nici unul dintre ei. În schimb, mă holbez pur și simplu în gaura neagră din ceașca mea de ceai.

– Fată dragă, spune domnul Preston. Bunica ta înțelegea problemele financiare mai bine decât majoritatea oamenilor. Crede-mă, știu asta despre ea și multe

altele. Am înțeles că ți-a lăsat câteva economii, după ce a murit?

– Duse, spun eu. S-au irosit pe lucruri mărunte.

Nu pot să explic despre Wilbur și despre Fabergé. Nu pot să-mi mărturisesc toată rușinea deodată.

– Deci ai amanetat verigheta și te-ai întors la muncă? întreabă Charlotte.

– Da.

– Iar poliția te aștepta când te-ai întors?

– Așa este, Charlotte, intervine domnul Preston. Am fost de față. Și, fir-ar să fie, nu am putut să fac nimic ca să împiedic asta, deși am încercat.

Charlotte își mută greutatea în scaun, își încrucișează picioarele.

– Cum rămâne cu acuzațiile legate de droguri? Înțelegi cum au apărut?

– S-au găsit urme de cocaină pe căruciorul meu de cameristă. Nu am nici cea mai mică idee cum e posibil așa ceva. I-am promis lui Buni cu mult timp în urmă că nu mă voi atinge niciodată în viața mea de nici un drog. Acum mă tem că mi-am încălcat promisiunea.

– Fată dragă, spune domnul Preston. Sunt sigur că ea nu a vorbit ad-litteram.

– Hai să ne întoarcem la pistol, spune Charlotte. Cum l-a găsit poliția în aspiratorul tău?

Și acum e momentul în care trebuie să explic ce piese am pus laolaltă de când m-au arestat.

– Rodney, spun eu, înecându-mă cu cele două silabe pe care abia sunt capabilă să le scot pe gură.

– Mă întrebam când va răsări numele lui, spune domnul Preston.

– Când poliția a vorbit cu mine ieri, mi-a fost frică. Foarte frică. M-am dus direct acasă și l-am sunat pe Rodney.

– El este barmanul de la Social, adaugă domnul Preston, către Charlotte. Un arogant și un cretin. Notează asta.

Mă doare să îl aud pe domnul Preston rostind cuvintele acelea.

– L-am sunat pe Rodney, spun eu. N-am știut ce altceva să fac. Mi-a fost un prieten loial, poate chiar puțin mai mult decât un prieten. I-am spus că poliția m-a interogat, i-am spus despre Giselle și pistolul din aspiratorul meu și despre verigheta pe care am găsit-o și am amanetat-o.

– Dă-mi voie să ghicesc. Rodney a spus că va fi mai mult decât bucuros să ajute o fată drăguță ca tine, spune domnul Preston.

– Cam așa ceva. Dar detectiva Stark a spus că Cheryl, supraveghetoarea mea, a fost cea care m-a urmărit la amanet. Poate că ea e vinovată pentru toate astea? Nu este absolut deloc de încredere. Poveștile pe care aș putea să vi le spun...

– Draga mea Molly, spune domnul Preston, cu un oftat. Rodney s-a folosit de Cheryl ca să te denunțe. Înțelegi? Cel

mai probabil, s-a folosit de pistolul și de verigheta aflate în posesia ta pentru a se pune la adăpost de suspiciuni, redirecționându-le către tine. Rodney ar putea foarte bine să aibă de-a face și cu cocaina găsită pe căruciorul tău. Și cu uciderea domnului Black.

Știu că Buni ar fi nemulțumită, dar umerii mi se cocârjează și mai mult. Abia pot să mai stau dreaptă.

– Credeți că poate Rodney și Giselle sunt în cârdășie? întreb eu.

Domnul Preston încuviințează ușor din cap.

– Înțeleg, spun eu.

– Îmi pare rău, Molly. Am încercat să te avertizez în privința lui Rodney, spune el.

– Într-adevăr, domnule Preston. Puteți să adăugați și un: „Ți-am spus eu". O merit.

– Nu meriți, răspunde el. Cu toții avem unghiuri moarte.

Se ridică și merge spre vitrina lui Buni. Se uită la poza mamei mele, apoi o pune jos. După care ridică fotografia cu mine și cu Buni la Olive Garden. Zâmbește, apoi se întoarce la locul său, pe canapea.

– Tată, ce ai văzut, mai exact, la hotel, de te-a făcut să fii suspicios că acolo se desfășoară activități ilegale? Chiar crezi că se face trafic de droguri la Regency Grand?

– Nu, spun eu hotărât, înainte ca el să poată răspunde. Regency Grand este o

instituție curată. Domnul Snow nu ar accepta să fie altfel. Singura problemă ar mai fi Juan Manuel.

– Juan Manuel Morales, spălătorul de vase? întreabă domnul Preston.

– Da, răspund eu. În împrejurări normale, cu siguranță nu aș umbla cu vorba, dar acestea sunt departe de a fi niște împrejurări normale.

– Continuă, spune Charlotte.

Domnul Preston se apleacă, încercând să-și găsească o poziție în care să evite arcurile noduroase ale canapelei.

Eu explic totul. Că permisul de muncă al lui Juan Manuel a expirat cu ceva timp în urmă, că nu are unde să locuiască și că, în secret, Rodney îl lasă să stea peste noapte în camerele goale din hotel. Povestesc despre genții de voiaj pe care le las în camere și cum fac curat după Juan Manuel și prietenii lui în fiecare dimineață.

– Recunosc, spun eu, că nu știu cum, într-o singură noapte, se poate aduna atât de mult praf într-o cameră.

Charlotte își pune pixul jos pe carnețel și i se adresează tatălui său.

– Uau, tată. La ce instituție distinsă lucrezi!

– *Par excellence,* cum zic francezii, adaug eu.

Domnul Preston își ține capul în mâini și îl scutură înainte și înapoi.

– Ar fi trebuit să știu, spune el. Arsurile de pe mâinile lui Juan, felul în care mă evita când îl întrebam cum îi merge.

Abia atunci, piesele puzzle-ului se potrivesc în mintea mea. Prietenii uriași ai lui Rodney, praful, coletele și gențile de noapte. Urmele de cocaină de pe cărucior ul meu.

– Oh, Doamne, spun eu. Juan Manuel. Este abuzat și constrâns.

– E forțat să îndoiască drogurile în fiecare noapte la hotel, spune domnul Preston. Și nu e singurul de care se folosesc. S-au folosit, de asemenea, și de tine, Molly.

Înghit în sec, încercând să scap de nodul enorm care mi s-a pus în gât.

Văd totul clar, tot ce s-a întâmplat.

– Nu am lucrat numai pe post de cameristă, nu-i așa? întreb eu.

– Mă tem că nu, răspunde Charlotte. Îmi pare rău să o spun, Molly, dar ai lucrat și pe post de cărăuș.

Marcă de produse de curățenie; literal: „Domnul Curat“ (n.red.)

19

Charlotte poartă o conversație șoptită la telefon, cu cineva de la biroul său. Domnul Preston merge la toaletă. Eu străbat livingul. Mă opresc la fereastră și o deschid puțin, în încercarea zadarnică de a lua o gură de aer. Atașat de peretele nostru exterior, o hrănitoare de păsări goală se leagănă în bătaia vântului. Eu și Buni stăteam la fereastră și priveam păsările. Le admiram ore întregi cum ciuguleau firimiturile de pâine pe care le lăsam afară. Am botezat fiecare păsăruică – Sir Chirpsalot, Lady Wingdamere și Earl of Beak. Dar când domnul Rosso s-a plâns de zgomot, nu le-am mai hrănit. Păsările au zburat departe și nu s-au întors niciodată. O, să fii o pasăre...

Pe când mă uit pe fereastră, aud frânturi din conversația lui Charlotte – „verificarea antecedentelor lui Rodney Stiles", „arme de foc înregistrate pe numele lui Giselle Black", „evidențe ale inspecțiilor la Regency Grand Hotel".

Domnul Preston iese de la toaletă.

– Nici un semn de la Juan Manuel? întreabă el.

– Nu încă, răspund eu.

În urmă cu o oră, Charlotte și domnul Preston au hotărât să îl contactăm pe

Juan Manuel. Eu nu eram deloc sigură dacă ar trebui să-l târăsc în mizeria mea.

– Este lucrul corect de făcut, a spus Charlotte. Din mai multe motive.

– El deține piesele lipsă, a adăugat domnul Preston. Ar putea fi singurul care să facă lumină în tot acest fiasco – dacă îl putem convinge să vorbească.

– Nu îi va fi frică? am întrebat eu. Am motive să cred că familia lui a primit amenințări. Și la fel și el.

Nici nu pot măcar să menționez cealaltă parte – urmele de arsură.

– Da, a spus Charlotte. Cui nu i-ar fi frică? Dar el va avea azi la dispoziție o nouă alegere, pe care nu a avut-o înainte.

– Ce alegere? am întrebat eu.

– Între noi și ei, răspunde domnul Preston.

Domnul Preston nu a irosit timpul după aceea. A sunat pe cineva de la bucătăria hotelului, care, la rândul său, a sunat pe altcineva, care a căutat discret prin dosarele personalului și i-a dat numărul personal de mobil al lui Juan Manuel, pe care, apoi, fiecare dintre noi l-a notat degrabă în telefonul său.

Am așteptat neliniștită, în timp ce domnul Preston îl apela. Cum ar fi dacă și el s-ar dovedi a fi o altă dezamăgire, o altă persoană care nu era cine credeam eu că e?

– Juan Manuel? a spus domnul Preston. Da, așa este...

Nu auzeam răspunsurile lui Juan Manuel, dar îmi imaginam expresia lui de mirare, pe când încerca să își dea seama de ce îl suna domnul Preston.

– Cred că ești în mare pericol, a explicat domnul Preston și a continuat spunând că fiica lui este avocată și că el știe că Juan a fost constrâns la hotel.

A urmat o scurtă pauză, cât timp Juan Manuel a vorbit.

– Înțeleg, a spus domnul Preston. Nu vrem să pățiți nimic, nici tu, nici familia ta. Ar trebui să știi că și Molly are probleme... Da, corect... I-a fost înscenată moartea domnului Black, a spus domnul Preston.

O altă pauză scurtă, cu încuviințări din cap, după care:

– Mulțumesc... Da... Cu siguranță, îți putem explica totul în detaliu. Și, te rog, să știi, nu am face niciodată nimic care... Da, bineînțeles. Toate deciziile îți vor aparține... Îți voi trimite un SMS cu adresa. Pe curând.

A trecut mai bine de o oră, iar Juan Manuel nu a ajuns încă. Toată așteptarea și agitația au un efect vătămător asupra nervilor mei. Ca să mă calmez, mă gândesc ce diferență e să îi am pe domnul Preston și pe Charlotte de partea mea. Ieri, eram singură. Apartamentul acesta mi se părea sumbru și pustiu. Din ziua în care a murit Buni, și-a pierdut parcă orice urmă de culoare și însuflețire. Dar

acum este din nou plin de viață, revitalizat. Mă uit la hrănitoarea pentru păsări, de la fereastră. Poate că mai târziu voi căuta firimituri și îl voi umple, indiferent de ceea ce spune domnul Rosso.

Mă simt foarte agitată și nu pot să stau locului, de aceea mă plimb de colo colo. Dacă aș fi fost aici singură, probabil că aș fi frecat podelele sau aș fi curățat faianța din baie, dar nu sunt singură, nu mai sunt. Este și nou, și ciudat să am companie. Este, de asemenea, un confort grozav.

Domnul Preston se așază pe canapea.

Charlotte își încheie apelul.

Un lucru mă roade și decid să-i dau glas.

– Nu credeți că ar trebui să-l sun pe R... Rodney? întreb eu, poticnindu-mă din nou la numele său, dar reușind în cele din urm să-l scuip afară. Poate că ar oferi o explicație? Poate că el nu are nici o legătură cu faptul că s-au găsit urme de cocaină pe căruciorul meu. Ar fi putut să fie Cheryl, nu-i așa? Sau altcineva? Dacă Rodney ar fi, de fapt, cel care poate explica efectiv toate acestea?

– În nici un caz, spune Charlotte. Tocmai i-am verificat trecutul lui Rodney. Provine dintr-o familie bogată, dar a fost dat afară din casă de către părinți pe când avea cincisprezece ani. A ajuns apoi într-un cămin. Apoi s-a

apucat de infracțiuni minore, cu dosare de furt, ultraj și diverse alte acuzații legate de droguri, care nu s-au definitivat însă, precum și o listă kilometrică de adrese diferite înainte de a se stabili în acest oraș.

– Vezi, Molly? E o idee proastă să-l suni pe ticălosul ăsta, spune domnul Preston, netezind pătura de pe canapea, croșetată de Buni. O să spună numai minciuni.

– Iar apoi o să dispară, adaugă Charlotte.

– Cum rămâne cu Giselle? Ea trebuie să știe ceva ce m-ar putea ajuta. Sau domnul Snow?

Înainte ca oricare dintre ei să răspundă, se aude o bătaie în ușă.

Mi se taie răsuflarea.

– Dacă e poliția?

Camera începe iar să se unduiască și mă tem că nu voi reuși să ajung până la ușa de la intrare.

Charlotte se ridică în picioare.

– Ai un reprezentant legal acum. M-ar fi sunat pe mine mai întâi dacă voiau să te contacteze. Vine lângă mine. E în regulă, spune ea, punând o mână încurajatoare pe încheietura mea.

Funcționează. Mă simt imediat puțin mai calmă și valurile podelei se solidifică.

Domnul Preston apare de cealaltă parte a mea.

– Poți să faci asta, Molly, spune el. Hai să deschidem ușa împreună.

Respir adânc și merg spre intrare. Deschid ușa.

Juan Manuel stă în fața mea. Poartă un tricou polo, călcat cu grijă și băgat în blugii săi curați. Într-o mână, cară o pungă de plastic albă, pentru mâncare la pachet. Are ochii mari și gâfâie, de parcă ar fi urcat scările două câte două.

– Bună, Molly, spune el. Nu-mi vine să cred. N-am vrut niciodată să-ți fac probleme. Dacă aș fi putut..., spune, dar se oprește în mijlocul frazei. Tu cine ești? întreabă el, uitându-se peste mine, spre Charlotte.

Ea face un pas în față.

– Sunt Charlotte, avocata lui Molly și fiica domnului Preston. Te rog să nu te temi. Nu avem nici o intenție de a te preda. Și știm că ești într-un pericol grav.

– Sunt băgat mult prea adânc, spune el. Atât de adânc! Nu am ales niciodată situația asta. Ei m-au obligat. Ei au obligat-o și pe Molly. E la fel, dar diferit.

– Amândoi avem probleme, Juan Manuel, spun eu. E foarte serios.

– Da, știu, spune el.

Domnul Preston vorbește din spatele meu.

– Ce e în pungă?

– Resturi de la hotel, răspunde Juan Manuel. A trebuit să fac să pară că îmi iau mai devreme pauza de cină. Sunt sendvișuri rămase de la ceaiul de după-

amiază. Știu că vă plac, domnule Preston.

– Oh, da. Mulțumesc, spune domnul Preston. Le voi așeza pe o farfurie. Cu toții avem nevoie să ne păstrăm energia.

Domnul Preston ia punga și o duce la bucătărie.

Juan Manuel stă în prag fără să se miște. Acum, că nu mai ține punga, este ușor de văzut că îi tremură mâinile. Ca și ale mele, de altfel.

– Nu intri? spun eu. El face doi pași nesiguri înainte. Sunt recunoscătoare că ai venit, mai ales ținând cont de circumstanțele tale actuale. Sper cu adevărat că vei vorbi cu mine, spun eu. Și cu ei. Am nevoie... de ajutor.

– Știu, Molly. Suntem amândoi foarte adânc implicați.

– Da. S-au întâmplat lucruri pe care eu nu...

– Pe care nu le-ai înțeles... până acum.

– Da, spun eu.

Mă uit la antebrațele sale pline de cicatrice, apoi mă întorc.

El intră și privește în jur prin apartament.

– Uau, spune el. Locul ăsta... îmi amintește de casă. Apoi se descalță. Unde pot să îmi pun pantofii de muncă? Nu sunt foarte curați.

– Oh, foarte atent din partea ta, spun eu.

Păşesc pe lângă el şi deschid dulapul. Scot o cârpă. Sunt pe cale să-i şterg pantofii pe talpă, când el îmi ia cârpa din mâini.

– Nu, nu. Pantofii mei, treaba mea.

Rămân pe loc, neştiind ce să fac, în timp ce el îşi şterge grijuliu pantofii, îi pune în dulap, apoi împăturește frumos cârpa şi o pune deoparte, înainte de a închide uşa dulapului.

– Trebuie să te previn că nu prea sunt în apele mele. Totul a fost profund... şocant. Şi nu primesc vizitatori în mod normal, deci nu sunt obişnuită nici cu asta. Nu mă prea pricep să întreţin oamenii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Molly, spune domnul Preston din bucătărie. Relaxează-te şi acceptă o mână de ajutor. Juan Manuel, poate ai putea să mă ajuţi în bucătărie?

Juan Manuel i se alătură, iar eu mă scuz ca să merg la toaletă. Adevărul este că am nevoie de un moment să mă reculeg. Mă uit în oglindă şi respir adânc. Juan Manuel e aici şi suntem amândoi în pericol. Arăt de parcă sunt pe cale să mă prăbuşesc. Am cearcăne negre sub ochii umflaţi şi roşii. Sunt încordată şi obosită. La fel ca la plăcile de faianţă care mă înconjoară, încep să se vadă şi la mine fisurile. Îmi arunc nişte apă pe faţă, mă şterg, iar apoi ies din

baie, alăturându-mă oaspeților mei în living.

Domnul Preston aduce tava lui Buni plină cu gustări delicate, sendvișuri cu castravete – coaja înlăturată –, miniquiche-uri și alte resturi delicioase. Miros mâncarea și stomacul începe imediat să-mi vuiască. Domnul Preston așază tava pe măsuța de cafea. Apoi aduce un scaun din bucătărie pentru Juan Manuel. Ne ocupăm cu toții locurile.

Nu-mi vine să cred. Iată-ne în livingul lui Buni, toți patru. Eu și domnul Preston stăm pe canapea, iar în fața mea sunt Charlotte și Juan Manuel. Schimbăm politeți, de parcă am fi la o petrecere cu ceai, între prieteni, deși toți știm că nu e așa. Charlotte îl întreabă pe Juan Manuel despre familia lui și de când lucrează la Regency Grand. Domnul Preston subliniază cât de muncitor și de încredere este el. Juan Manuel privește în poală.

– Muncesc din greu, da, spune el. Prea din greu. Și totuși, am probleme mari.

Avem în poală farfurioare umplute cu sendvișuri miniaturale, pe care le mâncăm, eu mai repede decât ceilalți.

– Mâncați, spune Charlotte. Amândoi. Nu e ușor. Veți avea nevoie de toate forțele.

Juan Manuel se apleacă.

– Uite. Încearcă-le pe astea, spune el și așază două sendvișuri drăguțe, cât degetul de mari, pe farfuria mea. Eu le-am făcut.

Iau un sendviș și mușc din el. Are un gust excelent, e cu cremă de brânză pufoasă și somon afumat, cu mult mărar și un pic de coajă de lămâie. Nu am mâncat în viața mea un sendviș mai bun decât acesta. E atât de delicios încât îmi este aproape imposibil să urmez regula de mestecat a lui Buni. Sendvișul a dispărut înainte să îmi dau seama.

– Încântător, spun eu. Mulțumesc.

Rămânem cu toții tăcuți pentru o clipă, dar nu-mi dau seama dacă ceilalți se simt sau nu în largul lor. Pentru un scurt moment, în ciuda circumstanțelor, simt ceva ce nu am simțit de mult timp, de când a murit Buni. Simt... tovărășie. Simt... că nu sunt complet singură. Apoi îmi amintesc ce i-a adus pe toți aici, iar neliniștea mă cuprinde din nou. Îmi așez farfuria deoparte.

Charlotte face la fel. Își ia carnetul și pixul de lângă scaun.

– Ei bine, suntem cu toții aici din același motiv, așa că am face bine să începem. Juan Manuel, cred că tata te-a pus la curent cu situația dificilă în care se află Molly. Și cred că tu însuți te afli într-o situație care te pune la grea încercare.

Juan Manuel se foiește în scaun.

– Da, spune el. Așa este. Ochii săi căprui privesc într-ai mei. Molly, spune el, nu am vrut niciodată să fii implicată în așa ceva, dar când te-au adus, nu am știut ce să fac. Sper că mă crezi.

Înghit în sec și mă gândesc la cuvintele sale. Îmi ia un moment până să reușesc să disting între o minciună spusă direct în față și adevăr. Dar apoi totul se limpezește și văd clar pe chipul său. Spune adevărul.

– Mulțumesc, Juan Manuel. Te cred.

– Spune-i ce mi-ai spus mie în bucătărie, sugerează domnul Preston.

– Știi cum în fiecare noapte stăteam într-o cameră diferită din hotel? Cum îmi dădeai câte o cheie diferită în fiecare noapte?

– Da, spun eu.

– Domnul Rodney nu ți-a spus întreaga poveste. Ce-i drept, nu mai am un apartament. Și nici permis de muncă. Atunci când le aveam, totul era grozav. Trimiteam bani acasă. Era necesar, pentru că după ce a murit tata, ai mei nu se mai ajungeau cu banii. Familia mea era așa mândră de mine – „Ești un fiu bun", spunea mama. „Muncești din greu pentru noi". Eram foarte fericit. Făceam ceea ce trebuie, explică Juan Manuel, apoi tace pentru câteva clipe, înghite în sec și, în cele din urmă, reia. Apoi, când am avut nevoie ca permisul de muncă să-mi fie prelungit, domnul Rodney a

spus: „Nici o problemă". El m-a prezentat prietenului său avocat. Iar acel prieten avocat mi-a luat o grămadă de bani, dar într-un final, nu mi-a obținut permisul. M-am plâns la Rodney și el a spus: „Avocatul ăsta al meu te rezolvă cu orice. O să capeți permisul în câteva zile". Mi-a spus că se va asigura că domnul Snow nu află. Dar a mai spus: „Trebuie să mă ajuți și tu cu ceva, să știi. O mână spală pe alta". Eu nu voiam să fac asta. Voiam să mă întorc acasă, să găsesc o altă cale. Dar nu puteam. Nu mai aveam nici un ban rămas.

Juan Manuel tace.

– Ce te-a pus Rodney să faci, mai exact? întreabă Charlotte.

– Noaptea, după ce ieșeam din tură, mă strecuram într-o cameră de hotel, cu cheia pe care mi-o dădea Molly. Tot ea lăsa geanta pentru mine acolo, nu-i așa?

– Da, spun eu. Așa e. În fiecare noapte.

– Acea geantă nu a fost niciodată a mea. Era a domnului Rodney. Înăuntru erau drogurile lui. Cocaină. Și altele. Aducea mai multe droguri mai târziu în noapte, când nu mai era nimeni prin preajmă. Apoi pleca. Toată noaptea, mă punea să lucrez – uneori singur, alteori cu oamenii lui – și pregăteam cocaina pentru vânzare. Nu știam nimic despre lucrurile astea înainte, jur. Dar am învățat. A trebuit să învăț. Repede.

– Când spui că te-a obligat, la ce te referi, mai exact? întreabă Charlotte.

Juan Manuel își frânge mâinile în timp ce vorbește.

– I-am spus domnului Rodney: „Nu voi face așa ceva. Nu pot. Aș prefera să fiu deportat decât să fac asta. E ceva greșit". Dar zicând asta, n-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. A zis că mă omoară. „Nu-mi pasă", i-am spus. „Omoară-mă. Asta nu e viață".

Juan Manuel face o pauză, se uită în jos, apoi continuă.

– Dar în cele din urmă, domnul Rodney a găsit o cale de a mă obliga să-i fac treburile murdare.

Încordarea se citește pe chipul lui Juan Manuel. Observ cercurile întunecate din jurul ochilor săi roșii. Arătăm la fel, eu și el, cu toate necazurile noastre expuse la vedere.

– Ce a făcut Rodney apoi?

– A spus că dacă nu păstrez tăcerea și nu-i fac treburile murdare, îmi omoară familia de acasă. Nu înțelegeți. El are prieteni răi. Îmi știe adresa din Mazatlán. E un om rău. Uneori, când munceam până târziu, eram atât de obosit încât adormeam pe scaun. Mă trezeam, uitam unde sunt. Oamenii domnului Rodney mă loveau, aruncau apă pe mine ca să mă țină treaz. Uneori mă ardeau cu țigările ca să mă pedepsească. Își întinde mâinile. Molly, spune Juan Manuel. Am

inventat minciuni despre cum mă ardeam la mașina de spălat vase; îmi pare rău. Nu e ăsta adevărul, zice, apoi vocea i se sparge și izbucnește în lacrimi. E greșit, spune el. Știu că un bărbat în toată firea nu ar trebui să plângă ca un bebeluș, spune el, ridicând privirea spre mine. Molly, când ai apărut în camera de hotel în acea zi și m-ai găsit acolo cu Rodney și oamenii lui, am încercat să-ți spun să fugi, să mergi să zici cuiva. Nu am vrut să te prindă în capcană, așa cum m-au prins pe mine. Dar au reușit. Au găsit o modalitate de a te prinde și pe tine.

Domnul Preston scutură din cap pe când Juan Manuel continuă să suspine. Încep să-mi curgă și mie lacrimile.

Dintr-odată, mă simt foarte obosită, așa cum nu m-am simțit niciodată în toată viața mea. Tot ce vreau este să mă ridic de pe acest scaun, să merg pe coridor până în dormitorul meu, să mă înfășor în cuvertura cu steaua solitară a lui Buni și să dorm pentru totdeauna. Mă gândesc la Buni în ultimele sale zile. Așa s-o fi simțit spre final, stoarsă de orice dorință de a merge mai departe?

– Se pare că ne-am găsit șobolanul, spune domnul Preston.

– Unde e unul, sunt mai mulți, adaugă Charlotte și se întoarce spre Juan Manuel. Lucra Rodney cu domnul Black? Ai auzit sau văzut vreodată ceva – orice –

care ar putea să sugereze că domnul Black era, de fapt, în spatele operațiunii cu droguri?

Juan își șterge lacrimile de pe față.

– Domnul Rodney nu a spus multe despre domnul Black, dar uneori răspundea la telefoane. El crede că sunt atât de prost încât nu înțeleg. Dar eu auzeam totul. Domnul Rodney venea uneori în cameră, în toiul nopții, cu bani mulți de tot. Stabilea întâlniri pentru a-i da bani domnului Black. Mult mai mulți bani decât am văzut vreodată în viața mea. Așa, explică și face un gest cu mâinile.

– Teancuri de bani, spune Charlotte.

– Da. Noi. Proaspete.

– Grămezi de genul acela existau în seiful domnului Black în ziua în care l-am găsit mort, spun eu. Teancuri perfecte, curate.

Juan Manuel continuă.

– Odată, Rodney era chiar supărat pentru că nu erau foarte mulți bani în acea noapte. A mers să se întâlnească cu domnul Black și, când s-a întors, avea o urmă de arsură, exact ca ale mele. Dar nu pe brațe. Pe piept. Așa am știut că nu doar eu eram pedepsit.

Piesele încep să se așeze laolaltă. Îmi amintesc de V-ul cămășii albe, proaspăt spălate, a lui Rodney și de pata rotundă, ciudată, care îi întina pieptul perfect neted.

– Am văzut acea urmă, spun eu.

– Mai e ceva, spune Juan Manuel. Domnul Rodney nu a vorbit cu mine direct despre domnul Black. Dar știu că o cunoștea pe soția lui. Pe noua soție. Doamna Giselle.

– Nu se poate, spun eu. Rodney m-a asigurat că abia dacă i-a vorbit vreodată.

Dar chiar când o spun, îmi dau seama că sunt o neroadă.

– De unde știi că Rodney o cunoaște pe Giselle? întreabă Charlotte.

Juan Manuel își scoate telefonul din buzunar și se uită prin niște poze până când o găsește pe cea pe care o căuta.

– Pentru că l-am prins, spune el. *En flagrante delito* sau cum spuneți voi?

– În flagrant? spune domnul Preston.

– Așa, confirmă el și întoarce telefonul pentru a ne arăta poza.

Sunt Rodney și Giselle. Se sărută atât de pasional pe un coridor întunecat al hotelului, încât cu siguranță nu l-au observat pe Juan Manuel fotografiindu-i. Îmi simt inima grea și mă înțeapă, în timp ce mă holbez la poză, remarcând diverse detalii – părul ei peste umărul lui, mâna lui pe mijlocul ei arcuit. Mă tem că inima ar putea să-mi stea de tot.

– Uau, face Charlotte. Poți să-mi trimiți asta?

– Da, spune Juan Manuel.

Îi dă numărul ei de telefon, iar el îi trimite poza într-un mesaj. Durează doar

câteva secunde ca dovada josnică să apară, reprodusă, în telefonul ei.

Charlotte se ridică și merge de colo colo prin încăpere.

– Devine din ce în ce mai clar că Giselle și Rodney aveau multiple motive să dorească moartea domnului Black. Dar singura cale prin care putem dovedi că Molly e nevinovată este să găsim o dovadă irefutabilă că unul dintre ei sau amândoi l-au ucis pe domnul Black.

– N-a fost Giselle, spun eu. N-a făcut-o ea.

Mulți ochi sceptici se întorc în direcția mea.

– O, Molly, de unde știi asta? întreabă Charlotte.

– Știu, pur și simplu.

Charlotte și domnul Preston schimbă din nou o privire între ei, trădându-le îndoiala.

Domnul Preston se ridică în picioare.

– Am o idee, anunță el.

– Oh, face Charlotte.

– Ascultați-mă, spune el. Nu va fi ușor și va trebui să lucrăm ca o echipă...

– Asta este evident, spune Charlotte.

– Îmi place ideea asta de echipă, spune Juan Manuel. Nu e corect felul în care ne tratează.

– Trebuie să fim convingători, spune domnul Preston. Trebuie să punem la cale un plan imbatabil.

– Un plan, spune Charlotte.

– Da, răspunde domnul Preston. Un plan. Ca să păcălim vulpea.

20

A durat mai mult de o oră să stabilim toate detaliile. În acest timp, am spus „Nu“ și „Nu pot“ de atât de multe ori încât ai fi zis că sunt desprinsă, așa cum obișnuia Buni să spună, din povestea aceea cu fetița care l-a luat pe „nu“ în brațe.

– Ba da, poți, mi-a spus domnul Preston iar și iar. Columbo s-ar da bătut?

– Poți s-o faci, domnișoară Molly, a intervenit în discuție și Juan Manuel.

– Dacă aș fi crezut că nu poți, nu aș fi sugerat, a spus Charlotte.

Am exersat și am tot exersat. Am trecut prin diferite scenarii și mi-am perfecționat răspunsurile la toate întrebările care ar fi putut apărea. Ne-am gândit la toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. A trebuit să trec de sentimentul că disimulez, că nu-mi exprim adevăratele gânduri, dar Juan Manuel a spus ceva care mi-a ușurat cugetul: „Uneori trebuie să faci un lucru greșit pentru a face altul corect“. El are dreptate în atât de multe feluri, iar eu știu asta din experiență.

Am repetat cu Juan Manuel jucând în opoziție, apoi cu domnul Preston jucând în opoziție. A trebuit să uit că ei sunt prietenii mei dragi. A trebuit să mă gândesc că sunt niște canalii, când de

fapt ei nu sunt câtuși de puțin așa. Am pus la punct detalii, am notat replici-cheie și am reușit să stabilim planuri de rezervă, pentru a ne descurca în orice eventualitate.

Și acum am terminat. Charlotte, domnul Preston și Juan Manuel zâmbesc toți și stau drepți în scaunele lor, uitându-se la mine. Nu pot să fiu foarte sigură, dar cred că înțeleg ce văd pe chipurile lor – mândrie. Ei cred că sunt în stare s-o fac. Dacă Buni ar fi aici, ar spune: „Vezi, Molly? Ești în stare, dacă îți pui mintea la contribuție".

Mă simt mai bine după cât am exersat, mai calmă în legătură cu întregul plan. Trebuie să spun, mă simt un pic precum Columbo, cu o echipă de investigatori țăcăniți în jurul meu. Împreună, am pus la cale o capcană în speranța că vom reuși să-l prindem pe Rodney în flagrant din nou – dar cu totul altfel, de data aceasta.

Primul pas începe imediat, cu mine scriindu-i un mesaj. Am făcut o strategie cu ceea ce îi voi scrie mai exact.

– Sunt prea agitată, spun eu, de îndată ce tastez mesajul pe telefonul meu. Poate cineva să îl verifice înainte să-l expediez?

Juan Manuel, domnul Preston și Charlotte se adună în jurul meu, citind peste umăr.

– Sună bine. Tu vorbești întotdeauna atât de frumos. Mai mulți oameni ar

trebui să vorbească la fel ca tine, Molly, spune Juan Manuel cu un zâmbet, iar eu simt o furnicătură caldă.

– Mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta.

– Aș adăuga cuvântul „urgent", sugerează domnul Preston.

– Da, e bine, spune Charlotte. „Urgent."

Ajustez mesajul: „Rodney, trebuie să ne vedem urgent. Domnul Black a fost OMORÂT. Am făcut poliției dezvăluiri de care ar trebui să știi. Îmi pare sincer rău!"

– În regulă? întreb eu, căutând aprobarea lor.

– Fă-o, Molly. Expediază-l, mă îndeamnă Charlotte.

Închid ochii strâns și apăs tasta de trimitere. Aud semnalul sonor specific, când mesajul este expediat.

Când deschid ochii, câteva secunde mai târziu, trei puncticele apar într-o căsuță nouă sub mesajul meu trimis.

– Ia te uită, spune domnul Preston. Se pare că ticălosul nostru se grăbește să răspundă.

Un alt semnal sonor, și apare mesajul lui Rodney: „Molly, WTF? Ne întâlnim în douăzeci de minute la OG".

– OG? întreabă domnul Preston. Ce e asta?

– Original Gangster? răspunde Juan Manuel.

– Ce ar trebui să însemne asta? întreabă Charlotte.

Apoi îmi pică fisa.

– Olive Garden, spun eu. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu el. Să-i răspund?

– Spune-i că vei fi acolo în scurt timp, spune Charlotte.

Încerc să tastez un răspuns, dar mâinile îmi tremură prea tare.

– Vrei să scriu eu? întreabă Charlotte.

– Da, te rog, spun eu.

Îi dau telefonul și privim cu toții peste umărul ei cum tastează: „K. Ne vdm în 20 min". E pe punctul de a apăsa tasta de expediere, când Juan Manuel o oprește.

– Nu sună deloc ca Molly. Ea nu ar scrie niciodată așa ceva.

– Serios? spune Charlotte. De ce nu?

– Trebuie să-l faci mai frumos, continuă Juan Manuel. Folosește un limbaj respectuos. Poate dacă folosești cuvântul „încântător". Molly folosește deseori cuvântul acesta. E tare drăguț.

Charlotte șterge ce a scris și încearcă din nou: „E un plan încântător, chiar dacă circumstanțele care ne aduc împreună nu sunt. Pe curând".

– Da, încuviințez eu. Asta aș spune. E foarte bine.

– Așa da, asta e domnișoara Molly, adaugă Juan Manuel.

Din nou, semnalul sonor. După ce trimite mesajul, Charlotte îmi dă înapoi telefonul.

– Molly, spune domnul Preston, punând o mână încurajatoare pe umărul meu. Ești gata? Știi ce să-i spui, ce să faci?

Trei fețe îngrijorate așteaptă răspunsul meu.

– Sunt gata, răspund eu.

– Poți să faci asta, Molly, spune Charlotte.

– Avem încredere în tine, adaugă domnul Preston.

Juan Manuel ridică degetul mare, în semn de încurajare.

Toți și-au pus încrederea în mine. Toți mă susțin. Numai eu am îndoieli.

„Ești în stare, dacă îți pui mintea la contribuție."

Respir adânc, îmi pun telefonul în buzunar și ies din apartament.

21

Ajung la Olive Graden optsprezece minute mai târziu, ceea ce înseamnă că am ajuns cu două minute mai devreme decât timpul estimat de mine, în principal pentru că sunt atât de agitată încât am mers repede tot drumul. Stau așezată în separeul nostru, sub strălucirea lustrei, doar că, de data aceasta, nu mai pare a fi deloc separeul nostru. Nu va mai fi niciodată separeul nostru.

Rodney nu a ajuns încă. Pe când aștept, imagini teribile mi se strecoară în minte – domnul Black, pielea lui palidă și uscată, fotografia cu Rodney și Giselle, doi șerpi alunecoși, încolăciți, ultimele minute de viață ale lui Buni. Nu știu de ce îmi amintesc aceste lucruri, dar nu mă ajută cu nimic ca să îmi țin în frâu emoțiile puternice. Cum voi trece de asta nu știu. Cum să mă comport firesc când îmi simt toți nervii încordați, până în străfundurile ființei mele?

Când ridic apoi privirea, îl văd intrând grăbit în restaurant, căutându-mă din priviri. Are părul ciufulit, cei doi nasturi de sus ai cămășii sale sunt desfăcuți, dezvăluindu-i pieptul exasperant de neted. Îmi imaginez cum ridic furculița de pe masă și îl înjunghii cu ea, chiar acolo, unde V-ul cămășii lui îi încadrează

pielea goală. Apoi îi văd cicatricea, iar dorința mea întunecată dispare ca prin farmec.

– Molly, spune el în timp ce se așază pe locul din fața mea. Am găsit o scuză să plec de la muncă, dar nu am mult timp. Hai să vorbim repede, bine? Spune-mi tot.

O ospătăriță vine la masa noastră.

– Bine ați venit la Olive Garden. Pot să vă aduc niște salată gratis și pâine?

– Suntem aici pentru o băutură rapidă, răspunde Rodney. O bere pentru mine.

Eu ridic un deget în aer.

– De fapt, salata și pâinea ar fi grozave. Și voi dori, de asemenea, un platou cu aperitive și o pizza pepperoni mare, vă rog. Oh, și niște apă? Foarte, foarte rece. Cu gheață.

Fără Chardonnay pentru mine azi – trebuie să am capul limpede. Iar acesta nu este oricum, sub nici o formă, un moment festiv.

– Mulțumesc, îi spun eu ospătăriței.

Rodney își trece degetele prin păr și oftează.

– Mulțumesc pentru că ai venit, spun eu de îndată ce ospătărița a plecat. Înseamnă extraordinar de mult pentru mine că ești mereu prezent când am nevoie de tine. Ești un prieten de nădejde.

Chipul meu este încordat când rostesc aceste cuvinte, dar Rodney nu pare să

observe.

– Sunt aici pentru tine, Molly. Spune-mi numai ce s-a întâmplat, bine?

– Ei bine, spun eu ascunzându-mi mâinile tremurânde sub masă, după ce detectiva m-a dus la secție, mi-a spus că domnul Black nu a murit din cauze naturale. A spus că a fost asfixiat.

Aștept să asimileze informația.

– Oho, spune Rodney. Și tu ești principala suspectă.

– De fapt, nu sunt. Ei caută pe altcineva.

Acestea sunt exact cuvintele pe care Charlotte m-a instruit să le spun.

Îl privesc atent. Mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos. Ospătărița se întoarce cu pâinea, salata și băuturile noastre. Iau o înghițitură zdravănă din apa rece și mă minunez să-l văd pe Rodney tot mai neliniștit. Nu mă ating deloc de mâncare. Sunt mult prea agitată. În plus, este pentru mai târziu.

– Detectiva Stark a spus că persoanele de interes erau mult mai motivate de testamentul domnului Black. Crede că e posibil ca ei să fi discutat testamentul cu el înainte să-l omoare. Biata Giselle! Știai că domnul Black nu i-a lăsat nimic? Nici un capăt de ață, biata, biata femeie!

– Ce? Detectiva ți-a spus asta? Dar nu se poate. Știu sigur că nu se poate.

– Serios? Parcă nu o cunoșteai prea bine pe Giselle, spun eu.

– Nu o cunosc, răspunde el. Pare că transpiră, deși nu este deosebit de cald aici. Dar știu oameni care o cunosc bine. Și nu asta mi-au spus. Așa că este... În fine, este oarecum surprinzător.

Ia o înghițitură din berea sa și își pune coatele pe masă.

– Nepoliticos, spun eu.

– Ce?

– Coatele tale pe masă. Acesta este un restaurant. Aceasta este o masă. Regulile de etichetă impun ca tu să nu îți ții coatele pe ea.

El scutură din cap, dar își îndepărtează anexele ofensatoare de pe masă. Victorie.

– Salată? Pâine? îi ofer eu.

– Nu, răspunde el. Hai să trecem la subiect. Nu i-a lăsat domnul Black lui Giselle vila din Insulele Cayman? A menționat detectiva ceva despre asta?

– Hmm, spun eu, apoi îmi ridic șervetul și îl strâng în mâinile asudate, pe sub masă. Nu-mi amintesc nimic de nici o vilă. Cred că detectiva a spus că aproape totul merge la prima doamnă Black și la copii.

Un alt detaliu expus conform planului.

– Îmi spui că poliția ți-a oferit în mod voluntar aceste informații fără vreun motiv anume?

– Ce? Bineînțeles că nu. Cine mi-ar spune mie ceva? Sunt doar o cameristă. Detectiva Stark m-a lăsat singură într-o cameră și știi cum e. Oamenii uită că

sunt acolo. Sau poate cred că sunt prea neghioabă ca să înțeleg. Am auzit toate astea la secție.

– Și detectivii nu erau deloc preocupați de pistolul din aspiratorul tău? Presupun că din cauza asta te-au înhățat, corect?

– Da, spun eu. Se pare că Cheryl a găsit pistolul și i-a alertat. Interesant că a știut unde să se uite. Pentru cineva atât de leneș, mi-e greu să mi-o imaginez căutând prin sacul prăfuit al unui aspirator.

Rodney se schimbă brusc la față.

– Nu sugerezi că i-aș fi spus eu, nu? Molly, știi că eu niciodată...

– Nu aș sugera niciodată așa ceva despre tine, Rodney. Ești fără vină. Un inocent, spun eu. La fel ca mine.

El încuviințează din cap.

– Bine. Mă bucur că nu există neînțelegeri aici, zice și scutură din cap, ca un un câine ud când iese din apă. Păi și ce le-ai spus polițiștilor când au întrebat despre pistol?

– Am explicat pur și simplu al cui era și unde l-am găsit, răspund eu. Asta a dus la o ridicare din sprâncene. Ceea ce însemna, cred, că detectiva Stark a fost surprinsă.

– Deci ai turnat-o pe Giselle, *prietena* ta? întreabă el.

Coatele lui și-au făcut reapariția, și mai agresiv, pe masă.

– Nu aș trăda niciodată un prieten adevărat, spun eu. Dar trebuie să îți spun ceva groaznic. De asta te-am chemat aici.

Aici e aici, acesta e momentul pentru care m-am pregătit.

– Ce mai este? întreabă el, abia reușind să-și rețină furia din glas.

– Oh, Rodney. Știi cât de agitată devin în situații sociale, și trebuie să spun că interogatoriul la care m-au supus detectivii mi-a provocat multă consternare, din moment ce am foarte puțină experiență în aceste chestiuni. Poate că tu ești mai obișnuit cu asemenea încercări.

– Molly, treci la subiect.

– Corect, spun eu, strângând șervetul în mâini. De îndată ce problema cu pistolul lui Giselle a ieșit din tolbă – și la propriu, și la figurat, în acest caz –, detectiva a spus că vor verifica din nou vechiul apartament al soților Black.

Îmi aduc șervetul la ochi în timp ce încerc să-i evaluez reacția.

– Continuă, spune el.

– Le-am zis: „O, nu puteți să faceți asta! Juan Manuel stă în acel apartament". Și detectiva m-a întrebat atunci cine e Juan Manuel. Așa că le-am spus. O, Rodney, probabil nu ar fi trebuit. Le-am spus că Juan Manuel este prietenul tău și că l-ai ajutat pentru că nu are permis de muncă și...

– Ai menționat numele meu detectivei?

– Da. Și le-am spus și despre gențile de peste noapte și despre faptul că făceam curat după Juan Manuel și prietenii tăi, și cât de buni și amabili ați fost cu toții...

– Sunt prietenii lui, nu ai mei.

– Păi, oricine ar fi, cu siguranță lasă multă mizerie în urma lor. Dar nu-ți face griji, m-am asigurat că îi spun detectivei ce bărbat bun ești tu, chiar dacă prietenii tăi sunt puțin... prăfuiți.

Rodney își pune capul în mâini.

– O, Molly. Ce-ai făcut?

– Am spus adevărul, spun eu. Dar îmi dau seama că i-am pricinuit niscaiva probleme lui Juan Manuel. Dacă e încă în apartamentul soților Black când poliția merge să inspecteze din nou? N-aș vrea ca el să dea de necaz. Nici tu nu ai vrea asta, nu-i așa, Rodney?

El încuviințează viguros din cap.

– Așa e. Da. Adică, trebuie să ne asigurăm că nu e acolo când vin să verifice. Și trebuie să curățăm camera aia, repede, înainte să ajungă poliția. Știi, ca să nu fie vreo urmă de-a lui Juan Manuel.

– Bineînțeles, spun eu. Exact la asta mă gândeam și eu.

Îi zâmbesc lui Rodney, dar, în gând, îi azvârl un ceainic plin cu apă fiartă în fața aia a lui mincinoasă și perversă.

– Deci o vei face? întreabă el.

– Ce să fac? răspund eu.

– Să te strecori înăuntru și să faci curat în apartament. Acum. Înainte să ajungă polițiștii acolo. Tu ești singura care are acces, în afară de Cernobîl și Snow. Dacă domnul Snow îl prinde pe Juan acolo – sau mai rău, dacă îl prinde poliția –, va fi deportat.

– Dar se presupune că nu lucrez azi. Domnul Snow spune că sunt „o persoană de interes" pentru poliție, deci...

– Te rog, Molly! E important.

Se întinde și mă apucă de mână. Vreau să mă smulg din strânsoarea lui, dar știu că nu trebuie să mă clintesc.

„Avem încredere în tine", aud în capul meu, dar nu mai este vocea lui Buni de data aceasta. Este a domnului Preston. Apoi a lui Charlotte. Apoi a lui Juan Manuel.

Îmi păstrez mâna liniștită sub a lui și privirea neutră.

– Știi, spun eu, nu îmi este permis să intru în hotel, dar asta nu înseamnă că *tu* nu poți să intri. Cum ar fi să mă strecor în hotel, să iau cheia de la cameră și să ți-o dau ție? Tu poți apoi să folosești căruciorul meu și să cureți singur camera! Ar fi ceva, nu? Să cureți după tine? Adică, după Juan Manuel.

Ochii lui privesc în jur, în toate direcțiile. Luciul frunții i se condensează în broboane de sudoare.

După câteva momente, spune:

– Bine. In regulă. Fă-mi rost de cheia apartamentului, voi face eu curat.

– Cheia suitei *tout de suite*, spun eu, dar el nu înțelege calamburul meu isteț.

Ospătărița ajunge la masa noastră, aducând pizza pepperoni și platoul cu aperitive.

– V-ar deranja dacă ați pune acelea la pachet, vă rog? întreb eu.

– Sigur că nu, spune ea. A fost ceva în neregulă cu pâinea și salata? Nici măcar nu v-ați atins de ele.

– O, nu, spun eu. Totul e încântător. Doar că noi suntem puțin pe grabă.

– Bineînțeles, spune ea. Voi pune totul la pachet.

Ea face semn către un coleg și împreună se ocupă de mâncare.

– Dumnealui va achita nota, vă rog, spun eu, arătând spre Rodney, care rămâne cu gura căscată, dar nu spune nimic, nici măcar un cuvânt.

Ospătărița noastră scoate nota din buzunarul șorțului și i-o înmânează. Rodney scoate o bancnotă nouă-nouță de o sută de dolari din portofelul său, i-o înmânează și spune:

– Păstrează restul. Apoi se ridică brusc. Trebuie să fug, Molly. Ar trebui să mă întorc la hotel și să îndrept lucrurile.

– Bineînțeles, spun eu. O să duc mâncarea asta acasă. Apoi o să-ți dau mesaj de îndată ce ajung la hotel. O, și, Rodney?

– Ce? întreabă el.

– Mare păcat că nu-ți plac puzzle-urile.

– De ce?

– Pentru că, spun eu, nu cred că știi ce plăcere simte o persoană atunci când, brusc, toate piesele și-au găsit locul.

El se uită la mine, cu colțurile gurii căzute. Este atât de clar înțelesul privirii! Sunt o idioată. O proastă. Și sunt prea neghioabă ca să-mi dau măcar seama de asta.

Aceasta este expresia care se deslușește vădit pe toată fața lui mincinoasă, vulgară.

22

Merg repede pe tot drumul spre casă, cu pungile cu mâncare la pachet. Sunt nerăbdătoare să dau raportul în fața domnului Preston, a lui Charlotte și, în special, a lui Juan Manuel.

De îndată ce sunt în clădire, urc treptele două câte două. Cotesc pe coridorul meu, când văd că ușa domnului Rosso este crăpată. Trage cu ochiul, mă vede, apoi se retrage înăuntru, închizând ușa după el.

Pun jos pungile cu mâncare ca să rotesc cheia în broască, apoi intru în apartament.

– Am venit! anunț eu.

Domnul Preston sare în picioare.

– O, fată dragă, te-ai întors. Slavă Domnului!

Charlotte și Juan Manuel stau jos, în living. Sar și ei în picioare în momentul în care mă văd.

– Cum a mers? întreabă Charlotte.

Înainte să apuc să răspund la întrebarea lui Charlotte, Juan Manuel e lângă mine. A apucat pungile cu mâncare și acum scoate cârpa de lustruit din dulap. În momentul în care îmi scot încălțările, le ia, le șterge pe talpă și le pune deoparte.

– Nu trebuie să faci asta, spun eu.

– E în regulă. Ai nevoie de ceva? Ești bine? întreabă el.

– Sunt bine, răspund eu. Am adus de mâncare. Sper că vă place tuturor mâncarea de la Olive Garden.

– Dacă îmi place? La nebunie, răspunde Juan Manuel, apoi ridică pungile și le duce la bucătărie.

– Zi-ne, mai bine, cum a mers, spune Charlotte. Tata și Juan au fost cu nervii la pământ de când ai ieșit pe ușă.

– Totul a mers conform planului, spun eu. Rodney se îndreaptă spre hotel chiar acum. Nu știe că eu sunt cea care a fost arestată, crede că poliția vine înapoi să inspecteze apartamentul. I-am spus că voi fi acolo în curând să îi dau cheia de la apartament.

Nu pot să-mi reține un zâmbet când spun asta, pentru că am reușit ceva ce nu eram sigură că aș putea.

– Perfect. Bine lucrat, răspunde Charlotte.

– Știam că poți s-o faci! strigă Juan din bucătărie.

– Tată, spune Charlotte, tura ta începe la șase fix, nu-i așa? Ești sigur că poți să faci rost de cheia de la apartamentul soților Black?

– Am câteva trucuri în mânecă, răspunde el.

– Ar fi bine să mergi la sigur cu ele, tată, pentru că ultimul lucru de care avem nevoie acum e să ai și tu probleme.

– Nu-ți face griji. Totul va merge ca uns. Ai încredere în bătrânul tău.

Juan Manuel iese din bucătărie cărând tava de ceai a lui Buni, plină cu aperitive și pizza de la Olive Garden.

– Trebuia să mă întorc la muncă cu ceva timp în urmă, spune el. Mă tot sună.

Pune tava pe măsuța de cafea și se așază.

Charlotte își mută scaunul mai aproape de el.

– Depinde de tine, Juan, dar mă tem că dacă te vei întoarce azi la muncă – de fapt, dacă te mai duci vreodată la acel hotel –, Rodney va găsi o cale de a te folosi așa cum o face întotdeauna, iar apoi *tu* vei fi cel prins în capcană, și nu el.

Juan Manuel privește în jos, spre picioarele sale.

– Da, știu, spune el. O să sun înapoi la bucătărie și o să le spun că sunt bolnav și nu pot să-mi termin tura.

– Bine, spune Charlotte.

– O să rezolv restul mai târziu, adaugă Juan Manuel.

– Restul? întreabă domnul Preston.

– Unde dorm la noapte, spune el. În primul rând, trebuie să ne concentrăm să prindem vulpea.

Înclină din cap și zâmbește, dar nu e genul de zâmbet real, care i-ar lumina toată fața.

Charlotte se uită la domnul Preston.

– Oh, Juan, spune domnul Preston. Nu ne-am gândit. Dacă nu te întorci la hotel, asta înseamnă că nu ai unde să dormi în noaptea asta.

– Asta e problema mea, nu a voastră, spune el, fără să ridice privirea. Nu vă faceți griji.

Îmi trece prin minte că există o soluție evidentă, dar este una care, de asemenea, este puțin ciudată pentru mine. Nu am avut niciodată un musafir care să petreacă noaptea la mine, dar cred că, în această situație particulară, Buni m-ar îndruma să fac lucrul corect.

– Poți să stai aici, pentru seara aceasta, spun eu. Este destul loc. Poți să iei camera mea și eu voi sta în camera lui Buni. Îți va oferi timp să te gândești la aranjamente ulterioare.

El se uită la mine de parcă nu îi vine să creadă ce spun.

– Serios? Vorbești serios? M-ai lăsa să stau aici?

– Nu pentru asta sunt prietenii? Ca să se ajute între ei fără obligații?

El clatină încet din cap.

– Nu pot să cred că ai face asta pentru mine după tot ce s-a întâmplat. Mulțumesc. Și nu-ți face griji – sunt foarte liniștit. Sunt ca un cuptor bun – curăț singur după mine.

Domnul Preston chicotește și apucă o farfuriuță de pe tava de ceai, umplând-o

cu bruschette, pizza și batoane de mozzarella prăjite.

Îi urmez exemplul și pregătesc prima dată o farfuriuță pentru Juan Manuel, apoi una pentru mine.

– Din partea lui Rodney, spun eu. El ne datorează amândurora mult mai mult.

– Așa este, spune Juan.

Charlotte se ridică, ia telecomanda și pornește televizorul pe canalul care difuzează știri locale douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Sunt pe cale să iau prima mușcătură dintr-un baton de mozzarella prăjit când ceea ce aud mă face să încremenesc.

„... iar poliția va ține o conferință de presă specială într-o oră pentru a dezvălui noutăți importante din ancheta care vizează asasinarea magnatului imobiliar Charles Black. Nu știm sigur, dar ne așteptăm să auzim detalii despre acuzații și, foarte posibil, despre identitatea acuzatului, precum și..."

Toți ochii cad asupra mea. Toată încrederea mea dispare în doar câteva secunde.

– Ce facem acum? întreb eu.

Charlotte oftează.

– Mă temeam de asta. Poliția e nerăbdătoare să liniștească publicul și să își asume meritele pentru prinderea criminalului.

– Asta nu e bine, adaugă Juan Manuel pe când își așază farfuria pe masă.

– Cum ar fi dacă mi-ar spune numele? Dacă Rodney descoperă asta înainte ca măcar să ajungă la hotel?

– Este cinci fix acum. Mai avem încă o oră, spune domnul Preston.

– Așa este, spune Charlotte. Hai să nu intrăm în panică. Eu spun să ne ținem de plan. Dar nu avem mult timp.

Prezentatorul trece în revistă detaliile morții și rezultatul autopsiei – moarte prin asfixiere. Toți urmărim în liniște.

„...iar surse din interior spun că soția domnului Black, Giselle Black, o figură cunoscută pe scena mondenă, ar putea să *nu* fie pusă sub acuzare și că ea rămâne un oaspete al hotelului. Dar cu siguranță vom afla mai multe într-o oră când..."

Charlotte oprește televizorul.

– Să sperăm că Rodney nu a văzut asta. Și că Giselle nu pleacă prea curând de la hotel, spune ea.

– N-o să plece, spun eu. Nu are unde să meargă.

Domnul Preston își pune jos farfuria și se ridică în picioare.

– Se pare că mă îndrept spre muncă mai devreme azi, spune el. Molly, ești gata? Înțelegi următorii pași?

Îmi vine greu să articulez cuvintele. Simt că lumea se clatină ușor în jurul meu, dar știu că trebuie să merg înainte.

– Sunt gata, spun eu.

– Charlotte, când primești mesajul de la mine, o contactezi pe detectiva Stark?

– Da, tată. De fapt, o să aștept chiar în fața secției.

– Juan Manuel, acționezi de aici, de la centrul de comandă al misiunii? Te sunăm când avem nevoie de ajutorul tău.

– Da, bineînțeles, spune el. Voi sunați, eu mă ocup. Nu mă liniștesc până nu îl prindem, spune el.

Eu nu mai am nimic de spus sau de făcut. Mi-am pierdut apetitul, așa că pun jos farfuria.

Batoanele de mozzarella vor trebui să mai aștepte.

23

Domnul Preston insistă să luăm un taxi până la hotel ca să economisim timp. Acum ne-am oprit exact după colț, ca taxiul să mă poată lăsa pe mine. Sunt stânjenită că plătește el, dar chiar nu am altă opțiune decât să îi accept generozitatea.

– Molly, ești sigură că e în regulă să mergi pe jos de aici? Știi planul?

– Da, domnule Preston. Sunt bine. Sunt gata.

Spun cuvintele acelea cu speranța că sentimentele le vor urma, dar adevărul este că tremur și lumea se învârte mult prea repede în jurul meu.

Sunt pe cale să ies din taxi când domnul Preston își pune mâna pe brațul meu.

– Molly, bunica ta ar fi mândră de tine.

Când aud că o pomenește pe Buni, simt că mă copleșesc emoțiile, dar încerc să le țin în frâu.

– Vă mulțumesc, domnule Preston, reușesc să spun înainte de a mă strecura pe ușă.

Îl privesc pe domnul Preston îndepărtându-se, în mașină.

Ultima parte a distanței o parcurg mergând pe jos, apoi aștept zece minute ascunsă pe o alee de peste drum de hotel. Este straniu de frumos în după-amiaza

târzie. Razele aurii străpung alama și sticla de la intrare, inundând-o într-o strălucire misterioasă. Soții Chen sunt în drum spre o cină devreme. El poartă un costum cu dungi subțiri și ea e îmbrăcată toată în negru, cu excepția unui buchețel de un roz aprins, la corsaj. O familie coboară dintr-un taxi, după o zi lungă de vizitat obiective turistice. Părinții sunt letargici și lenți. Cei doi copii sprintează spre treptele stacojii, ținând în mâini suvenire, ca să le arate valeților. Întotdeauna este așa la amurg – de parcă ziua și-ar arunca ultimele rămășițe de energie pe trepte, în timp ce hotelul însuși așteaptă răbdător liniștea nopții.

Doar pupitrul este părăsit și gol. Domnul Preston nu a ajuns încă. Fără îndoială, este încă jos, punându-și paltonul elegant și pălăria și semnându-se în registru, devreme pentru tura sa.

Timpul trece insuportabil de încet. Din pricina tensiunii nervoase, tremur din toate încheieturile. Nu știu dacă pot să fac asta. Nu sunt pregătită pentru acest nivel de performanță. Singurul lucru care îmi dă putere este faptul că domnul Preston, Charlotte și Juan Manuel sunt și ei implicați.

„Atunci când crezi în tine, nimic nu te poate opri."

Încerc din răsputeri, Buni. Pe cuvânt.

„E timpul."

Rămân unde sunt, pitită pe alee, ascunsă în umbrele cafenelei, sprijinită de perete. În cele din urmă apare domnul Preston, îmbrăcat în ținuta adecvată. Pășește calm pe ușile rotative și stă la pupitrul său din capul scărilor. Își scoate telefonul și trimite un mesaj, apoi îl pune la loc în buzunar. Mă sprijin de perete, deși știu că e murdar. Dacă totul merge bine, va fi timp să mă spăl mai târziu. Dacă nu merge bine, nu voi mai fi niciodată curată.

Mai trec câteva minute. Exact când încep să intru în panică de-a binelea, îl observ în capătul străzii – Rodney, mergând grăbit către hotel. Recunosc că nutresc sentimente amestecate, la vederea lui. Pe de o parte, prezența lui înseamnă că lucrurile merg conform planului; pe de altă parte, să-i zăresc chipul mincinos, înșelător mă umple de o furie criminală.

Urcă în fugă scările de la intrare și se oprește în dreptul pupitrului. Vorbește cu domnul Preston. Conversația durează mai mult de un minut. Apoi Rodney intră în hotel.

Domnul Preston își scoate telefonul și apelează. Îmi sare inima din loc când buzunarul începe să îmi vibreze.

Îmi scot telefonul.

– Alo? șoptesc eu. Da, am văzut totul. Ce voia?

– A auzit de conferința de presă, explică domnul Preston. Întreba dacă nu cumva știu eu cine a fost arestat.

– Ce i-ați spus? întreb.

– Că am văzut-o pe Giselle vorbind cu poliția. Și că părea supărată.

– O, Doamne! Asta nu făcea parte din plan, spun eu.

– A trebuit să-mi pun rapid la contribuție căpățâna asta bătrână. Și tu vei improviza dacă va fi nevoie. Poți s-o faci, știu asta.

Trag adânc aer în piept.

– Altceva?

– Conferința de presă începe în mai puțin de patruzeci de minute. Trebuie să ne mișcăm repede. E timpul. Dă-i mesaj acum. Procedează conform planului.

– Recepționat, domnule Preston. Terminat.

Închei apelul și îl privesc pe domnul Preston punându-și telefonul deoparte.

Deschid un mesaj pentru Rodney:

„Ajutor. Sunt la ușa de la intrare în hotel și nu mă lasă să intru! Dacă nu reușesc să îți obțin acea cheie, ce ne facem?"

Răspunsul lui Rodney vine imediat:

„BRT DGA[10]"

Ce? Ce Dumnezeului ar trebui să însemne asta? Nu am nici cel mai mic indiciu. Gândește, Molly, gândește.

„Nu ești niciodată singur atât timp cât ai un prieten."

Răspunsul este efectiv la vârful degetelor mele. Îl găsesc pe Juan Manuel în contacte și îi apelez numărul. El răspunde înainte de sfârșitul primului apel.

– Molly? Ce se întâmplă? Totul e bine?

– Da, totul e bine. Planul e în desfășurare. Dar... Juan Manuel, sunt puțin încurcată și am nevoie de asistență imediată.

Îi citesc mesajul de la Rodney.

– Tu crezi că *eu* știu ce înseamnă asta? întreabă el. Mă simt de parcă sunt la emisiunea aceea unde suni un prieten și el îți dă un răspuns și tu câștigi mulți bani. Dar, Molly, ai sunat prietenul greșit! zice, apoi face o pauză. Stai. Așteaptă.

Aud niște foșnituri la capătul celălalt al liniei.

– Bine, Molly? Mai ești acolo?

– Da.

– Am verificat pe Google. Rodney vrea să spună să nu pleci, că vine el acolo. E bine? Are vreun sens?

Are. Absolut. Sunt din nou în cursă.

– Juan Manuel, aș putea...

Aș putea să îl sărut. Asta e ceea ce vreau să spun – că sunt atât de recunoscătoare, că aș putea să îl sărut. Dar este un gând atât de ridicol și îndrăzneț, atât de necaracteristic mie, încât cuvintele nu reușesc să-și ia zborul de pe buzele mele.

– Mulțumesc, spun eu în schimb.

– Du-te și prinde vulpea, Molly, răspunde el. Eu o să te aștept aici, când vei ajunge acasă.

Știu că nu este aici cu mine, dar mă simt de parcă ar fi. De parcă m-ar ține de mână.

– Da. Mulțumesc, Juan Manuel.

Închid și îmi pun telefonul deoparte.

E timpul.

Trag adânc aer în piept, apoi ies din umbră, pe trotuar.

„Întotdeauna privește în ambele părți..."

Traversez strada, încercând să merg cât mai firesc, fără să mă grăbesc, amintindu-mi să mă comport de parcă ar fi doar o zi ca oricare alta. Mă liniștesc când ajung în dreptul scărilor, ținându-mă strâns de balustrada de alamă. Apoi pun un picior în fața celuilalt și urc scările roșii, luxoase.

Domnul Preston mă vede. Ridică receptorul de la telefonul hotelului, aflat pe pupitrul său, și formează un număr. Apoi îl aud spunând pe un ton perfect credibil: „Da. Urgent. Este aici, la ușile principale, și nu vrea să plece".

Așa cum am plănuit, domnul Preston poartă mănuși albe, care nu fac parte în mod obișnuit din uniforma sa. Le poartă doar în ocazii speciale, dar azi vor fi de ajutor.

– Molly, spune el tare, pe un ton aspru. Ce cauți aici? Nu poți să intri în hotel

azi. Voi fi nevoit să te rog să pleci.

Se uită în jur ca să se asigure că oamenii urmăresc scena. Câțiva oaspeți ai hotelului ies și intră în viteză. Câțiva valeți de pe trotuar se opresc din ceea ce fac și privesc și ei. Parcă ar fi spectatori la un eveniment sportiv captivant.

Deși pare atât de ciudat să fac asta, e timpul să îmi joc rolul, să atrag chiar și mai multă atenție asupra mea.

– Am tot dreptul să fiu aici, strig cu o voce răsunătoare și plină de încredere. Sunt un angajat stimat al acestui hotel și...

Mă opresc din scurt când domnul Snow iese pe ușile rotative.

Domnul Preston se mișcă repede spre el.

– Chem paza, îi spune el domnului Snow, apoi se îndreaptă spre ușile rotative.

Domnul Snow vine iute lângă mine.

– Molly, spune el. Îmi pare rău să te informez că nu mai ești angajată la Regency Grand Hotel. Trebuie să părăsești imediat perimetrul.

Cuvintele vin ca un șoc pentru mine și trebuie să mărturisesc că mă simt absolut pierdută când le aud. Totuși, respir adânc și continui reprezentația, livrând următoarele replici, chiar și mai tare decât pe cele anterioare.

– Dar sunt un angajat model! Nu puteți să mă concediați fără motiv!

– Așa cum bine știi, *există* motiv, Molly, spune domnul Snow. Trebuie să eliberezi scările. Acum.

– E de neconceput, spun eu. Nu voi pleca.

Domnul Snow își îndreaptă ochelarii.

– Deranjezi oaspeții, șuieră el.

Mă uit în jur și văd că mai mulți oaspeți s-au strâns la fața locului. Se pare că valeții le-au dat un pont celor de la Recepție. Mai mulți angajați de la biroul principal stau lângă ei, șoptindu-și unul altuia. Toți privesc înspre mine.

Pentru următoarele câteva minute, îl țin pe domnul Snow ocupat pe scări, cerând explicații, implorându-l să se mai gândească, turuind întruna despre valoarea adăugată de dedicația mea față de igienă și de nivelul înalt al calității pe care le aduc hotelului cu fiecare cameră în care fac curat. O imit pe Buni, cum era ea dimineața, cum ciripea neîncetat, fără să facă măcar o pauză de respirație. În tot timpul acesta, sunt conștientă că mai avem doar câteva minute rămase până când tot planul se va prăbuși. Sunt de asemenea conștientă că nu sunt în uniformă, ceea ce contribuie la tristețea și disconfortul meu general. „Întoarce-te, domnule Preston! Repede!" strig în gând.

În cele din urmă, el iese degrabă pe ușile rotative și vine lângă domnul Snow.

– Nu-i găsesc pe cei de la pază, domnule, anunță el.

– Nu reușesc s-o fac să plece, răspunde domnul Snow.

– Dați-mi voie să mă ocup eu de asta, spune domnul Preston.

Domnul Snow încuviințează din cap și face un pas în lateral.

– Molly, un cuvânt...

Domnul Preston mă trage amabil deoparte, ca să nu se audă ce vorbim. Întoarcem amândoi spatele mulțimii curioase.

– A funcționat? șoptesc eu.

– Da. Am găsit-o pe Cheryl.

– Și apoi? întreb eu.

– Am obținut ce am vrut.

– Cum? întreb eu.

– I-am spus că știu că fură bacșișurile altor cameriste. A devenit atât de agitată încât nici nu și-a dat seama că i-am sustras cheia universală din cărucior. Nici măcar o amprentă lăsată în urmă, adaugă el, fluturându-și degetele albe înmănușate. Uite, spune el, ținând o mână întinsă. Dă mâna cu mine.

Prind indiciul și dau mâna cu domnul Preston. Când o fac, simt cheia universală transferându-se aproape perfect în palma mea.

– Ai grijă de tine, Molly, spune el cu o voce suficient de puternică pentru ca toți cei din vecinătate să-l audă. Fugi acasă acum. Nu ai de ce să fii aici azi.

Apoi face un semn din cap spre domnul Snow, iar domnul Snow îi

întoarce gestul.

Bineînțeles, domnul Preston știe la fel de bine ca mine că nu pot să plec. Nu încă. Sunt pe cale să încep un monolog despre albinele lucrătoare când, în cele din urmă, Rodney iese pe ușile rotative și coboară pe scări spre mine.

– Nu înțeleg nimic din toate astea! strig eu. Sunt o cameristă bună! Rodney, ești exact persoana pe care voiam să o văd. Poți să crezi așa ceva?

Domnul Snow se apropie.

– Rodney, spune el, încercăm să-i explicăm domnișoarei Molly că nu mai este bine-venită în acest hotel. Dar avem dificultăți în a-i transmite mesajul.

– Înțeleg, spune Rodney. Dați-mi voie să vorbesc cu ea.

Sunt trasă deoparte din nou. De îndată ce suntem în afara razei auditive, Rodney spune:

– Molly, nu-ți face griji. O să vorbesc mai târziu cu Snow și o să aflu ce se întâmplă cu jobul tău. Bine? Probabil e doar o neînțelegere. Ai luat cheia? De la apartamentul Black? Nu e timp de pierdut.

– Ai dreptate, nu este, spun eu. Uite cheia.

Îi pasez discret cardul de acces.

– Mulțumesc, Molly. Ești cea mai tare. Hei, am auzit că poliția a anunțat o conferință de presă care e pe cale să înceapă. Știi despre ce e vorba?

– Mă tem că nu, spun eu.

Îl privesc atent, sperând că răspunsul îl satisface.

– Corect. Bun. Aș face bine să termin cu asta înainte ca Ochi de Bufniță să lase poliția înăuntru.

– Da. Cât de repede poți. Mult noroc.

El se întoarce și începe să urce scările.

– A, Rodney, spun eu, iar el se întoarce și se uită în jos la mine. Este cu adevărat remarcabil cât de departe ai merge pentru un prieten.

– Nici nu știi tu, spune el. Aș face orice.

Înainte să apuc să mai spun altceva, el este în capul scărilor.

– Nu vă faceți griji, îi spune domnului Snow. O să plece.

O zice așa, într-o doară, de parcă nici nu aș fi fost acolo.

După aceea, cobor în grabă scările roșii ca sângele, întorcându-mă doar o dată ca să îl văd pe Rodney intrând în viteză pe ușile rotative și pe domnul Preston în spatele lui, cu o mână ridicată și cu cealaltă ghidându-l pe domnul Snow înapoi, în hotel.

Îmi verific telefonul: 05.45.

E timpul.

Acronime pentru *Be Right There* și, respectiv, *Don't Go Away* („Vin imediat acolo" și, respectiv, „Nu pleca", în limba engleză în original), prescurtări foarte uzitate în mesajele-text și în conversațiile pe chaturi (n.red.)

24

Stau în cafeneaua de peste drum de hotel. Sunt exact lângă fereastră, așa că am o vedere perfectă spre intrarea în Regency Grand. Lumina scade. Umbre ascuțite cad peste intrare, dând scărilor o nuanță diferită, de stacojiu, mai apropiată de cea a sângelui uscat. Nu mai e mult până când lămpile de gaz, din fier forjat, vor licări și flăcările lor vor străluci puternic, în timp ce apusul face loc întunericului.

Am un ceainic de metal în fața mea, tipul acela care picură și niciodată nu curge curat, și o cană grosieră. Prefer porțelanurile lui Buni în locul lor, dar nu-mi permit să fac mofturi. De asemenea, am cheltuit bani pe o brioșă proaspăt coaptă, cu stafide și tărâțe, pe care am împărțit-o în patru bucăți, dar sunt prea agitată ca să o mănânc acum.

În urmă cu câteva minute, domnul Preston a ieșit pe ușile rotative și și-a ocupat poziția la pupitrul său de portar. A dat un telefon. A fost foarte, foarte rapid. Îl văd ridicând privirea peste drum, direct spre această fereastră. Probabil că nu mă poate vedea în lumina difuză, dar știe că sunt aici. Iar eu știu că el e acolo. Ceea ce este liniștitor.

Telefonul meu bâzâie. Un mesaj de la Charlotte. Un *emoji* cu degetul mare

ridicat, ceea ce stabiliserăm dinainte că va fi semnul nostru pentru „Totul merge conform planului".

Un alt mesaj de la ea.

„Așteaptă unde ești."

Îi trimit încă un *emoji* cu degetul mare ridicat, deși eu, una, nu mă simt deloc cu moralul ridicat. Mă simt, fără doar și poate, descurajată și nu mă voi simți cu moralul ridicat până când nu voi vedea ceva mișcare pe scările acelea, până nu voi vedea semne – orice fel de semne în afară de un *emoji* – că planul realmente funcționează. Și până acum, nimic.

Este 05.59 după-amiază.

E timpul.

Îmi încleștez mâinile tremurânde în jurul cănii, chiar dacă este abia călduță acum și nu mă prea liniștește. Am o vedere bună către televizorul din dreapta mesei mele. Nu are sonor, dar este setat ca întotdeauna pe canalul care difuzează știri douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Un polițist tânăr, pe care îl recunosc ca fiind unul dintre colegii detectivei Stark, este pe cale să vorbească la conferința de presă. Citește de pe hârtiile din fața sa. Pe ecran se derulează textul:

„... și anume că luni, la Regency Grand Hotel, s-a făcut o arestare în legătură cu ceea ce poliția a confirmat acum ca fiind uciderea domnului Charles Black. În fotografia alăturată este acuzata, Molly

Gray, cameristă a hotelului Regency Grand. Ea este arestată pentru crimă cu premeditare, deținerea unei arme de foc și acuzații privind drogurile".

Sorb din ceai și aproape că mă înec când fața mea apare pe ecran. Este o fotografie din dosarul meu de la resurse umane, care a fost făcută atunci când m-am angajat. Nu am zâmbit în fotografie, dar cel puțin am un aer profesional. Port uniforma mea. Este curată, proaspăt călcată. Textul continuă să se deruleze:

„... actualmente eliberată pe cauțiune. Oricine solicită informații suplimentare este invitat să..."

Nu mai sunt atentă, pentru că aud mașini oprindu-se cu scârțâit de roți. Peste drum, exact în fața hotelului, sunt patru mașini negre. Câțiva polițiști înarmați sar din vehicule și fug pe scări. Privesc cum domnul Preston îi grăbește în interior. Întregul eveniment durează doar câteva secunde. Domnul Preston iese din nou pe ușile rotative, urmat de domnul Snow. Schimbă câteva cuvinte, apoi se întorc spre o mulțime de oaspeți de pe palier, fără îndoială asigurându-i că totul este în regulă, când de fapt nu e nici pe departe așa. Mă simt complet neajutorată privind de la distanță. Nu pot să fac nimic decât să aștept și să sper. Și să dau un telefon. Un telefon important.

E timpul.

Aceasta este singura parte din plan pe care am ținut-o tot timpul acesta pentru mine. Nu am împărtășit-o nimănui – nici domnului Preston, nici lui Charlotte și nici măcar lui Juan Manuel. Sunt încă lucruri pe care doar eu le știu, lucruri pe care doar eu le pot înțelege pentru că le-am trăit. Știu cum e să fii singură, să fii atât de singură încât să iei decizii greșite, pentru că, din disperare, ai încredere în oamenii greșiți.

Deschid contactele din telefonul meu. O sun pe Giselle.

Sună o dată, de două ori, de trei ori, și exact când mă gândesc că nu va răspunde...

– Alo?

– Bună seara, Giselle. Sunt Molly, Molly camerista. Prietena ta.

– O, Dumnezeule, Molly! Am așteptat să mă suni. Nu te-am văzut la hotel. Mi-a fost dor de tine. E totul în regulă?

Nu am timp pentru fineturi și chiar cred că aceasta este una dintre puținele situații în viață când nerespectarea regulilor de etichetă este perfect corespunzătoare.

– M-ai mințit, spun eu. Rodney este iubitul tău. Iubitul tău secret. Nu mi-ai spus niciodată asta.

O pauză la celălalt capăt al liniei.

– O, Molly, spune ea după un timp, îmi pare atât de rău!

Deslușesc în glasul ei tremurul acela ușor care îmi sugerează că e aproape în lacrimi.

– Am crezut că suntem prietene.

– Dar *suntem* prietene, răspunde ea.

Simt cuvintele acestea ca pe o împunsătură-n inimă.

– Molly, sunt pierdută. Sunt... sunt atât de pierdută, spune ea.

Plânge de-a binelea acum, iar vocea ei e blajină și speriată.

– M-ai pus să-ți mut pistolul, spun eu.

– Știu. Nu ar fi trebuit să te implic în mizeria asta. Eram speriată, speriată că poliția l-ar putea găsi și apoi totul s-ar îndrepta spre mine. Și m-am mai gândit că nu te-ar suspecta niciodată pe tine.

– Poliția a găsit pistolul în aspiratorul meu. Totul e îndreptat spre mine acum, Giselle. Am fost arestată sub mai multe acuzații. S-a anunțat public acum câteva minute.

– O, Doamne! Asta nu se poate întâmpla, spune ea.

– Se întâmplă. Mie. Și nu eu l-am omorât pe domnul Black.

– Știu asta. Dar nici eu, Molly. Jur.

– Știu, spun eu. Ți-ai dat seama că Rodney îmi va înscena mie toate astea?

– Îți jur că nu, Molly. Și lucrurile pe care Rodney te-a pus să le faci, să cureți camerele după transporturile lui? Am aflat abia luni dimineață. Înainte de asta, nu aveam nici cea mai mică idee. Are

ochiul ăla vânăt pentru că l-am lovit când mi-a spus. Ne-am certat urât pentru asta. I-am spus că nu e corect, că tu ești nevinovată, ești o persoană bună și că nu se poate folosi de oameni chiar așa. Am aruncat cu geanta în el, Molly. Eram atât de supărată! Lanțul l-a lovit direct în ochi.

Acesta era un mister rezolvat, dar doar unul.

– Știai că Rodney și domnul Black erau parteneri în activități ilicite? întreb eu. Știai că desfășurau o operațiune ilegală prin intermediul hotelului?

O aud mișcându-se și foindu-se la celălalt capăt.

– Da, spune ea. Știam de ceva vreme. De aceea petreceam atât de mult timp în hotelul ăsta nenorocit. Dar partea cu tine? Cum Rodney te-a implicat în treburile lui murdare? Nu am știut până săptămâna asta. Dacă aș fi aflat mai devreme, îți jur, aș fi pus punct acestei situații. Și îți spun, nu am avut nimic de-a face cu uciderea lui Charles. Eu și Rodney am glumit despre asta, sigur, cum ne-am rezolva viețile și cum am putea în sfârșit să fim împreună fără să ne ascundem, doar prin eliminarea șefului său și a soțului meu cu același glonț. Plănuiserăm chiar să fugim împreună, departe.

Atunci îmi dau seama. Itinerariul de zbor, cele două bilete doar dus.

– In Insulele Cayman, spun eu.

– Da, în Insulele Cayman. De asta l-am rugat pe Charles să pună proprietatea pe numele meu. Urma să-l părăsesc și să fug, să intentez divorțul de la distanță. Eu și Rodney aveam să începem o nouă viață, o viață mai bună. Doar noi doi. Dar niciodată nu m-am gândit, de fapt... nu știam că Rodney era realmente capabil de...

Glasul i se frânge.

– Te-ai simțit vreodată trădată, Giselle? întreb eu. Ți-ai pus vreodată încrederea în cineva care te-a dezamăgit?

– Știi că da. Știi totul mult prea bine, spune ea.

– Domnul Black te-a dezamăgit.

– Da, spune ea. Dar el nu e singurul. Și Rodney, de asemenea. Se pare că asta-i specialitatea mea, să am încredere în ticăloși.

– Ar putea fi încă un lucru pe care-l avem în comun, spun eu.

– Da, spune Giselle. Dar eu nu sunt ca ei, Molly. Ca Charles și Rodney. Nu sunt deloc ca ei.

– Nu ești? întreb eu. Bunica mea obișnuia să spună: „Dacă vrei să știi unde se îndreaptă cineva, nu te uita la gura lui, uită-te la picioarele lui". Până acum nu am înțeles ce însemna asta. Și mai spunea: „Dovada e în budincă".

– Dovada este în... ce?

– Inseamnă că nu voi mai avea încredere în cuvintele tale. Nu voi mai avea încredere.

– Molly, am făcut o greșeală, atât. Am făcut o afurisită de greșeală prostească, prin faptul că te-am rugat să te întorci în acel apartament și să te ocupi de treaba mea murdară. Te rog. Nu te voi lăsa s-o încasezi pentru asta. Ei nu pot să scape basma curată cu așa ceva.

Vocea ei sună crud, autentic, dar pot să am încredere în ceea ce aud?

– Giselle, ești la hotel acum? Ești în camera ta?

– Da. O prințesă închisă în turn. Molly, trebuie să mă lași să te ajut. Am să vorbesc, bine? Am să spun la poliție că e pistolul meu și că eu ți-am spus să-l iei. Am să spun chiar că Rodney și Charles conduceau un cartel. Am să te scot din asta, îți promit. Molly, tu ești singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată.

Simt că nu-mi mai pot înfrâna lacrimile, care încep să-mi curgă șiroaie. Sper că e adevărat, chiar sper. Sper că este o persoană cinstită, prinsă într-un anturaj putred. E timpul să o supun testului.

– Giselle, trebuie să mă asculți. Trebuie să asculți foarte, foarte atent, bine?

– Bine, spune ea, trăgându-și nasul.

– Poți să ajungi în Insulele Cayman?

– Da. Am bilete deschise. Pot să merg oricând.

– Mai ai pașaportul, da?

– Da.

– Să *nu* îl contactezi pe Rodney. Înțelegi?

– Dar nu ar trebui să îl anunț că...?

– Lui nu-i pasă nici un pic de tine, Giselle. Nu înțelegi? Te va doborî și pe tine, cu prima ocazie. Tu ești doar un alt pion în jocul lui.

O aud străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

– O, Molly, îmi doresc să-ți semăn mai mult. Dar eu nu sunt ca tine. Nu sunt deloc ca tine. Tu ești puternică. Tu ești bună. Nu știu dacă pot să o fac. Nu știu dacă pot să fiu singură.

– Întotdeauna ai fost singură, Giselle. Să fii într-o companie neplăcută este mai rău decât să fii singur.

– Dă-mi voie să ghicesc. Bunica ta ți-a spus asta?

– Da, încuviințez eu. Și are dreptate.

– Cum am putut să mă îndrăgostesc de un om atât de...

– Josnic? completez eu.

– Da, spune ea. Atât de josnic.

– Josnicia și răutatea au aceleași componente. Una o generează pe cealaltă.

– Rodney și Charles, spune ea.

– Josnic și rău, răspund eu. Giselle, nu avem prea mult timp. Am nevoie să faci

așa cum spun. Și trebuie s-o faci repede.

– Bine, spune ea. Orice îmi ceri, Molly.

– Vreau să-ți împachetezi strictul necesar într-o singură geantă. Vreau să ții asupra ta pașaportul și toți banii pe care îi ai în acest moment. Și vreau să fugi. Nu pe ușile din față ale hotelului, ci pe cele din spate. Chiar acum. Mă auzi?

– Dar cum rămâne cu tine? Nu pot să te las doar...

– Dacă îmi ești prietenă, vei face asta pentru mine. Nu mai sunt singură. Am prieteni adevărați, credincioși. Voi fi bine. Te rog să faci așa cum îți spun. Pleacă acum, Giselle. Fugi.

Ea continuă să vorbească, dar eu nu mai ascult, pentru că am spus deja tot ce aveam de spus. Știu că e nepoliticos, și dacă n-ar fi fost o situație excepțională, cu siguranță nu m-aș fi comportat în această manieră abruptă, grosolană. Îi închid fără să mai spun un alt cuvânt.

Când ridic privirea din telefon, o angajată a cafenelei stă lângă masa mea. Se foiește ciudat de pe un picior pe altul. Recunosc acest comportament. Așa fac și eu când aștept să îmi vină rândul să vorbesc.

– Tu erai? mă întreabă ea și arată spre televizor.

Cum ar trebui să răspund?

„Sinceritatea este cea mai bună politică."

– Eu eram. Da. Face o pauză în timp ce asimilează informația. O, ar trebui să adaug că n-am făcut-o eu. Nu l-am ucis pe domnul Black, adică. Nu sunt o criminală. N-ai de ce să-ți faci griji.

Iau o înghițitură din cană.

Angajata cafenelei devine brusc încordată și se îndepărtează pe furiș de masa mea. Se întoarce cu spatele la mine doar atunci când este în siguranță, după tejghea. O privesc în timp ce se grăbește la bucătărie, unde fără îndoială discută cu supervizoarea ei, care va ieși în curând și se va uita la mine cu ochi mari. Voi recunoaște imediat expresia de pe chipul ei. Voi ști că înseamnă frică pentru că încep să mă pricep tot mai bine la înțelegerea indiciilor subtile ale limbajului corporal care exprimă stări emoționale.

„Omul cât trăiește învață."

Aceeași supervizoare mă va măsura din cap până în picioare și va verifica dacă sunt eu, cea de la știri. Apoi va suna la poliție. Poliția îi va spune ceva ca să o liniștească, îi va spune să nu se îngrijoreze sau că la conferința de presă au fost dezvăluite detalii greșite.

„Totul va fi bine. Într-un final."

Respir adânc. Savurez încă o înghițitură din ceaiul calmant. Aștept și privesc spre intrarea în hotel.

Și iată, în sfârșit, ceea ce am așteptat...

Poliția iese pe ușile rotative, cu un bărbat în fața lor – Rodney, cu mânecile cămășii sale albe suflecate, lăsându-i la vedere încântătoarele antebrațe în cătușe. În urma lui merge detectiva Stark. Cară o geantă bleumarin pe care o recunosc imediat. Fermoarul este pe jumătate deschis. Chiar și de aici, văd că nu este plină cu hainele unui spălător de vase și cu obiecte personale, ci cu pungi conținând o pudră albă.

Ridic un sfert din brioșa mea cu stafide și tărâțe. Încântător! E proaspătă. Ce interesant că această cafenea coace bunătăți după-amiaza târziu, nu-i așa? N-ai zice că mulți oameni comandă brioșe după-amiaza, dar iată. Poate că mai sunt și alții undeva, în lume, exact ca mine.

„Oamenii sunt un mister de nerezolvat."

Adevărat, Buni. Foarte adevărat, realmente.

Brioșa e încântătoare. Mi se topește în gură. E bine să mănânci. E ceva atât de uman, de satisfăcător. E ceva ce toți trebuie să facem pentru a trăi, ceva ce orice persoană de pe pământ are în comun cu celelalte. Mănânc, deci exist.

Capul lui Rodney este împins în jos când se așază pe bancheta din spate a uneia dintre mașinile de poliție. Mai mulți polițiști care au dat fuga în hotel în urmă cu câteva minute stau acum de

pază la baza scărilor. Oaspeți neliniștiți ai hotelului se adună grămadă, căutând liniștiri și asigurări din partea portarului.

Detectiva Stark urcă scările și îi spune ceva domnului Preston. Îi văd pe amândoi privind în direcția mea. Cu siguranță, nu au cum să mă vadă, cu lumina crepusculară reflectându-se în vitrina cafenelei.

Detectiva Stark încuviințează din cap spre mine, aproape imperceptibil, dar totuși, este o încuviințare. Îmi este destinată mie. Sunt sigură de asta. Nu sunt însă complet sigură care este înțelesul acestui mic gest de la depărtare. Am avut, fără doar și poate, destule probleme în interpretarea reacțiilor detectivei Stark, așa că toate presupunerile sunt doar atât și nimic mai mult – supoziții, nu certitudini.

Nu am fost niciodată adepta pariurilor, din principiu, pentru că banii s-au dovedit foarte greu de obținut pentru mine și atât de ușor de pierdut. Dar dacă ar trebui să pariez, aș spune că încuviințarea detectivei Stark conține o semnificație aparte. Și anume: „Am greșit".

25

Merg la pas lejer spre apartamentul meu. Ciudat că atunci când simți impactul stresului, îți este greu să apreciezi lucrurile mărunte, dar înălțătoare din jurul tău – păsărelele ciripind ultimul cântec de leagăn înainte să se cuibărească pentru somnul de noapte, cerul ca vata de zahăr atunci când soarele apune, faptul că te îndrepți spre casă și, spre deosebire de oricare altă zi din ultimele câteva luni, atunci când deschizi ușa, acolo te va aștepta un prieten. Ar putea fi pentru prima dată de când a murit Buni când mă cuprinde un sentiment de speranță.

„Totul va fi bine într-un final. Dacă nu e bine, nu e finalul."

Blocul meu e drept în față. Îmi grăbesc pașii. Știu că Juan Manuel așteaptă cu nerăbdare vești, vești adevărate, nu doar un *emoji*.

Mă strecor ușor în bloc și urc scările două câte două până la etajul meu. Cotesc pe coridor, îmi scot cheia și intru.

– Am ajuns acasă! strig eu.

Juan Manuel se grăbește spre mine și stă mult mai aproape decât la un cărucior distanță de mine, nu că apropierea lui m-ar deranja. Nu am avut niciodată probleme cu faptul că oamenii stau lângă mine. Problema mea a fost

întotdeauna cea opusă – că oamenii păstrau distanța.

– *Híjole*, ești acasă, spune el, împreunându-și mâinile.

Deschide dulapul, pune mâna pe cârpa de șters pantofii și așteaptă ca eu să mă descalț.

– A funcționat? întreabă el. Au prins vulpea?

– Da, spun eu. Am văzut cu ochii mei. L-au prins pe Rodney.

– O, *Dios mio*! Mulțumesc, mulțumesc! Trebuie să-mi povestești totul. Tu ești bine? Spune-mi, ești bine?

– Sunt bine, Juan Manuel. Sunt foarte bine, realmente.

– Bun, spune el, răsuflând ușurat. Mă bucur.

El apucă încălțările mele și le freacă pe tălpi, de parcă s-ar aștepta ca un duh să se materializeze din ele. Din fericire, procesul agresiv de lustruire se finalizează, după care Juan Manuel pune pantofii și cârpa în dulap. Apoi mă îmbrățișează. Sunt atât de surprinsă de această manifestare a afecțiunii încât mâinile îmi atârnă pe lângă corp și uit că lucrul corect de făcut este să răspund la îmbrățișare. Exact când îmi dau seama, el îmi dă drumul.

– Pentru ce a fost asta? întreb eu.

– Pentru că te-ai întors acasă în siguranță, spune el. Vino în bucătărie. Am pregătit o cină mică pentru noi. Am

încercat să am speranță, Molly, dar am fost îngrijorat. M-am gândit că poate poliția va veni și mă va lua pe mine sau poate că tu nu te vei mai întoarce. Am avut gânduri rele, rele, că dacă ei...

Vocea i se pierde.

– Dacă ei ce? întreb eu.

– Rodney și oamenii lui, spune el. Dacă ei... te-au rănit așa cum m-au rănit pe mine?

La simplul gând, simt cum camera se înclină cu treizeci de grade, dar respir adânc ca să mă liniștesc.

– Vino, spune Juan Manuel.

Îl urmez în bucătărie, unde a întins un festin. Sunt resturile de la Olive Garden, așezate împreună frumos pe farfurii, pentru fiecare dintre noi. Ba chiar a așezat fața de masă a lui Buni, cea cu pătrățele albe și negre, pentru a recrea o ambianță italiană. Efectul e fermecător. Colțul nostru mic de bucătărie este transformat într-o scenă de pe o carte poștală pentru turiști. Simt că aș fi într-un vis și îmi ia un minut să îmi recapăt vocea.

– Arată încântător, Juan Manuel, reușesc eu să spun. Știi că pentru prima dată după foarte mult timp cred că pot să mănânc o masă completă?

– Mâncăm și îmi povestești totul, spune el.

Ne așezăm împreună, dar de îndată ce se așază, sare din nou în picioare.

– A, am uitat, spune el.

Se grăbește în living și se întoarce cu una dintre lumânările lui Buni și cu o cutie de chibrituri.

– Putem să aprindem asta? întreabă el. Știu că e specială, dar azi este o zi specială, nu? Azi au prins pe cine trebuie.

– Da, l-au luat cu mașina de poliție, spun eu. Și sper că asta e de bine pentru amândoi.

Chiar pe când cuvintele își iau zborul de pe buzele mele, îndoiala mi se strecoară în minte. Un lucru este să ai speranță, altul este să ai încredere că totul se va sfârși așa cum ar trebui – și pentru Juan, și pentru mine.

El așază lumânarea între noi. Exact când suntem pe punctul de a pune mâna pe furculițe, telefonul îmi sună în buzunar și sar efectiv din scaun. Este Charlotte. Slavă Domnului!

– Charlotte? spun eu. Sunt Molly. Molly Gray.

– Da, răspunde ea. Știu. Ești bine?

– Da, spun eu. Sunt destul de bine. Mulțumesc de întrebare. Sunt aici, acasă, cu Juan Manuel și suntem pe cale să facem un Tur al Italiei.

– Poftim?

– Nu e important. Poți să îmi spui cum au mers lucrurile în interiorul hotelului? Am văzut ce s-a întâmplat, de la cafenea, dar a funcționat planul? L-au prins pe Rodney în flagrant?

– Lucrurile au mers foarte bine, Molly. Ascultă, nu pot să vorbesc mult. Sunt la secția de poliție. Detectiva Stark vrea să mă vadă în biroul ei. Tu și Juan Manuel stați acolo, bine? Eu și tata venim spre voi cât de repede putem. Asta va dura probabil câteva ore. Și cred că vei fi foarte mulțumită de rezultate.

– Bine, da. Mulțumesc, Charlotte, spun eu. Transmite-i toate cele bune detectivei Stark.

– Vrei să... ești sigură?

– Nu există motive să fiu nepoliticoasă.

– Bine, Molly. O voi saluta din partea ta.

– Te rog să îi spui că pot să citesc încuviințările din cap.

– Să citești ce...?

– Doar spune-i asta, te rog, exact așa. Și mulțumesc.

– Bine, spune Charlotte.

Apoi închide. Îmi pun telefonul deoparte.

– Îmi pare teribil de rău pentru întrerupere. Îți aduc la cunoștință că nu e o practică uzuală să răspund la telefon în timpul cinei. Nu intenționez să îmi fac un obicei din asta.

– Molly, îți faci prea multe griji cu privire la „ce e corect" și „ce nu e corect". Vreau doar să știu ce a spus Charlotte.

– L-au prins în fapt. Pe Rodney.

– *En flagrante delito?*

– In flagrant, da.

Un zâmbet îi luminează lui Juan Manuel chipul și ochii căprui-închis. Buni mi-a spus odată că un zâmbet autentic se citește în priviri, ceva ce nu am înțeles niciodată cu adevărat până în clipa asta.

– Molly, nu am avut ocazia să-ți vorbesc între patru ochi, să îți spun că îmi pare rău. Nu am vrut niciodată ca tu să fii implicată în nimic din toate astea.

Ridicasem furculița, dar o pun imediat jos.

– Juan Manuel, spun eu, ai încercat să mă ții la distanță de toate astea. Tu chiar ai încercat să mă avertizezi.

– Poate ar fi trebuit să încerc mai mult. Poate că ar fi trebuit să spun poliției totul. Problema este că eu nu am încredere în polițiști. Când se uită la oameni ca mine, uneori, tot ce văd este rău. Și nu toți polițiștii sunt buni, Molly. Cum poți să-ți dai seama cine e și cine nu? Mi-a fost teamă că dacă vorbeam despre droguri și hotel, poate că lucrurile ar fi devenit și mai rele – pentru mine și pentru tine.

– Da, spun eu. Înțeleg. Am întâmpinat și eu dificultăți încercând să îmi dau seama cine cum e.

– Și Rodney, și domnul Black, continuă el. Nu îmi mai păsa dacă mă omorau. Dar mama mea? Familia mea? Eram foarte speriat că le vor face rău. Și mi-a

fost teamă că te vor răni și pe tine. Am crezut că, dacă acceptam suferința, dacă păstram tăcerea, poate că nimeni altcineva nu va mai fi rănit.

Își ține palmele pe masă, dar nu și coatele. Mă străduiesc să mă concentrez la chipul său pentru că tot ce văd sunt cicatricele de pe antebrațe, unele vindecate și una sau două încă proaspete.

Arăt spre brațele lui.

– El a fost? întreb eu. Rodney ți-a făcut asta?

– Nu Rodney, spune el. Prietenii lui. Tipii ăia mari. Dar Rodney a dat ordinele. Domnul Black îl arde pe Rodney, Rodney mă arde pe mine. Asta era ceea ce primeam pentru că mă plângeam, pentru că spuneam că nu mai vreau să fac treburile murdare ale lui Rodney. Și pentru că am o familie pe care o iubesc, pe când el nu are așa ceva.

– Este atât de greșit ceea ce ți-au făcut.

– Da, spune el. Este. Și ceea ce ți-au făcut ție.

– Brațele tale. Cred că te dor, spun eu.

– M-au durut. Dar azi sunt bine. Azi mă simt puțin mai bine. Nici măcar nu știu ce se va întâmpla cu mine, dar tot mă bucur că Rodney a fost prins. Și avem o lumânare de aprins. Așa că există speranță. Scoate un băț de chibrit din cutie și aprinde lumânarea. Apoi spune: N-ar trebui să lăsăm mâncarea să se răcească. Hai să mâncăm.

Ne luăm furculițele și ne delectăm cu bunătățile. Am timp suficient, nu numai să mestec de câte ori trebuie, ci și să savurez fiecare îmbucătură. Între înghițituri, povestesc fiecare detaliu al după-amiezii – cum am stat în cafenea, cum am așteptat și mi-am făcut griji, cum m-am văzut la televizor, cum mașinile au oprit scrâșnind din roți, cum m-am simțit să văd capul lui Rodney împins brutal pe bancheta din spate a unei mașini. Când îi spun despre femeia din cafenea care m-a recunoscut de la știri, el începe să râdă zgomotos. Pentru un moment, îngheț. Nu pot să-mi dau seama dacă râde de mine sau cu mine.

– Ce e așa de amuzant? întreb eu.

– A crezut că ești o criminală! În cafeneaua ei. Bând ceai și mâncând o prăjitură!

– Nu era o prăjitură, spun eu. Era o brioșă, o brioșă cu stafide și tărâțe.

El râde și mai tare la asta și eu nu știu de ce, dar îmi devine evident că nu râde de mine, ci cu mine. Dintr-odată, izbucnesc și eu în râs, râd de o brioșă cu stafide și tărâțe fără ca măcar să știu de ce.

După cină, Juan Manuel începe să strângă farfuriile.

– Nu, spun eu. Ai fost foarte amabil să pregătești cina. Voi strânge eu.

– Nu e corect, răspunde el. Tu crezi că ești singura căreia îi place să curețe? De

ce îmi iei bucuria?

Zâmbește din nou în felul său și apucă șorțul lui Buni din spatele ușii de la bucătărie. Are un model albastru și roz cu flori, dar lui nu pare să îi pese. Și-l strecoară peste cap și fredonează pentru sine în timp ce leagă șnurul. Nu am văzut de mult timp acel șorț purtat de cineva; până și Buni era prea bolnavă în ultimele sale luni pentru a-l mai folosi. Să-l văd redevenind tridimensional, să văd un corp dându-i din nou formă... nu știu de ce, dar mă face să mă uit în altă parte.

Mă întorc la masă și adun farfuriile rămase în timp ce Juan Manuel pregătește chiuveta cu apă și săpun.

Împreună, avansăm rapid, și în doar câteva minute, întreaga bucătărie strălucește de curățenie.

– Vezi? spune el. Am lucrat în bucătării toată viața – unele mari, unele mici, unele de familie –, iar la sfârșitul zilei, să vezi un blat curat îți face inima să salte cu bucurie.

– Să salte *de* bucurie, spun eu.

– Ah, da. Să salte de bucurie.

Îl privesc în licărirea lumânării lui Buni și mă simt de parcă nu m-aș fi uitat niciodată cum trebuie la el. L-am văzut pe acest bărbat în fiecare zi la muncă timp de luni întregi și acum, brusc, remarc că e mult mai chipeș decât mi-am dat seama vreodată.

– Te simți vreodată invizibil? întreb eu. La muncă, adică. Simți vreodată că oamenii nu te văd?

El își dă jos șorțul lui Buni, atârnându-l în cuiul de pe ușă.

– Da, bineînțeles, spune el. Sunt obișnuit cu acest sentiment. Știu cum este să fii complet invizibil, să te simți singur într-o lume stranie. Să îți fie teamă pentru viitor.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spun eu. Să fii forțat să îl ajuți pe Rodney chiar dacă știai că e greșit.

– Uneori trebuie să faci un lucru greșit ca să faci altul bun. Nu e întotdeauna atât de clar, nu e totul alb și negru, așa cum crede toată lumea. În special atunci când nu ai opțiuni.

Da. Are absolută dreptate.

– Spune-mi ceva, Juan Manuel. Îți plac puzzle-urile? Jocurile de puzzle?

– Dacă îmi plac? Le *ador*!

Chiar atunci, se aude o bătaie în ușă. Simt că mi se pune un nod în stomac, iar picioarele parcă mi s-au lipit de podea.

– Molly, putem să intrăm?... Molly?

– Da, bineînțeles, spun eu.

Îmi forțez picioarele să se miște. Ajungem împreună la ușă. Întorc cheia și deschid ușa.

Charlotte și domnul Preston stau acolo, iar în spatele lor, detectiva Stark.

Genunchii mi se înmoaie și mă sprijin de cadrul ușii.

– E în regulă, Molly, spune domnul Preston. E în regulă.

– Doamna detectiv este aici cu vești bune, adaugă Charlotte.

Aud cuvintele, dar sunt incapabilă să mă mișc. Juan Manuel e lângă mine, susținându-mă. Aud o ușă deschizându-se în capătul holului și următorul lucru pe care îl văd este domnul Rosso, stând în spatele detectivei Stark. E ca o petrecere la ușa mea.

– Știam eu! țipă el. Știam eu că nu ești bună de nimic, Molly Gray. Te-am văzut la știri! Te vreau afară din clădirea asta, mă auzi? Domnu' polițist, dați-o afară de aici!

Simt că, de rușine, îmi iau foc obrajii, iar glasul mi-a amuțit.

Detectiva Stark se întoarce spre domnul Rosso.

– De fapt, domnule, acea știre a fost o dezinformare. Va avea loc o corecție în aproximativ o oră. Molly nu se face vinovată de nici un delict. De fapt, ea a încercat să ajute la rezolvarea acestui caz, iar asta nu s-a înțeles de la început. De aceea mă aflu aici.

– Domnule, îi spune Charlotte domnului Rosso, așa cum sunt sigură că știți, nu puteți să evacuați un chiriaș fără motiv. A plătit doamna Gray chiria?

– Târziu, dar da, a plătit, răspunde el.

– Doamna Gray este un chiriaș model care nu merită să fie hărțuit de

dumneavoastră, spune Charlotte. De asemenea, doamnă detectiv Stark, spune ea, ați observat vreun lift în această...

– Mă scuzați, trebuie să plec, spune domnul Rosso și se îndepărtează degrabă.

– La revedere! strigă Charlotte după el.

Holul e tăcut. Cu toții stăm în pragul ușii mele. Toți ochii sunt pe mine. Nu știu ce să fac.

Domnul Preston își drege glasul.

– Molly, ești drăguță să ne inviți înăuntru?

Picioarele mele se trezesc din toropeală. Pe când îmi recapăt forțele, Juan Manuel își slăbește strânsoarea.

– Scuzele mele, spun eu. Nu sunt obișnuită să primesc atât de mulți oaspeți. Dar nu este o companie nedorită. Poftiți.

Juan Manuel stă ca o santinelă într-o parte a ușii, salutând fiecare musafir și rugându-i să își dea jos încălțările, pe care el le șterge cu mâini tremurânde și le așază ordonat în primul dulap.

Toți oaspeții mei intră în living și stau în picioare stânjeniți. Ce așteaptă?

– Vă rog, spun eu. Luați loc.

Domnul Preston se duce în bucătărie și se întoarce cu două scaune pe care le așază în fața canapelei.

– Ar dori cineva ceai? întreb eu.

– Aș face moarte de om pentru o ceașcă, spune domnul Preston.

– Tată!

– O alegere neinspirată a cuvintelor. Mă scuzați.

– E în regulă, domnule Preston, spun eu, apoi mă întorc la detectiva Stark. Cu toții facem greșeli din când în când, nu e așa, doamnă detectiv?

Detectiva Stark pare foarte interesată de propriile-i picioare în șosete. Trebuie să fie neobișnuit pentru ea să-și scoată ghetele în timpul serviciului, să aibă picioruşele gingașe atât de expuse.

– Deci, spun eu. Ce ziceți de un ceai?

– Pregătesc eu, răspunde Juan Manuel.

Ochii îi zboară la detectiv, apoi se retrage grăbit în bucătărie.

Domnul Preston îi oferă un scaun detectivei Stark, iar ea se conformează. Charlotte se așază în scaunul ei obișnuit. Eu mă așez pe canapea, cu domnul Preston lângă mine, pe locul în care obișnuia să stea Buni înainte.

– Așa cum vă puteți imagina, spun eu, sunt foarte curioasă să știu ce s-a întâmplat în ultimele câteva ore. Aș aprecia în mod expres să știu dacă rămân acuzată de crimă.

Aud o lingură lovindu-se de podeaua de ceramică din bucătărie.

– Scuze! strigă Juan Manuel.

– Toate acuzațiile împotriva ta au fost retrase, spune detectiva Stark.

– Absolut toate, repetă Charlotte. Detectiva Stark voia să vii la secție ca să

îți poată spune personal, dar am insistat să vă întâlniți aici.

– Mulțumesc, îi spun lui Charlotte.

Ea se apleacă în față în scaunul său, privind drept în ochii mei.

– Ești nevinovată, Molly. Înțelegi? Ei știu asta acum.

Aud cuvintele. Ele se înmagazinează în mintea mea, dar nu le cred cu adevărat. Cuvintele fără fapte pot fi înșelătoare.

Domnul Preston mă bate ușor pe genunchi.

– Hai, gata. Totul e bine când se termină cu bine.

Este exact ceea ce ar fi spus și Buni, dacă ar mai fi fost în viață.

– Molly, spune detectiva Stark, sunt aici pentru că vom avea nevoie de ajutorul tău. Am primit în această după-amiază un apel din partea domnului Snow, solicitând să venim imediat la hotel. Ne avertiza cu privire la noi întâmplări.

Juan Manuel iese din bucătărie, cu chipul palid și încordat. Cară tava de ceai a lui Buni, pe care o așază pe masă. Apoi se retrage, la câteva cărucioare distanță de detectivă.

Aceasta însă nu observă. Ea ochește tava și alege ceașca lui Buni, ceea mă deranjează puțin, dar nu contează.

– Juan Manuel, spun eu pe când mă ridic. Te rog, ia locul meu.

Îmi doresc să fi avut un alt scaun să îi ofer, dar, din păcate, nu am.

– Nu, nu, spune el. Te rog, stai jos, Molly. Stau eu în picioare.

– Bună idee, spune detectiva Stark. Mai puține șanse ca ea să leșine din nou.

Mă așez la loc.

Detectiva își pune niște zahăr în ceai, apoi continuă:

– Când am intrat azi în fostul apartament al soților Black, barmanul de la Social Grill, Rodney Stiles, și doi dintre asociații săi erau acolo.

– Doi domni impunători, cu o gamă interesantă de tatuaje faciale? întreb eu.

– Da, îi cunoști?

– Am crezut că sunt oaspeți ai hotelului, spun eu. Mi s-a spus că sunt prietenii lui Juan Manuel.

De îndată ce spun asta, o regret.

Domnul Preston parcă mi-ar putea citi gândurile, pentru că spune imediat:

– Nu-ți face griji, Molly. Detectiva știe totul despre Rodney și despre faptul că-l șantaja pe Juan Manuel. Și de asemenea, despre... acțiunile violente împotriva sa.

Juan Manuel stă nemișcat în ușa bucătăriei. Știu cum este să se discute despre tine de parcă tu nu ești de față.

– Molly, poți să îi spui detectivei de ce făceai curat în camere pentru Rodney de fiecare dată când îți cerea? Spune-i detectivei adevărul, atâta tot, mă îndeamnă Charlotte.

Mă uit la Juan Manuel. Nu voi mai spune nici un cuvânt fără acordul său.

– E în regulă, confirmă el. Poți să le spui.

Atunci încep să explic totul, cum m-a mințit Rodney, cum mi-a spus că Juan Manuel e prietenul lui și că nu are casă, cum m-a pus să fac curat în camere fără ca eu să îmi dau seama ce urme ștergeam de fapt, cum m-a păcălit și cum s-a folosit de Juan Manuel.

– Nu știam ce anume se petrecea în acele camere în fiecare noapte. Nu mi-am dat seama că Juan Manuel era agresat. Am crezut că ajut un prieten.

– De ce l-ai crezut, totuși? întreabă detectiva Stark. De ce l-ai crezut pe Rodney când era destul de evident că erau implicate droguri?

– Ceea ce este evident pentru dumneavoastră, doamnă detectiv, nu este întotdeauna evident pentru ceilalți. Cum obișnuia să spună bunica mea: „Suntem toți la fel, dar în moduri diferite". Adevărul este că aveam încredere în Rodney. Am avut încredere într-o canalie.

Juan Manuel rămâne nemișcat ca o statuie în pragul bucătăriei.

– Rodney ne-a folosit pe mine și pe Juan Manuel pentru a se face pe sine invizibil, spun eu. Înțeleg asta acum.

– Ai dreptate, răspunde detectiva Stark. L-am prins, totuși. Am găsit în acel apartament cantități însemnate de

benzodiazepină și cocaină. Erau în mâinile lui, la propriu.

Mă gândesc la „prietenele benzo" ale lui Giselle, într-un recipient fără etichetă, cel mai sigur, furnizat de Rodney.

– L-am acuzat de mai multe infracțiuni legate de droguri, posesie ilegală de arme de foc și amenințarea unui polițist.

– Amenințarea unui polițist? spun eu.

– A scos un pistol când ușa apartamentului s-a deschis. Aceeași fabricație și același model ca cel pe care l-am găsit în aspiratorul tău, Molly.

Este greu de imaginat – Rodney în cămașa sa albă, cu mânecile suflecate, ținând în mână un pistol, în loc de o halbă de bere la bar.

Juan Manuel este cel care observă ce mi-a scăpat mie. Toți ochii se întorc spre el în timp ce vorbește.

– Ați menționat mai multe acuzații. Dar nu ați spus nimic despre crimă.

Detectiva Stark încuviințează din cap.

– L-am acuzat, de asemenea, pe Rodney de uciderea cu premeditare a domnului Black. Dar, ca să fiu complet sinceră, vom avea nevoie de ajutorul vostru pentru a menține această acuzație. Încă sunt câteva lucruri de care nu ne putem da seama.

– Cum ar fi? intervine Charlotte.

– Când am fost prima dată în apartamentul soților Black, în ziua în

care l-ai găsit mort, Molly, nu era nici o amprentă a lui Rodney nicăieri în întregul apartament. De fapt, abia dacă erau câteva amprente pe undeva. Și urme ale soluției tale de curățat au fost găsite pe gâtul domnului Black.

– Pentru că i-am verificat pulsul. Pentru că...

– Da. Știm, Molly. Știm că nu tu l-ai omorât.

Atunci îmi trece prin cap.

– E vina mea.

Toți se uită la mine.

– Ce vrei să spui cu asta? întreabă domnul Preston.

– Faptul că nu ați putut găsi amprentele lui Rodney pe nicăieri. Când fac curat într-o cameră, o las într-o stare impecabilă. Dacă Rodney a intrat vreodată în acea cameră și a lăsat amprente în urmă, le-aș fi șters fără ca măcar să îmi dau seama. Sunt o cameristă bună. Poate prea bună.

– Ai putea avea dreptate, spune detectiva Stark și zâmbește apoi, dar nu este un zâmbet complet, nu dintr-acelea care îți luminează ochii. Ne întrebam dacă știi ceva despre locul unde ar putea fi Giselle Black. După ce l-am arestat pe Rodney, ne-am grăbit să ajungem în camera ei din hotel, dar era deja plecată. Se pare că ne-a văzut luând cu asalt hotelul și a plecat în cea mai mare grabă.

A lăsat un bilet în suportul de scrisori de la Regency Grand.

– Ce spunea? întreb eu.

– Spune: „Întrebați-o pe Molly, camerista. Ea vă va spune. Nu am făcut-o eu. Rodney și Charles = BFF".

– BFF? spun eu.

– Cei mai buni prieteni, explică Charlotte. Spune că Rodney și Charles erau complici.

– Da, confirmă Juan Manuel. Erau complici.

Toți ochii se întorc spre el. El continuă să vorbească:

– Rodney și domnul Black vorbeau mult la telefon. Uneori, se certau. Pentru bani, pentru transporturi, teritorii, afaceri. Nimeni nu crede că eu aud ceva, dar aud.

Detectiva își întoarce scaunul ca să îl privească pe Juan Manuel.

– Am fi foarte interesați să-ți luăm declarația, spune ea.

Îngrijorarea se citește pe chipul lui Juan Manuel.

– Nu vei fi pus sub acuzare, spune Charlotte. Și nici deportat. Ei știu că ești o victimă. Și au nevoie de ajutorul tău ca să adune dovezi împotriva făptașului.

– Corect, spune detectiva. Am înțeles că ai fost amenințat și forțat să lucrezi cu Rodney, că ai suferit... agresiuni fizice. Și știm că ai avut un permis de muncă și că a expirat.

– Nu doar că a expirat, spune Juan. S-a lovit de Rodney.

Detectiva Stark lasă capul într-o parte.

– Ce vrea să însemne asta?

Juan explică felul în care Rodney l-a pus în contact cu un avocat specializat pe imigrări, doar ca să pună mâna pe banii lui, în vreme ce hârtiile sale nu s-au materializat niciodată.

– Ai numele „avocatului"?

Juan încuviințează.

Detectiva clatină din cap.

– Se pare că mai avem un caz de urmărit.

Charlotte intervine.

– Juan Manuel, dacă ne ajuți ca martor-cheie în cazul împotriva lui Rodney, poate că vom reuși să-l prindem și pe acest așa-zis avocat. Să-l prindem înainte să mai facă așa ceva și altora.

– Nimeni nu ar trebui să mai treacă prin așa ceva, spune Juan Manuel.

– Așa este. Și, Juan Manuel, spune Charlotte, partenerul meu, García, se ocupă de drepturile imigranților în firma noastră. Dacă vrei, te pot prezenta lui, să vedem dacă îți poate restabili permisul de muncă.

– Aș vrea să vorbesc cu dumnealui, cum să nu, spune Juan Manuel. Mă îngrijorează mai multe lucruri – domnul Snow, pentru început. El știe ce am făcut. Știe că am tăcut când ar fi trebuit să vorbesc. Mă va concedia sigur.

– Nu o va face, spune domnul Preston. Are nevoie de tine acum mai mult ca niciodată.

– Noi toți avem, adaugă detectiva Stark. Avem nevoie ca tu să confirmi că Rodney și domnul Black conduceau un cartel prin intermediul hotelului, că ei se foloseau de tine și te agresau. Cu ajutorul tău, am putea chiar să ne dăm seama ce l-a împins pe Rodney să comită o crimă. El susține că nu se face vinovat de acea acuzație. Admite acuzațiile legate de droguri, dar nu și crima. Nu încă.

Juan Manuel rămâne tăcut un moment. Apoi spune:

– Am să vă ajut dacă am să pot.

– Mulțumesc, spune detectiva Stark. Și, Molly, este ceva ce ne poți spune despre Giselle? Ai idee unde ar putea să fie?

– Va apărea, când va fi pregătită, spun eu.

– Să sperăm, spune detectiva Stark.

Mi-o imaginez pe Giselle pe o plajă îndepărtată, cu nisip alb, citind știrile pe telefonul său și aflând de arestarea lui Rodney. Va afla că nu mai sunt suspectată. Ce va face atunci? Va contacta poliția? Sau va lăsa totul în urmă? Va găsi o cale să ajungă la portofelul unui alt bărbat bogat sau se va dezvolta și se va schimba cu adevărat?

Nu m-am priceput niciodată prea bine să citesc oamenii. Eu văd adevărul prea târziu. Așa cum a spus Juan Manuel:

uneori, trebuie să faci un lucru rău ca să faci un altul bun. Poate că de data aceasta, Giselle va face un lucru bun. Sau poate că nu.

– Ce se întâmplă acum? întreb eu. Cu Juan Manuel, cu mine?

– Ei bine, spune detectiva Stark, ești liberă. Toate acuzațiile au fost retrase.

– Dar încă sunt concediată? întreb eu.

Numai gândul la asta mă face să mă simt ca și cum aș cădea de pe o stâncă și mi-aș găsi sfârșitul.

– Nu, Molly, spune domnul Preston. Nu îți vei pierde slujba. De fapt, domnul Snow va vorbi el însuși cu tine și cu Juan Manuel despre asta.

– Serios? spun eu. Nu ne va concedia pe nici unul dintre noi?

– El a spus că sunteți angajați model și că voi exemplificați cel mai bine ce înseamnă să lucrezi la Regency Grand, spune domnul Preston.

– Dar cum rămâne cu procesul? întreb eu.

– Asta nu se va întâmpla decât mult mai târziu, răspunde Charlotte. Ne vom pregăti pentru el, dar va dura luni întregi. Dar sperăm că lucrând cu detectiva Stark și echipa ei, vom reuși să îl trimitem pe Rodney după gratii pentru mult timp.

– Pare potrivit, spun eu. Este un mincinos, un abuzator și un trădător.

– Este, de asemenea, un criminal, adaugă domnul Preston.

Eu nu spun nimic.

– Doamnă detectiv, spune Charlotte, mi se pare că clienta mea este obosită. A fost o zi destul de grea pentru ea, ținând cont că în această dimineață a fost acuzată pe nedrept de crimă și acum bea ceai în livingul său cu persoana care a acuzat-o. Mai era ceva ce voiați să îi spuneți?

Detectiva Stark își drege glasul.

– Doar că eu, hm, regret că ai fost... reținută.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă detectiv, spun eu. Sper că ați învățat o lecție importantă.

Detectiva se foiește în scaunul său de parcă stă pe ace.

– Poftim? spune ea.

– Poate că ați tras anumite concluzii pripite în ceea ce mă privește. V-ați așteptat la reacții specifice, pe care le considerați normale, iar când nu le-ați văzut, ați presupus că sunt vinovată. Ne-ați făcut de râs și pe mine, și pe dumneavoastră.

– Acesta e un fel de a spune, zice ea.

– Bunica mea spunea mereu că omul cât trăiește învață. Poate data viitoare veți evita concluziile pripite.

– Suntem toți la fel, în moduri diferite, adaugă Juan Manuel.

– Hmm, spune ea. Presupun.

Cu asta se ridică, ne mulțumește pentru timpul acordat, își pune ghetele și pleacă.

De îndată ce ușa se închide în urma ei, trag zăvorul ruginit și scot un oftat imens de ușurare.

Mă întorc și, în loc de pustietate, în livingul meu, văd fețele celor trei prieteni ai mei. Ei zâmbesc, și sunt genul de zâmbete care le luminează ochii. Pentru prima dată în viața mea, cred că înțeleg ce înseamnă un prieten adevărat. Nu este numai cineva care te place; este cineva dispus să ia măsuri în numele tău.

– Ei bine? spune domnul Preston. Detectiva tocmai a înghițit la umilință încât cred că era să se înece. Cum te simți, Molly?

Sunt ușurată peste măsură, dar e mai mult de atât.

– Eu... nu sunt foarte sigură ce am făcut ca să merit așa ceva, spun eu.

– Nu meritai nimic din toate astea, spune Charlotte. Ești nevinovată.

– Nu mă refer la infracțiuni. Mă refer la bunătatea pe care voi trei mi-ați arătat-o, fără nici un motiv întemeiat.

– Întotdeauna există motiv pentru bunătate, spune Juan Manuel.

– Ai dreptate. Și știi cine obișnuia să îmi spună asta tot timpul? întreabă domnul Preston.

– Nu, răspund eu.

– Bătrâna ta bunică.

– Nu mi-a povestit niciodată cum v-ați cunoscut voi doi, spun eu.

– Nu, mă așteptam să nu o fi făcut, răspunde el, apoi trage adânc aer în piept. Am fost logodiți cândva.

– Ați fost *ce*? spune Charlotte.

– Așa este, am avut o viață înainte de tine, draga mea, o viață despre care știi foarte puține.

– Nu pot să cred, spune Charlotte. Și eu aflu asta abia acum?

– Ce s-a întâmplat? întreabă Juan Manuel și se așază pe scaunul gol al detectivei.

– Bunica ta, Flora, a fost o doamnă minunată, Molly. Bună și sensibilă. Era atât de diferită de alte fete de vârsta ei, iar eu am fost îndrăgostit nebunește de ea. Am cerut-o de soție când aveam amândoi șaisprezece ani, iar ea a spus da. Dar părinții ei nu au permis. Ei erau înstăriți, să știi. Ea era cu mult deasupra mea, totuși niciodată nu s-a comportat ca și cum ar fi fost.

Sunt surprinsă de ceea ce aud, efectiv șocată. Dar poate că ar fi trebuit să știu că Buni avea secretele sale. Toți avem, absolut toți.

– O, cât de mult te-a iubit bunica ta, Molly, spune domnul Preston. Mai mult decât vei ști vreodată.

– Și ați păstrat legătura de-a lungul anilor? întreb eu.

– Da. Se înțelegea bine cu soția mea, Mary. Și, din când în când, atunci când avea probleme, Flora mă suna. Dar adevăratele probleme au început timpuriu.

– Ce vreți să spuneți? întreb eu.

– Ți-a trecut vreodată prin minte că ai avut un bunic?

– Da, spun eu. Buni îl numea un „alt pierde-vară".

– Așa zicea? spune el. Avea el multe defecte, dar nu și pe ăsta. Nu ar fi plecat niciodată dacă ar fi avut de ales. A fost forțat. Oricum, eu îl cunoșteam. Ai putea spune că eram prieteni. Și știi cum se întâmplă lucrurile când dragostea e proaspătă și trandafirii sunt încă în floare, zice domnul Preston, apoi face o pauză ca să își dreagă glasul. Apoi Flora a rămas însărcinată. Și când nu a mai putut să ascundă asta și părinții ei au aflat, i-au întors spatele cu adevărat, pentru totdeauna. Biata fată! Nu avea încă nici șaptesprezece ani. Era doar un copil fugit de acasă cu propriul său copil. De asta a devenit menajeră.

Îmi vine greu să mi-o imaginez pe Buni de una singură în felul acela, pierzând totul, pe toată lumea. Simt o povară pe umeri, o tristețe apăsătoare, pe care nu prea pot să o definesc.

– Era deșteaptă bunica ta. Ar fi putut obține o bursă la orice școală, spune domnul Preston. Dar în acele timpuri, ca

femeie nemăritată și cu un copil, îți luai adio de la educație.

– Stai puțin, tată, spune Charlotte. Ceva nu se leagă. Cine era acest prieten al tău? Și unde e el acum?

– Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el este că și-ar fi întemeiat o familie pe care o iubește foarte mult. Dar că nu a uitat-o niciodată pe Flora. Niciodată.

Charlotte lasă capul într-o parte. Se uită la tatăl ei cu o privire stranie, pe care nu o prea înțeleg.

– Tată? spune ea. Mai este ceva ce ai vrea să îmi spui?

– Draga mea fată, cred că am spus deja destul de mult.

– O cunoșteați și pe mama? îl întreb eu.

– Da. Acum, ea chiar era o pierde-vară, mă tem. Bunica ta m-a rugat să îi bag mințile în cap când s-a cuplat cu persoana nepotrivită. Am fost să o văd, am încercat să o iau din maghernița aia în care trăia, dar nu a vrut să mă asculte. Biata ta bunică, durerea aceea... de a pierde un copil în felul în care i s-a întâmplat ei...

Ochii domnului Preston se umplu de lacrimi. Charlotte îl apucă de mână.

– Bunica ta a fost un om bun, chiar a fost, spune domnul Preston. Când Mary a mea se lupta cu boala, spre sfârșit, bunica ta a venit să o salveze.

– Ce vreți să spuneți? întreb eu.

– Mary avea dureri cumplite, și la fel și eu. Stăteam lângă patul ei ținând-o de mână și spunându-i: „Te rog, nu pleca. Nu încă". Flora a privit toată scena, apoi m-a tras deoparte. Mi-a spus: „Tu nu vezi? Nu te va părăsi până când nu îi spui că e timpul".

Sună întocmai ca ceva ce ar fi spus Buni. Îi aud cuvintele rezonând în capul meu.

– Apoi ce s-a întâmplat? întreb eu.

– I-am spus lui Mary că o iubesc și am făcut așa cum m-a sfătuit Flora. De atât avea nevoie soția mea ca să se odihnească în pace.

Domnul Preston nu își mai poate reține suspinele.

– Ai făcut ceea ce trebuia, tată, spune Charlotte. Mama suferea.

– Întotdeauna am vrut să o răsplătesc pe bunica ta pentru că mi-a arătat calea.

– Ați răsplătit-o, domnule Preston, spun eu. Ați venit în ajutorul meu, iar Buni v-ar fi recunoscătoare.

– Oh, nu, nu eu, spune domnul Preston. Charlotte.

– Nu, tată. Tu ai insistat cu asta. Tu m-ai convins că trebuie să o ajutăm pe tânăra ta colegă cameristă. Cred că încep să înțeleg de ce era atât de important pentru tine.

– Prietenul la nevoie se cunoaște, spun eu. Buni vă mulțumește. Tuturor. Dacă

ar fi fost aici, ar fi spus-o ea însăși.

Cu asta, domnul Preston se ridică, iar Charlotte îi urmează exemplul.

– Ei bine, hai să nu ne întristăm, spune el în timp ce își șterge obrajii. Ar trebui s-o luăm și noi din loc.

– A fost o zi lungă, adaugă Charlotte. Juan Manuel, ți-am adus geanta ta adevărată din dulapul de la hotel. Este la intrare.

– Mulțumesc, spune el.

Mă lovește brusc un sentiment de neliniște. Nu vreau ca ei să plece. Dacă ies din viața mea și nu se mai întorc niciodată? Nu ar fi prima dată când mi se întâmplă așa ceva. Gândul acesta mă îngrozește.

– Am să vă mai văd vreodată? întreb eu.

Nu pot să îmi reține teama din voce.

Domnul Preston chicotește.

– Mă tem că nu prea ai de ales, Molly.

– Ai să ne vezi foarte des, răspunde Charlotte. Avem un caz de pregătit.

– Și pe lângă caz, nu scapi așa ușor de noi, Molly. Știi, eu sunt bătrân și sunt un văduv care a devenit oarecum fixist. Poate părea ciudat, dar asta mi-a făcut bine. Toate astea. Voi toți. Pare ca o...

– Familie? sugerează Juan Manuel.

– Da, spune domnul Preston. Exact așa pare.

– Știți, spune Juan Manuel, în familia mea, regula era ca în fiecare duminică să

luăm cina împreună. E ceea ce îmi lipsește cel mai mult de acasă.

– Asta se poate remedia ușor, spun eu. Charlotte, domnule Preston, ați fi atât de amabili încât să luați cina cu noi duminică?

– Voi găti eu! spune Juan Manuel. Probabil nu ați mâncat niciodată mâncare mexicană adevărată, așa cum o gătește mama. Voi prepara un Tur al Mexicului. Oh, o să vă placă la nebunie!

Domnul Preston se uită la Charlotte. Ea încuviințează din cap.

– Aducem noi desertul, spune domnul Preston.

– Și o sticlă de șampanie ca să sărbătorim, adaugă Charlotte.

Stau și aștept în dreptul ușii ca Charlotte și domnul Preston să se încalțe. Nu sunt sigură care sunt regulile de etichetă când îți iei la revedere de la două persoane care tocmai te-au salvat de la a-ți petrece restul vieții în închisoare.

– Păi, ce mai aștepți? spune domnul Preston. Dă-i bătrânului tău prieten o îmbrățișare.

Fac așa cum mi se spune și sunt surprinsă de senzație – mă simt precum Bucle Aurii îmbrățișându-l pe Tata Urs[11].

O îmbrățișez și pe Charlotte și este o senzație plăcută, dar complet diferită, precum mângâierea unei aripi de fluture.

Ei pleacă braț la braț, iar eu închid ușa în urma lor. Juan Manuel stă la intrare, foindu-se de pe un picior pe altul.

– Ești sigură, Molly, că e în regulă să îmi petrec noaptea aici?

– Da. Doar în seara asta, spun eu, iar cuvintele care urmează se revarsă precum o cascadă din gura mea. Vei lua camera mea, iar eu, pe a lui Buni. Mă duc chiar acum să schimb așternuturile. Întotdeauna albesc și calc așternuturile și păstrez două seturi la îndemână, și poți să stai liniștit pentru că baia este igienică și dezinfectată în mod regulat. Și dacă ai nevoie de orice lucruri în plus, precum o periuță de dinți sau săpun, sunt sigură că...

– Molly, e bine. Sunt bine. E în regulă.

Cuvintele lui pun capăt logoreei mele.

– Nu mă prea pricep la asta. Știu cum să mă comport cu oaspeții la hotel, dar nu și în propria casă.

– Nu trebuie să mă tratezi în nici un fel special. Voi încerca să păstrez curățenia și liniștea, și să ajut cu ce pot. Îți place micul dejun?

– Da, îmi place micul dejun.

– Bine, spune el. Și mie.

Am vrut să schimb singură așternuturile din camera mea, dar Juan Manuel nici nu a vrut să audă de așa ceva. Luăm mai întâi cuvertura cu steaua solitară a lui Buni, apoi scoatem așternuturile și le înlocuim cu unele

curate. Facem acest lucru împreună în timp ce el îmi spune povești despre nepotul său de acasă în vârstă de trei ani, Teodoro, care sărea mereu pe pat când el încerca să schimbe cearșafurile. Când își deapănă poveștile, ele prind viață în mintea mea. Parcă îl și văd pe băiețelul acela țopăind și jucându-se. De parcă ar fi aici, cu noi.

Când terminăm, Juan rămâne tăcut.

– Bine. Atunci, eu să mă pregătesc de culcare, Molly.

– Ai nevoie de altceva? Poate o ceașcă de cacao cu lapte sau niște articole de toaletă pentru baie?

– Nu. Mulțumesc.

– Foarte bine, spun eu pe când părăsesc camera. Noapte bună.

– Noapte bună, domnișoară Molly, răspunde el, iar apoi închide încetișor ușa dormitorului meu.

O pornesc pe coridor, spre baie. Mă schimb în pijama. Mă spăl pe dinți încet. Cânt de trei ori „La mulți ani!" în gând, ca să mă asigur că mi-am periat corespunzător întreaga dantură, până la ultimul molar.

Mă spăl pe față, folosesc toaleta, îmi spăl bine mâinile. Iau soluția de spălat geamuri de sub chiuvetă și șterg repede oglinda. Iată-mă, reflectându-mă în ea, strălucitoare, fără pată. Curată.

Nu are rost să mai tergiversez.

E timpul.

Merg pe coridor și mă opresc în fața ușii lui Buni. Îmi amintesc de ultima dată când am închis această ușă, după ce legistul și ajutoarele sale au scos trupul lui Buni, după ce am curățat camera de sus până jos, după ce i-am spălat așternuturile și am făcut patul, după ce i-am umflat pernele și am șters praful de pe fiecare bibelou, după ce i-am luat puloverul de casă din cuierul de după ușă, ultimul obiect vestimentar pe care nu îl spălasem și nu îl ținusem aproape de fața mea pentru a respira ce mai rămăsese din mirosul ei, înainte de a-l pune chiar și pe acela în coșul de rufe. Declicul ascuțit al acestei uși, atunci când s-a închis, a fost la fel de final precum moartea însăși.

Întind mâna și o așez pe mâner. Îl răsucesc. Deschid ușa. Camera este exact la fel cum am lăsat-o. Figurinele Royal Doulton ale lui Buni dansează static în jupoane, pe biroul ei. Volanele de la husa de pat albastru-deschis stau frumos aranjate. Pernele sunt umflate și perfect netezite.

– O, Buni, spun eu.

Și simt atunci un val de amărăciune, un val atât de puternic încât mă poartă instinctiv spre patul ei. Mă așez pe el, simțindu-mă dintr-odată de parcă aș fi pe o plută de salvare, pierdută pe mare. Îmbrățișez una dintre pernele sale, o duc spre fața mea, dar am spălat-o prea bine.

Nu a rămas nici urmă din mirosul ei. Buni nu mai este.

În ultima ei zi de viață, am stat cu ea. Era întinsă unde sunt eu acum. Am luat scaunul de lângă ușa de la intrare – cel care are perna cu rugăciunea de seninătate brodată pe ea – și l-am așezat lângă pat. Cu o săptămână mai devreme, mutasem televizorul, așezându-l pe cufărul său cu sertare, ca ea să poată urmări emisiunile despre natură și postul National Geographic în timp ce eram la muncă. Nu am vrut să o las singură, nici măcar pentru câteva ore. Știam că are dureri mari, deși făcea eforturi disperate pentru a nega asta.

– Fată dragă, au nevoie de tine la muncă. Ești o parte importantă a stupului. Eu sunt bine aici. Am ceaiul și pastilele mele. Și pe Columbo al meu.

Pe când zilele treceau, culoarea i se schimba. A încetat să mai fredoneze melodii. Era tăcută chiar și dimineața, fiecare gând stăruia, fiecare drum spre baie devenea o călătorie epică.

Am încercat cu disperare să o fac să gândească rațional.

– Buni, trebuie să chemăm o ambulanță. Trebuie să te ducem la spital.

Ea scutura încet din cap, iar smocurile ei de păr cărunte, ușoare tremurau pe pernă.

– Nu e nevoie. Sunt mulțumită. Am pastilele pentru durere. Aici îmi doresc să

fiu. Casă, dulce casă.

– Dar poate că ei ar ști ce să facă. Poate că doctorii...

– Șșt, spunea de fiecare dată când refuzam să ascult. Noi am făcut o promisiune, tu și eu. Și ce am convenit noi despre promisiuni?

– Promisiunile trebuie ținute.

– Da, a spus ea. Asta-i fata mea.

În ultima zi, durerile i s-au înrăutățit mai mult ca oricând. Am încercat din nou să o conving să meargă la spital, dar fără nici un succes.

– *Columbo* urmează să înceapă, a spus ea.

Am pornit televizorul și am urmărit episodul sau, mai degrabă, eu am urmărit și ea a închis ochii, în vreme ce mâinile sale strângeau cu putere așternuturile.

– Ascult, a spus ea, și vocea îi devenise o șoaptă. Uită-te tu și pentru mine. Spune-mi ce trebuie să văd.

Am privit ecranul televizorului și i-am povestit acțiunea. Columbo o interoga pe o soție-trofeu, care nu părea prea ușurată să afle că soțul ei milionar nu era considerat principalul suspect într-un caz de crimă. Am descris restaurantul în care erau, fața de masă verde, felul în care ea dădea din cap, felul în care se agita la masă. I-am spus lui Buni când am știut că atenția lui Columbo era îndreptată spre ea, cu acea privire care

spunea că ghicise adevărul înaintea celorlalți.

– Da, a spus ea. Foarte bine. Înveți expresiile.

Pe la jumătatea episodului, Buni a început să se agite. Durerile erau atât de puternice, încât gemea și lacrimile îi curgeau pe față.

– Buni? Cum pot să te ajut? Ce pot să fac?

Îi auzeam respirația trudită. Era o pauză la fiecare inhalare, precum apa bolborosind într-o scurgere.

– Molly, a spus ea. E timpul.

Columbo își continua investigațiile pe fundal. Voia s-o dea în vileag pe soția milionarului. Punea piesele laolaltă. Am dat volumul mai încet.

– Nu, Buni. Nu, nu pot.

– Ba da, a spus ea. Ai promis.

Am protestat. Am încercat să o conving. Am implorat-o să mă lase, „te rog, te rog, te rog", să sun la spital.

Ea a așteptat să mă liniștesc. Și când s-a întâmplat, a spus-o din nou.

– Fă-mi o ceașcă de ceai. E timpul.

Eram atât de recunoscătoare că aveam niște instrucțiuni clare de urmat, încât am sărit în picioare. M-am dus degrabă în bucătărie și i-am pregătit ceaiul, în ceașca ei preferată – cea cu peisajul în care se afla o cabană pitorească –, într-un timp record.

I-am dus-o și am așezat-o pe noptieră. I-am pus o pernă ca să stea dreaptă, dar indiferent cât de blând o atingeam, ea gemea jalnic, ca un animal prins în capcană.

– Pastilele mele, a spus ea. Ce a mai rămas din ele.

– Nu se poate, Buni, am spus eu. Nu au mai rămas destule. Săptămâna următoare vom avea mai multe.

Am implorat-o din nou. Am rugat-o.

– Promisiunile...

Dar nu mai avea răsuflare să continue propoziția.

Într-un final, am cedat. Am deschis recipientul și l-am așezat pe marginea farfurioarei sale. I-am pus ceașca în mâini.

– Pune-le înăuntru, a spus ea. Oricâte au mai rămas.

– Buni...

– Te rog.

Am golit restul de analgezice în ceaiul ei – patru pastile, atât. Nu suficiente. Mai erau cinci zile până când puteam lua o altă rețetă, cinci zile de agonie.

M-am uitat la Buni printre lacrimi. Ea a clipit și s-a uitat la linguriță de pe farfurioară.

Am luat-o și am amestecat întruna, până când Buni a clipit din nou, un minut mai târziu. Atunci, m-am oprit.

Cu o sforțare cruntă, s-a aplecat în față, suficient ca eu să-i pot duce ceașca

la buzele-i cenușii. Chiar și când îi dădeam lichidul, o imploram.

– Nu bea. Nu...

Dar a făcut-o. A băut tot.

– Minunat, a șoptit ea când a terminat.

Apoi s-a lăsat ușor înapoi pe perne. Și-a pus mâinile pe piept. Buzele i se mișcau. Vorbea. A trebuit să mă apropii mult de buzele ei ca să aud.

– Te iubesc, draga mea fată, a spus ea. Știi ce trebuie să faci.

– Buni, am spus eu. Nu pot!

Dar vedeam. Vedeam corpul ei încordându-se, durerea care o izbea încă o dată din plin. Respirația îi devenise și mai agonică, iar horcăitul era și mai puternic, ca o tobă.

Discutaserăm despre asta. Îi promisesem. Ea era întotdeauna atât de rațională, atât de logică, iar eu nu îi puteam nega ultima dorință. Știam ce își dorea. Nu merita să sufere.

Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba şi înţelepciunea de a face diferenţa între ele.

Am luat perna ei cu rugăciunea de seninătate de pe scaunul din spatele meu. I-am pus-o peste față și am ținut-o acolo.

N-am putut să mă uit la pernă. M-am concentrat în schimb pe mâinile ei, mâinile unei muncitoare, mâinile unei

menajere, mâini atât de asemănătoare cu ale mele – curate, cu unghiile tăiate scurt, articulațiile degetelor îngroșate, cu pielea subțire și aspră, cu vinișoarele albastre de dedesubtul lor bătând în retragere, curgerea lor domolindu-se tot mai mult. O dată, a întins degetele, încercând să atingă ceva, să se agațe de ceva, dar era prea târziu. Noi am hotărât. Înainte să ajungă să apuce ceva, s-au relaxat. Și-au dat drumul.

Nu a durat mult. Când s-a așternut tăcerea, am luat perna. Am strâns-o cu toată puterea la piept.

Iat-o pe bunica mea. Pentru oricine altcineva, ar fi părut cufundată într-un somn profund, cu ochii închiși, cu gura ușor întredeschisă, cu chipul senin. Odihnindu-se.

Acum, pe când stau trează în patul ei, după mai bine de nouă luni, cu Juan Manuel chiar în capătul holului, mă gândesc la tot ce s-a întâmplat, la aceste ultime zile care mi-au dat viața peste cap.

– Buni, îmi e foarte dor de tine. Și nu-mi vine să cred că nu te voi mai vedea niciodată.

„Numără-ți binecuvântările."

– Da, Buni, am spus cu voce tare. E mult mai bine decât să număr oi.

Referință la *Goldilocks and the Three Bears* („Bucle Aurii și cei trei ursuleți" – Mama Ursoaică, Tata Urs și Puiul de Urs), poveste scrisă de Mara Alperin și

extrem de populară în cultura anglofonă (n.red.)

VINERI

26

Mă trezesc în sunetele și mirosurile familiare ale micului dejun - cafeaua fierbând, hârșâitul papucilor în bucătărie. Chiar și fredonatul.

Dar nu e Buni.

Iar eu nu sunt în patul meu. Sunt în al ei.

Totul îmi revine în minte.

„Trezirea, fată dragă. Este o nouă zi."

Mă dau jos din pat, îmi strecor picioarele în papuci și îmi pun halatul de casă al lui Buni peste pijama. Merg pe vârfuri până la baie să mă împrospătez și apoi intru în bucătărie.

Iată-l pe Juan Manuel. A făcut duș - are părul încă ud. Fredonează încetișor o melodie, zdrăngănind farfurii și prăjind ouă.

- Bună dimineața! spune el, ridicând privirea din tigaie. Sper că nu te superi. Am dat o fugă până la magazin, dar m-am întors foarte repede. Nu aveai ouă. Și pâinea asta? zice, arătând spre chiflele de pe dulap. Pentru mine e ciudată. Nu știu cum să o prepar. Prea rotundă.

- Sunt chifle, spun eu. Și sunt delicioase. Le prăjești, apoi adaugi unt și marmeladă.

Iau o chiflă, o tai pe din două și arunc cele două părți în prăjitor.

– Sper că nu te superi că pregătesc micul dejun.

– Deloc, spun eu. E foarte amabil din partea ta.

– Am cumpărat și niște cafea. Îmi place cafeaua dimineața. Cu lapte. Și ouă. Și tortilla, dar azi, voi încerca ceva nou – voi încerca chiflele tale rotunde.

Împreună, ne agităm prin bucătărie pregătind micul dejun. Este incredibil de ciudat să mă foiesc așa prin bucătărie cu altcineva în afară de Buni, dar terminăm cu toate într-o clipită. Ne așezăm și eu pregătesc chiflele cu unt și marmeladă.

– Te deranjează? M-am spălat pe mâini.

– Dacă e cineva care ține la curățenie, știu că tu ești aceea, spune Juan Manuel.

Zâmbesc la auzul complimentului.

– Mulțumesc frumos.

Ouăle sunt neobișnuit de delicioase. Le-a pregătit cu un fel de sos ușor picant. Este un pic înțepător și savuros. Merge deosebit de bine cu marmelada și chiflele. Pot să savurez fiecare îmbucătură în liniște pentru că el vorbește încontinuu, ca o vrăbiuță ciripind în zori. Ține furculița în aer în timp ce vorbește, iar eu nu pot să nu mă minunez văzând cât de politicos își ține coatele departe de masă.

– În dimineața asta, am vorbit cu familia mea, printr-un apel video. Ei nu știu despre celelalte lucruri, iar eu nu le voi spune. Dar știu că am stat aici seara

trecută cu o prietenă. Le-am arătat camera ta, bucătăria ta, livingul tău. Poza ta, zice el și soarbe o înghițitură de cafea. Sper că nu te deranjează.

Nu pot să răspund pentru că am gura plină și este nepoliticos să vorbești cu gura plină. Dar nu mă deranjează. Nu mă deranjează deloc.

– O, vărul meu, Fernando? Fiica lui împlinește cincisprezece ani luna viitoare. Nu-mi vine să cred! În țara mea, când o fată împlinește cincisprezece ani, are loc o petrecere mare de familie și angajăm *mariachi*, și facem o masă mare, și dansăm toată noaptea. Mama mea a fost răcită, dar acum e mai bine. Duminică, vor face o poză de familie și ne-o vor trimite. Îi vei vedea pe toți. Iar nepotul meu, Teodoro, a mers la fermă și a călărit un măgar. Acum se preface întruna că e un măgăruș. E atât de amuzant... O, îmi lipsesc așa de mult!

Înghit ultimul dumicat de chiflă și o fac să alunece cu niște cafea.

– Trebuie să-ți fie greu, spun eu. Să te vezi cu ei doar prin apelurile video.

– Sunt foarte departe, răspunde el. Totuși, îi simt aproape.

Mă gândesc la tatăl lui și la Buni.

– Da, spun eu. Ai dreptate.

Înainte să putem vorbi mai multe, îmi sună telefonul. L-am lăsat în living.

– Scuză-mă, spun eu. În mod normal nu răspund la telefon în timpul meselor,

dar...

– Știu, știu, zice el.

Merg în living și îmi iau telefonul.

– Alo? spun eu. Sunt Molly. Cu ce vă pot ajuta?

– Molly, sunt domnul Snow.

– Da, bună ziua.

– Cum ești? întreabă el.

– Sunt bine. Mulțumesc de întrebare. Dumneavoastră?

– A fost o perioadă grea. Și îți datorez scuze. Poliția m-a făcut să cred lucruri despre tine care, pur și simplu, nu erau adevărate. Trebuia să știu, Molly. Camerelor noastre le-ar prinde bine grija ta, iar eu sper că te vei întoarce la muncă în viitorul apropiat.

Sunt încântată să aud asta, extrem de încântată.

– Mă tem că nu pot veni chiar în acest minut. Tocmai luam micul dejun.

– A, nu. Nu mă așteptam să vii imediat. Am vrut să spun, când ești pregătită. Acordă-ți tot timpul de care ai nevoie, bineînțeles.

– Ce spuneți de mâine? întreb eu.

Îl aud pe domnul Snow scoțând un oftat de ușurare.

– Asta ar fi mai mult decât extraordinar, Molly. Din nefericire, Cheryl s-a declarat bolnavă, iar celelalte cameriste fac normă dublă. Le e foarte dor de tine și și-au făcut multe griji. Vor fi foarte fericite să audă că te întorci.

– Vă rog să le transmiteți toate cele bune, spun eu.

Ceva mă roade și mă hotărăsc să vorbesc.

– Domnule Snow, spun eu. Mi-a fost adus la cunoștință că unii dintre colegii mei cred că sunt... bizară. Cred că unul dintre termenii folosiți a fost „o ciudată". Mă întrebam dacă îmi puteți face cunoscută părerea dumneavoastră în această chestiune.

Domnul Snow tace pentru o clipă. Apoi spune:

– Părerea mea este că unii dintre colegii tăi ar trebui să se maturizeze. Noi conducem un hotel, nu o grădiniță. Opinia mea este că tu ești unică, și spun asta într-un sens pozitiv. Și ești cea mai bună cameristă pe care Regency Grand a avut-o vreodată.

Simt cum crește mândria în mine. Cred că m-am și înălțat cu câțiva centimetri ca rezultat al cuvintelor sale.

– Domnule Snow? spun eu.

– Da, Molly.

– Cum rămâne cu Juan Manuel?

– Îl voi suna și pe el ca să mă asigur că știe că are o slujbă aici atât timp cât și-o dorește. Se pare că situația permisului său de muncă se poate rezolva. Nimic din ce s-a întâmplat nu este din vina lui.

– Știu asta, spun eu. El e chiar aici. Ați dori să vorbiți cu el?

– A, e...? Oh. Da, ar fi bine.

Merg în bucătărie și îi înmânez telefonul lui Juan Manuel.

– Alo? spune el. Da, da... Îmi pare foarte rău, domnule Snow, eu... nu, eu...

La început, Juan Manuel abia poate să adauge vreun cuvânt.

– Da, domnule... știu, domnule. Nu ați știut. Dar mulțumesc pentru că spuneți asta...

Pe când conversația continuă, revine subiectul permisului de muncă.

– Bineînțeles, domnule. Voi vorbi chiar azi cu un avocat... Apreciez asta. Sunt foarte fericit că slujba mea mă așteaptă.

Sunt mai multe replici întrerupte între ei. Apoi, în sfârșit, Juan Manuel spune:

– Mă voi întoarce la muncă imediat cum situația mi-o va permite. La revedere, domnule Snow.

Juan Manuel închide și așază telefonul pe masă.

– Nu pot să cred. Mi-am păstrat slujba.

– Și eu, spun.

Simt că mă cuprinde o căldură, o vioiciune stranie, pe care nu am mai simțit-o de mult timp.

El așază mai bine telefonul și își împreunează mâinile.

– Deci, spune el. Se pare că doi oameni din această bucătărie au astăzi o zi liberă. Mă întreb ce vor face...

– Spune-mi ceva, Juan Manuel, spun eu. Din întâmplare, îți place înghețata?

CÂTEVA LUNI MAI TÂRZIU

27

Azi este o zi frumoasă din multe motive. Seara trecută când m-am băgat în pat și am început să îmi număr binecuvântările, erau atât de multe că am ajuns la o sută imediat. Pesemne că am adormit în cele din urmă, dar aș fi putut să număr toată noaptea și tot n-aș fi isprăvit.

Iar azi, sunt chiar și mai multe lucruri bune, prea multe ca să le pot număra.

Soarele strălucește. Afară e cald, pe cer, nici un nor. Abia am ajuns la Regency Grand și urc scările stacojii spre pupitrul domnului Preston, care tocmai a eliberat niște oaspeți de bagaje.

– Molly! spune el, zâmbind cu tot chipul. E plăcut să te văd la muncă, și nu într-o sală de judecată ticsită de lume.

– Nu e așa că este o zi frumoasă, domnule Preston?

– Așa este, răspunde el. Noi suntem la muncă, iar Rodney este în spatele gratiilor. Totul e așa cum trebuie să fie.

Mă întreb dacă va exista o zi când numele lui Rodney nu îmi va mai produce o forfotă acidă în stomac și încleștarea maxilarelor.

– Unde este Juan Manuel? întreabă domnul Preston.

– Va veni în curând. Tura lui începe într-o oră.

– Rămâne valabil pentru duminică? Abia aștept să mănânc *enchiladas*. Știi, nu sunt foarte aventuros când e vorba de mâncare, iar de când a murit soția mea, nu fac prea multe prin bucătărie. Dar bărbatul ăsta al tău mi-a deschis apetitul. Poate puțin prea mult, spune el, chicotind și bătându-se pe burtă.

– Va fi foarte încântat să audă asta, domnule Preston. Și da, ne vom întâlni cu dumneavoastră și cu Charlotte duminică, la ora obișnuită. Aș face bine să plec. Am mult de lucru azi! O nuntă și o conferință. Domnul Snow spune că toate camerele au fost rezervate pentru o săptămână întreagă. Salutați-o pe Charlotte din partea mea.

– Sigur, fată dragă. Ai grijă.

Domnul Preston se întoarce să ajute niște oaspeți. Eu trec de ușile rotative și cuprind cu privirea foaierul. Este la fel de grandios ca în prima zi în care am dat cu ochii de el – scara sobră de marmură, balustradele cu șerpi aurii, canapelele moi, de două persoane, în culoarea smaraldului, zumzetul și murmurul oaspeților și valeții și hamalii grăbindu-se de colo colo. Respir adânc, apoi mă îndrept spre subsol. Dar exact când sunt pe cale să cobor, observ pinguinii îngrijiți de la recepție. S-au oprit din lucru. Toți se uită spre mine. Câțiva șușotesc între ei, dar nu mă mai sinchisesc câtuși de puțin.

Domnul Snow apare pe o ușă din spatele recepției. Mă vede.

– Molly! spune el și vine grăbit spre mine. Ai fost nemaipomenită. Absolut nemaipomenită.

Îmi vine greu să mă concentrez la cuvintele sale. Îi privesc pe pinguini, încercând să înțeleg de ce sunt atât de interesați de mine de data aceasta.

– N-am spus decât adevărul meu, îi zic eu domnului Snow.

– Da, dar adevărul tău, mărturia ta au mers la țintă. Ai fost atât de calmă și de liniștită când ai depus mărturie! Și ai un har pentru cuvinte, să știi, și pentru detalii. Judecătorul a văzut asta și a știut că ești un martor de încredere.

– Ei de ce se holbează? întreb eu.

– Pardon? spune domnul Snow și îmi urmărește privirea spre recepție. A, înțeleg, spune el. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că sunt impresionați. Aș spune că privirea pe care ți-o oferă este una de respect.

Respect. Sunt atât de neobișnuită să fac obiectul unei astfel de expresii încât nici măcar nu pot să o recunosc.

– Vă mulțumesc, domnule Snow, spun eu. Aș face bine să plec. Am multe camere care trebuie readuse la o stare impecabilă și, așa cum știți, camerele nu se curăță singure.

– Nu, cu siguranță. O zi bună, Molly.

Mă îndrept spre subsol, spre zonele destinate echipei de curățenie. Aerul este sufocant și apăsător ca de obicei, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată, câtuși de puțin. Stau în fața dulapului meu, unde uniforma mea, proaspăt uscată și călcată, atârnă în folie de plastic. Uniforma mea este și ea o binecuvântare. Este un lucru de o frumusețe extraordinară.

O duc într-un vestiar și o îmbrac. Apoi mă întorc la dulapul meu și îl deschid. Detectiva Stark mi-a returnat cu mult timp în urmă clepsidra de la Giselle, iar eu o țin pe raftul de sus ca să îmi amintesc. De ea. De noi. De prietenia noastră stranie, care a fost și nu a fost.

E timpul.

Mai am un lucru pe care îl țin de asemenea în dulapul meu, o anexă la uniforma mea. Un ecuson aurit, dreptunghiular, pe care îl port exact deasupra inimii. Pe el scrie MOLLY GRAY. CAMERISTĂ-ȘEFĂ.

Într-o mișcare îndrăzneață și neașteptată, domnul Snow m-a promovat cu o lună în urmă. Departe de mine să îndrug povești, dar s-ar părea că etica profesională a lui Cheryl nu întrunea standardele profesionale înalte ale domnului Snow, lucru pentru care ea a fost deposedată de rolul de supraveghetoare, iar acesta mi-a fost atribuit mie.

De atunci am instaurat niște practici noi pentru a spori buna funcționare și moralul stupului. În primul rând, înainte de fiecare tură, mă asigur că fiecare cărucior al fiecărei cameriste este plin și aprovizionat corespunzător. Îmi place nespus această parte a slujbei mele – să aranjez săpunurile și șampoanele mici pe tăvile lor, să refac stocurile de lavete și detergenți, să aranjez în teancuri perfecte prosoapele albe, curate. În zilele speciale – precum Crăciunul sau Ziua Îndrăgostiților – las câte o atenție pentru fiecare cameristă, pe căruciorul ei, cum ar fi o cutie cu bomboane de ciocolată cu o etichetă micuță: „De la Molly Camerista.Ține minte: munca ta e dulce".

O altă practică de bună funcționare o reprezintă felul în care începem o tură. Ne adunăm toate cameristele alături de cărucioarele noastre și cădem de acord asupra unei distribuții corecte și echitabile a camerelor, atât în privința numărului de camere alocat fiecăreia, cât și a potențialului obținut din bacșișuri. I-am spus clar și răspicat lui Cheryl că nu are voie să „previzualizeze" camerele desemnate altor cameriste, și dacă va mai lua fie și un bănuț de pe perna altei cameriste, o voi expulza neceremonios din stup și o voi călca cu propriul ei cărucior.

Avem un nou coleg în echipa de curățenie. Îl cheamă Ricky și este fiul lui Sunshine. Cheryl nu a ezitat să scoată în evidență că e bâlbâit și că își conturează ochii cu dermatograf, două lucruri care, să fiu complet sinceră, sunt atât de irelevante încât nici nu le-am băgat de seamă pe tot parcursul pregătirii sale, timp de o lună întreagă. Ce am observat, totuși, este că învață repede, că se bucură atunci când face un pat fără încrețituri, că lustruiește oglinzile până sclipesc și că salută oaspeții cu manierele unui curtean distins. El este, așa cum spun managerii, de păstrat.

Am primit o mărire de salariu atunci când am fost promovată, ceea ce, împreună cu faptul că acum împart costul chiriei, mi-a permis să îmi demarez propriul cont Fabergé. Nu am strâns încă mare lucru, doar câteva sute de dolari, dar am un plan. Voi continua să agonisesc până când voi avea de ajuns ca să mă înscriu încă o dată în programul de management hotelier și ospitalitate de la colegiul din apropiere. Cu permisiunea domnului Snow, voi munci în funcție de programul cursurilor, iar într-un an sau doi, voi absolvi, magna cum laude, și mă voi întoarce să lucrez cu normă întreagă la Regency Grand, cu abilități chiar și mai bune și o cunoaștere mai aprofundată a managementului hotelier.

Dar poate că cea mai mare schimbare din viața mea este că acum am oficial un amorez. Mi s-a spus că este la modă să mă refer la el ca la partenerul meu, iar eu încerc să mă obișnuiesc cu acest termen, deși de fiecare dată când îl folosesc, mă face să mă gândesc că am fi un soi de complici, ceea ce într-un anumit fel chiar am fost, deși nu am știut asta la momentul respectiv.

Când Juan Manuel a primit în cele din urmă permisul de muncă și s-a întors în bucătărie, domnul Snow i-a oferit propria cameră la hotel pentru cât de mult timp avea nevoie ca să se pună pe picioare. Dar seara și în weekenduri, când nu munceam, eu și Juan ne petreceam o grămadă de timp împreună. Mi-a luat ceva vreme să am pe deplin încredere că este ceea ce pare a fi – adică un om bun. Și cred că și lui i-a luat ceva timp să se convingă că la fel sunt și eu.

Am învățat să judec prietenii după faptele lor, iar faptele lui Juan vorbesc de la sine. Sunt lucrurile importante, precum acela că a fost alături de mine la tribunal și a spus că eu nu știam nimic despre activitățile ilegale care se petreceau la hotel. Dar sunt, de asemenea, și faptele mici, precum pungile de hârtie pe care le pregătește pentru mine și pe care le iau din bucătărie în fiecare zi exact la ora prânzului. În pungă se află un sendviș

delicios și o gustare dulce pe care el știe că o voi aprecia – fursecuri, ciocolată și, din când în când, o brioșă cu stafide și tărâțe.

Mai am și acum zile în care mă simt foarte tristă pentru Buni, iar când îi trimit mesaj lui Juan Manuel și îi spun că sunt necăjită, el răspunde imediat – *BRT! DGA!* Aduce un puzzle și-l facem împreună, sau mă ajută la curățenia zilnică. Dacă e ceva care îți poate ridica moralul mai mult decât o curățenie bună, acel lucru este o curățenie bună în compania cuiva. Iar eu, atunci când Juan Manuel e necăjit și îi este dor de familia sa, mă abțin să-i ofer șervețele. În schimb, ofer îmbrățișări și sărutări.

În urmă cu două luni, l-am întrebat pe Juan Manuel dacă vrea să se mute de la hotel la mine.

– Din rațiuni economice, am clarificat eu. Pe lângă altele.

– Sunt de acord doar dacă îmi este permis să spăl eu *toate* vasele.

Șovăitoare, am acceptat.

Am trăit foarte fericiți de atunci – împărțind chiria, pregătind mese împreună, sunându-i familia împreună, făcând cumpărături împreună, mergând la Olive Garden împreună... și altele. Juan Manuel împărtășește dragostea mea pentru platoul „Turul Italiei". Deseori jucăm un joc în care trebuie să alegem doar un preparat din „Turul Italiei"

pentru a-l mânca dacă într-o zi am naufragia pe o insulă pustie.

– Poți să alegi doar unul – pui parmigiana, lasagna sau fettucine Alfredo.

– Nu, nu pot să aleg. E imposibil, Molly.

– Dar trebuie. Trebuie să alegi.

– Nu pot să aleg. Mai degrabă aș muri.

– Eu aș prefera să rămâi în viață și să fii bine, mulțumesc foarte mult!

Ultima dată când am jucat jocul acesta, eram la Olive Garden. El s-a aplecat în față și m-a sărutat peste masă, exact sub lumina lustrei, făcând totul fără să își pună coatele pe masă, pentru că este genul acela de bărbat.

În seara aceasta, vom merge, doar noi doi, la Olive Garden. La urma urmei, avem motiv să sărbătorim. Ieri a fost o zi mare pentru amândoi. Am depus amândoi mărturie în procesul împotriva lui Rodney. Charlotte și-a petrecut săptămâni întregi pregătindu-ne pentru audiere, pentru fiecare întrebare dificilă pe care apărarea ar fi putut să ne-o arunce. Într-un final, Juan Manuel a apărut înaintea mea și a spus curții adevărul său îngrozitor și trist. Le-a spus cum documentele i-au fost luate, cum Rodney le-a amenințat viața, lui și membrilor familiei sale, cum a fost forțat să lucreze pentru Rodney și cum a fost ars în repetate rânduri. Până la urmă, nu

Juan Manuel a fost atacat în cadrul audierii. Eu am fost.

Chiar te aştepţi ca acest tribunal să creadă că nu ai ştiut nimic când literalmente ştergeai cocaină de pe mese în fiecare dimineaţă?

Este corect să spunem că tu *ai fost complicea domnului Black?*

Eşti prietenă cu Giselle? Din cauza aceasta o protejezi?

Am vrut să le spun că Giselle nu are nevoie de protecția mea, nu mai are, de când abuzatorul ei, domnul Black, a murit. Dar am învățat de la Charlotte că la tribunal, când o întrebare este insinuantă, nu trebuie să răspunzi. Și din moment ce nu voiam să mă fac de râs, i-am permis lui Charlotte să obiecteze. Iar eu nu am spus nimic.

Detectiva Stark a încercat de multe ori să o convingă pe Giselle să apară la tribunal, dar fără succes. Odată, a reușit să dea de ea la telefon. A localizat-o pe Giselle la un hotel din Saint-Tropez. Detectiva Stark a implorat-o să se întoarcă în țară și să depună mărturie. Ea a întrebat împotriva cui sunt acuzațiile, iar când a aflat că erau împotriva lui Rodney, nu a mea, a spus: „În nici un caz. Nu mă întorc".

– A spus de ce? am întrebat eu.

– A spus că ea și-a irosit suficient timp din viață cu bărbați vinovați. A spus că totul s-a schimbat pentru ea acum, că,

pentru prima dată în viață, este liberă. A spus că dacă nu o găsesc eu și nu îi servesc o citație, ea se va întoarce când o îngheța iadul. A spus, de asemenea, că eu eram detectivul, și nu ea, că este treaba mea să pun răufăcătorul după gratii.

Suna ca ceva ce ar spune Giselle. Aproape că o auzeam rostind cuvintele acelea.

În cele din urmă, am despus mărturie deși doar Juan Manuel putea corobora versiunea mea.

Se pare că m-am descurcat. Se pare că am avut o atitudine calmă la bară și judecătorul a observat asta. Charlotte spune că majoritatea martorilor se simt atacați acolo, și atunci ori se dezlănțuie, ori clachează.

Eu, una, sunt obișnuită cu jigniri și insinuări cu privire la caracterul meu. Sunt obișnuită cu turniruri verbale și împunsături, căci sunt ținta lor în fiecare zi, deseori fără ca eu să fiu conștientă de ele. Sunt obișnuită ca singurul mod de a mă apăra să fie cuvintele mele.

În principiu, nu mi-a fost greu să apar în instanță. Tot ce am avut de făcut a fost să ascult întrebările și să răspund oferind adevărul, adevărul meu.

Partea cea mai dificilă a fost atunci când Charlotte mi-a spus să povestesc curții tot ce îmi aminteam din ziua în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Le-am spus cum domnul Black

aproape că m-a dărâmat când a ieșit din apartament. Le-am spus cum am intrat mai târziu în acea zi și Giselle nu mai era acolo, cum am dat colțul spre dormitor și l-am văzut pe domnul Black zăcând acolo. Le-am spus despre fiecare detaliu pe care mi-l aminteam – băuturile de pe masa din living, seiful deschis, recipientul cu pastile vărsat pe jos, pantofii domnului Black aruncați pe podea, trei perne pe pat, în loc de patru.

– Trei perne, spune Charlotte. Câte sunt de obicei pe un pat la Regency Grand?

– Patru este standardul. Două tari, două moi. Și vă pot asigura, întotdeauna puneam patru perne curate pe acel pat. Sunt o persoană foarte atentă la detalii.

Un hohot înăbușit de râs a izbucnit în sala de judecată, și am știut că era pe seama mea. Judecătorul a cerut să se facă liniște, iar Charlotte m-a rugat să continui.

– Spune instanței, Molly. Ai văzut pe cineva în apartament sau pe coridoare, cineva care ar fi putut avea perna lipsă?

Aici a venit partea complicată, partea pe care nu am discutat-o cu nimeni, nici măcar cu Charlotte. Dar m-am pregătit pentru acest moment. Am exersat noapte de noapte, între număratul binecuvântărilor și cel al oilor.

Mi-am calmat privirea și vocea. Mi-am concentrat mintea pe sunetul plăcut al

propriului sânge. Il auzeam în urechi, pulsând grăbit, în sus și în jos, ca valurile rostogolindu-se pe o plajă îndepărtată. „Ce-i corect e corect, ce-i făcut e bun făcut."

– Nu eram singură. În cameră, am spus eu. Am crezut că sunt singură la început, dar nu eram.

Charlotte s-a rotit pe tocuri și s-a întors cu fața la mine.

– Molly, a spus ea. Despre ce vorbești?

Am înghițit în sec, apoi am vorbit.

– După ce am sunat la recepție prima dată, ca să cer ajutor, am pus receptorul jos. Apoi m-am întors spre ușa dormitorului. Și atunci am văzut.

– Molly, vreau să te gândești foarte bine înainte să vorbești, m-a sfătuit calm Charlotte, deși ochii săi erau larg deschiși și plini de îngrijorare. Îți voi adresa o întrebare, iar tu trebuie să spui adevărul absolut. Ce ai văzut?

Ținea capul întors ușor într-o parte, cu un aer contrariat.

– Pe peretele din celălalt capăt al camerei, chiar în fața mea, era o oglindă.

Am făcut o pauză și am așteptat ca Charlotte să se prindă. Nu i-a luat mult.

– O oglindă, a spus ea. Și ce se reflecta în ea?

– Prima dată, imaginea mea, chipul meu îngrozit holbându-se înapoi la mine. Apoi în spatele meu, în stânga, în

colțul întunecat de lângă dulapul lui Giselle, era... o persoană.

M-am uitat fix în ochii lui Charlotte. Mintea ei părea a fi o mașinărie complexă, citindu-mă, deliberând cum să procedeze.

– Și... această persoană ținea ceva? a întrebat ea.

– O pernă.

Murmure se ridică din sala de judecată ticsită de lume. Judecătorul a cerut din nou să se facă liniște.

– Molly, persoana pe care ai văzut-o în acel colț întunecat este prezentă astăzi în sala de judecată?

– Mă tem că nu m-aș simți în largul meu să răspund, am zis eu.

– Pentru că nu știi?

– Pentru că în acel moment precis, când m-am întors dinspre oglindă să arunc o privire direct spre silueta din colțul întunecat, am leșinat. Și când m-am trezit, persoana cu pricina nu mai era acolo.

Charlotte a încuviințat ușor din cap. Nu s-a grăbit.

– Bineînțeles, a spus ea. Ai un istoric de leșinuri, nu e așa, Molly? Detectiva Stark a declarat că ai leșinat o dată în fața ușii tale când te-au arestat și o dată la secție, corect?

– Da. Leșin când mă aflu sub o presiune extremă. Și cu siguranță m-am aflat sub o presiune extremă când am

fost arestată fără să fiu vinovată. De asemenea, am fost sub o presiune extremă când m-am uitat în oglindă și mi-am dat seama că nu eram singură în acea cameră de hotel.

Charlotte s-a apropiat de boxa martorilor. S-a oprit exact în fața mea.

– Ce s-a întâmplat când ți-ai revenit?

– Când mi-am recăpătat conștiența, am sunat la recepție pentru a doua oară. Dar nu mai era nimeni în cameră în acel moment. Doar eu. De fapt, eu și cadavrul domnului Black, am spus.

– Este posibil, Molly – nu spun că așa *a fost* –, dar este posibil ca persoana ascunsă în acel colț întunecat să fi fost Rodney Stiles?

Avocatul lui Rodney sare în picioare.

– Obiecție. Influențează martorul, a spus el.

– Se aprobă, a răspuns judecătorul. Doamnă avocat, doriți să reformulați întrebarea?

Charlotte a tăcut pentru o clipă, deși mă îndoiesc că a fost o pauză de gândire. Mi-am acordat acel timp ca să îl studiez pe Rodney. Avocatul său se aplecase spre el, șoptindu-i ceva la ureche. M-am întrebat cum eram numită în acel moment, nu că ar fi contat. Rodney purta ceea ce părea a fi un costum foarte costisitor. Înainte, mi se părea atât de chipeș, dar privindu-l atunci cu atenție,

nu mi-am putut imagina ce văzusem la el.

După un timp, Charlotte spune, în cele din urmă:

– Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

Apoi se întoarce spre mine.

– Mulțumesc, Molly.

Pentru un moment, am crezut că s-a terminat, apoi mi-am amintit că trecusem doar de jumătate. Avocatul lui Rodney a venit agale spre mine, oprindu-se exact în fața mea și privindu-mă de sus. N-a prea reușit să mă intimideze. Sunt obișnuită cu astfel de priviri. Viața m-a pregătit bine.

Nu-mi mai amintesc fiecare cuvânt care s-a spus, dar îmi amintesc că s-au atins aceleași subiecte, iar eu am reluat aceeași poveste, în același fel, de fiecare dată când am fost întrebată. Nu m-am poticnit nici măcar o dată pentru că este ușor să spui adevărul când știi ce este și ce nu este și când ți-ai trasat propria linie de demarcație. A existat un singur moment la audiere când avocatul lui Rodney m-a presat cu o forță deosebită.

– Molly, e ceva ce eu încă nu înțeleg în legătură cu povestea ta. Ai fost dusă în repetate rânduri la secția de poliție. Ai avut mai multe ocazii de a-i spune detectivei Stark despre silueta din colțul apartamentului, pe care ai văzut-o în acea zi. Să faci asta poate chiar te-ar fi

exonerat de vină. Și totuși, ai lăsat să-ți scape fiecare ocazie și nu ai menționat că ai văzut pe cineva în acea cameră. Nu ai spus nici un cuvânt despre asta. Și judecând după reacția avocatei tale, pare că nici dumneaei nu a știut nimic până azi. De ce, Molly? Pentru că, de fapt, nu era nimeni acolo, nu? Pentru că protejezi pe altcineva sau pentru că atunci când te-ai uitat în acea oglindă, tot ce ai văzut a fost propria ta figură vinovată, întorcându-ți privirea?

– Obiecție. Hărțuire. De cea mai joasă speță, a spus Charlotte.

– Se susține, mai puțin ultima parte, a spus judecătorul.

Oamenii șușotesc între ei în sala de judecată.

– Îmi voi reformula întrebarea, a spus avocatul lui Rodney. Ai *mințit-o* pe detectiva Stark când i-ai spus prima dată ce ai văzut în acea cameră de hotel?

– Nu am mințit, spun eu. Dimpotrivă. Cu toții ați citit transcrierile. Poate chiar ați urmărit înregistrarea video a mărturiei mele din prima zi în care am fost interogată în acea secție de poliție mizerabilă. Unul dintre primele lucruri pe care i le-am spus detectivei Stark, și nu în termeni incerți, a fost că atunci când mi-am anunțat sosirea în apartament, am crezut că mai era cineva acolo, cu mine. I-am cerut să noteze clar acest detaliu.

– Dar doamna detectiv a presupus în mod evident că te-ai referit la domnul Black.

– Și din cauza aceasta e periculos să-ți dai cu presupusul, am spus eu.

– Ah, a răspuns el în timp ce mergea înainte și înapoi prin fața boxei martorilor. Deci, ai omis să spui întregul adevăr. Ai refuzat să clarifici. Și asta este tot o minciună, Molly.

El a aruncat o privire spre judecător, care și-a înclinat bărbia în jos abia perceptibil. Am crezut că poate Charlotte va interveni, dar ea nu a făcut-o. Era liniștită și tăcută la pupitrul său.

– Și poți să ne luminezi, Molly, de ce ai eșuat – în nenumărate rânduri – să le clarifici investigatorilor afirmația ta cum că „mai era și altcineva în cameră" și că această persoană ținea în brațe o pernă?

– Pentru că eram...

– Erai ce, Molly? Îmi pari o persoană care rămâne rareori fără cuvinte, așa că du-ți ideea până la capăt. Aceasta este șansa ta.

– Nu eram sută la sută sigură ce era ceea ce văzusem. Am învățat să mă îndoiesc de mine și de percepțiile mele cu privire la lumea din jur. Îmi dau seama că sunt diferită, să știți, diferită de majoritatea oamenilor. Ceea ce percep eu nu este totuna cu ceea ce percepeți dumneavoastră. În plus, oamenii nu mă ascultă întotdeauna. Deseori mă tem că

nu voi fi crezută, că gândurile mele nu vor fi luate în considerare. Sunt doar o cameristă, un nimeni. Și ceea ce am văzut atunci a fost ca prin vis, deși acum știu că a fost real. Cineva a avut un motiv temeinic ca să-l ucidă pe domnul Black. Și nu am fost eu aceea, am spus.

M-am uitat la Rodney atunci, iar el s-a uitat la mine. Pe chipul lui se citea o expresie complet nouă. De parcă, pentru prima dată, mă vedea așa cum eram cu adevărat.

Sala a izbucnit și judecătorul a cerut încă o dată să se facă liniște. Mi-au fost adresate alte câteva întrebări, la care am răspuns, clar și politicos. Dar știam că nimic din ce aș mai spune nu va mai conta. Știam asta pentru că o vedeam pe Charlotte la pupitru. Iar ea zâmbea, un zâmbet nou pentru mine, unul pe care îl voi adăuga în catalogul din mintea mea, la litera V, de la „venerație". Am surprins-o, am luat-o complet pe nepregătite, dar nu am stricat lucrurile. Totul mergea în favoarea noastră. Asta spunea zâmbetul ei.

Și avea dreptate. Lucrurile au mers în favoarea noastră.

Pe când mă gândesc în urmă la asta, la tot ce s-a întâmplat în sala de judecată ieri, nu pot să-mi reține zâmbetul.

Revin cu picioarele pe pământ când le văd pe Sunitha și Sunshine îndreptându-se spre mine. Tocmai au ajuns pentru

începutul turei noastre. Își poartă impecabil uniformele și au părul prins în coc la spate. Stau în fața mea tăcute, lucru destul de obișnuit pentru Sunitha și foarte neobișnuit pentru Sunshine.

– Bună dimineața, doamnelor, spun eu. Sper că abia așteptați o nouă zi în care să readuceți camerele la starea lor impecabilă.

Tăcere. În cele din urmă, Sunshine vorbește.

– Dă-i drumul odată, spune-i!

Sunitha face un pas în față.

– Voiam să îți spun: ai prins șarpele. Iarba e curată acum, mulțumesc.

Nu știu exact ce încearcă să spună, dar îmi dau seama că îmi face un compliment.

– Cu toții ne dorim un hotel curat, nu-i așa?

– O, da, spune ea. Dacă-i curat, sunt și verzișori!

Asta mă încântă enorm pentru că citează ceva ce am spus eu în cadrul unui curs recent de formare a cameristelor. „Dacă muncim să facem curat, vom face și verzișori." Prin verzișori, am vrut să zic bani – bacșișuri, bancnote. Sunt încântată că ea și-a amintit.

– Bacșișuri mari azi și bacșișuri mari pe viitor! spune ea.

– Ceea ce e bine pentru toate, spun eu. Începem?

Și fără alte întârzieri, ne punem în spatele cărucioarelor și le împingem înainte.

Dar pe când ajungem la lifturi, telefonul îmi bâzâie în buzunar.

Ușile liftului se deschid.

– Luați-o voi două înainte. Îl iau pe următorul, spun eu.

Pleacă împreună, ceea ce îmi oferă un moment să îmi verific telefonul. Probabil e Juan Manuel. Deseori îmi trimite mesaje pe parcursul zilei, mărunțișuri care-mi aduc zâmbetul pe buze – o imagine cu noi mâncând înghețată în parc sau o veste de la familia lui de acasă.

Dar nu este Juan Manuel. E un e-mail de la bancă. Simt brusc cum mi se face stomacul ghem. Nu pot să suport gândul unei vești financiare proaste. Îl deschid și citesc mesajul:

„SANDY CAYMAN v-a trimis 10 000 USD. Suma a fost depozitată în mod automat în contul dumneavoastră".

Și sub „Mesaj special", trei cuvinte:

„Datorie de mulțumire".

La început, cred că trebuie să fie o greșeală. Dar apoi mi se aprinde un beculeț. Sandy Cayman. Plaje nisipoase. Insulele Cayman.

Giselle.

Giselle mi-a trimis un cadou. Și ea este acolo – pe insula ei preferată, în vila pe care și-a dorit-o atât de mult, o vilă pe

care i-a cerut domnului Black, cu doar câteva ore înainte de moartea lui, să o pună pe numele ei. Domnul Black a consimțit. A cedat. Asta a fost dezvăluit la tribunal de apărătorii lui Rodney. Când a părăsit apartamentul în ultima zi din viața lui, după ce a aruncat cu verigheta spre Giselle, s-a răzgândit. A luat actul de proprietate al vilei din Cayman din seif. S-a întâmplat să îl văd în buzunarul său de la piept când aproape că m-a dărâmat pe coridor. În ciuda scandalului cu Giselle, el a mers direct la avocații săi și a trecut vila pe numele ei. Aceasta a fost ultima afacere pe care a încheiat-o înainte de a se întoarce la hotel. Ceea ce explica o mulțime de lucruri...

Mi-am imaginat-o pe Giselle într-un șezlong la soare, primind în sfârșit ceea ce și-a dorit mereu, doar că nu în felul în care se aștepta. Cumva, avea și bani acum, chiar dacă nu erau banii domnului Black – bani pentru a-și plăti datoriile.

Ea mi-a trimis un cadou. Un cadou uriaș, care să-mi sporească Fabergé-ul.

Un cadou pe care nu aș ști cum să i-l înapoiez chiar dacă aș vrea.

Un cadoul pe care intenționam să-l folosesc într-un scop foarte bun.

EPILOG

Buni a spus mereu că adevărul este subiectiv, dar nu am înțeles ce înseamnă asta până când propria mea experiență de viață nu a demonstrat înțelepciunea ei. Acum înțeleg. Adevărul meu nu e același cu al tău pentru că nu avem aceleași experiențe.

„Suntem toți la fel, dar în moduri diferite."

Această noțiune mai flexibilă a adevărului este un lucru cu care pot să trăiesc – mai mult decât atât, este ceva ce îmi oferă multă alinare zilele acestea.

Învăț să fiu mai puțin literală, mai puțin radicală în privința celor mai multe lucruri. Lumea este cu mult mai frumoasă dacă o privești printr-o prismă colorată mai degrabă decât dacă o vezi strict în alb și negru. În această lume nouă, există loc pentru versiuni și variațiuni, pentru nuanțe de gri.

Versiunea adevărului pe care am spus-o la tribunal a fost exact asta – o versiune a experiențelor și amintirilor mele din ziua în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Adevărul meu subliniază și conferă prioritate perspectivei mele asupra lumii; focalizează ceea ce văd eu cel mai bine și întunecă ceea ce nu reușesc să înțeleg – sau ceea ce aleg să nu examinez îndeaproape.

Justiția este precum adevărul – tot subiectivă. Foarte mulți dintre cei care merită să fie pedepsiți nu își primesc niciodată răsplata cuvenită, în timp ce oameni buni, oameni modești sunt acuzați de infracțiuni pe care nu le-au comis. Este un sistem defect – justiția –, un sistem imperfect, încurcat, murdar. Dar dacă oamenii buni și-ar asuma responsabilitatea personală în cadrul justiției, nu am avea șanse mai mari de a curăța întreaga lume, de a-i trage la răspundere pe mincinoși, pe trădători, pe abuzatorii, pe cei care se folosesc de alții?

Nu îmi împărtășesc în mod deschis părerile asupra acestui subiect. Cui i-ar păsa? În fond, eu sunt doar o cameristă.

Când am apărut la tribunal, le-am povestit celor adunați despre ziua în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Am povestit așa cum am văzut eu lucrurile, cum le-am trăit eu, doar că am scurtat povestea. Da, am verificat dacă domnul Black are puls și am văzut că nu are. Am sunat jos, la recepție, ca să cer ajutor. M-am întors spre ușa de la dormitor și mi-am surprins imaginea în oglindă. Abia atunci mi-am dat seama că nu eram singură în cameră. Chiar era o siluetă stând în colț. O umbră neagră a căzut peste chipul persoanei, dar îi vedeam clar mâinile, și o pernă, strânsă la piept. Această imagine mi-a amintit atât de mult de mine și de Buni. Parcă

mă vedeam pe mine reflectată de două ori în oglindă. Atunci am leșinat.

Povestea continuă după asta. Cam ca într-un episod din *Columbo*: întotdeauna e ceva ce nu ai observat din prima.

Silueta din colț nu aparținea unui bărbat.

Când m-am trezit, eram pe podea, lângă pat. Cineva îmi făcea vânt cu un pliant de la hotel. După ce am tras de câteva ori aer în piept, vederea mi s-a limpezit. Era o femeie. De vârstă mijlocie, cu părul cărunt ținut pe spate de ochelarii de soare de pe cap. Avea o tunsoare bob dreaptă, îngrijită, cam ca și mine. Purta o bluză largă albă și pantaloni negri. Era aplecată peste mine, cu o privire îngrijorată. La început, nu i-am recunoscut chipul.

– Ești bine? m-a întrebat ea când a încetat să-mi mai facă vânt cu pliantul.

Primul meu instinct a fost să mă întind din nou după telefon.

– Te rog, a spus ea. Nu trebuie să faci asta.

M-am ridicat în capul oaselor, sprijinindu-mă cu spatele de noptieră. Ea a făcut doi pași înapoi, oferindu-mi spațiu, dar și-a ținut ochii asupra mea.

– Îmi pare foarte rău, am spus eu. Nu mi-am dat seama că este un alt oaspete în cameră. Dar trebuie...

– Nu trebuie să faci nimic. Te rog. Ascultă-mă înainte să pui mâna pe

telefon.

Nu părea furioasă și nici măcar încordată. Oferea doar o sugestie.

Am făcut așa cum mi s-a spus.

– Ai vrea un pahar cu apă? a întrebat ea. Și poate ceva dulce?

Nu eram pregătită să mă ridic. Nu aveam încredere în picioarele mele.

– Da, am spus eu. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

Ea a încuviințat scurt din cap și a părăsit camera. O auzeam scotocind prin living. Apoi am auzit robinetul curgând în baie.

Un moment mai târziu, s-a întors în dormitor, aplecându-se în fața mea. Mi-a înmânat un pahar cu apă, pe care l-am luat în mâinile mele tremurânde și am băut lacomă.

– Uite, a spus ea când am terminat, am găsit asta în căruciorul tău.

Era o bomboană de ciocolată de la servicii refuzate. Teoretic, nu era a mea și nu aveam voie să o mănânc, dar aceasta era o circumstanță cu totul ieșită din comun, iar doamna respectivă desfăcuse deja ambalajul.

– O să te simți mai bine, mi-a spus.

Mi-a dat bomboana de ciocolată, așezând-o direct în palma mea.

– Mulțumesc, am răspuns.

Mi-am pus toată bomboana pe limbă. S-a dizolvat instantaneu, zahărul făcându-și numărul de magie.

Doamna a așteptat un moment, apoi m-a întrebat:

– Pot să te ajut?

Și mi-a întins mâna.

Mi-am pus mâna tremurândă într-a ei și, ajutată în felul acesta, în momentul următor, stăteam în picioare, lângă ea. Vederea mi s-a limpezit și mai mult. Simțeam din nou podeaua solidă sub picioarele mele.

Am rămas pentru o clipă acolo, lângă pat, uitându-ne una la alta, nici una dintre noi neîndrăznind să-și mute privirea.

– Nu avem mult timp, a spus ea. Știi cine sunt?

Am analizat-o mai atent. Îmi părea vag familiară, dar totodată arăta ca oricare altă doamnă de vârstă mijlocie care frecventează hotelul.

– Scuzele mele, mă tem...

Și atunci mi-am amintit brusc chipul ei. Din ziare. Dintr-o scurtă întâlnire în lift. Era doamna Black. Nu cea de-a doua doamnă Black, ci prima doamnă Black, soția inițială.

– Ah, a spus ea în timp ce punea ambalajul bomboanei de ciocolată în buzunarul de la pantaloni. Începi să mă recunoști.

– Doamnă Black, îmi pare teribil de rău că mă amestec, dar chiar cred că fostul dumneavoastră soț... cred că domnul Black estemort.

Ea încuviințează lent din cap.

– Fostul meu soț era un trădător, și un hoț, și un abuzator, și un criminal.

Atunci am început să pun lucrurile cap la cap, abia atunci.

– Doamnă Black, am întrebat eu. Dumneavoastră l-ați... l-ați omorât pe domnul Black?

– Presupun că asta depinde de perspectiva din care privești, a spus ea. Eu cred că el s-a omorât singur, lent, de-a lungul timpului, că s-a infectat cu propria-i lăcomie, că ne-a furat mie și copiilor lui dreptul la o viață normală, că întruchipa corupția și răul în toate felurile cu putință. Cei doi fii ai mei sunt clonele lui, iar acum au ajuns niște narcomani care zboară din petrecere în petrecere, cheltuind banii tatălui lor. Iar fiica mea, Victoria, nu-și dorește decât să curețe afacerea familiei, să o conducă cu ceva decență, dar tatăl ei vrea să o dezmoștenească. Nu s-ar fi oprit până nu ne-ar fi lăsat pe mine și pe Victoria pe drumuri. Și asta chiar dacă ea deține patruzeci și nouă la sută din acțiuni. Mai bine zis, *deținea* patruzeci și nouă la sută din acțiuni. Acum va avea mai mult de atât...

S-a uitat la domnul Black, mort pe pat, și înapoi, la mine.

– Am venit doar să vorbesc cu el, să-l rog să-i acorde Victoriei o șansă. Dar când m-a poftit înăuntru, era beat,

înghițea pastile, de-abia vorbea, mormăia că Giselle e o curvă profitoare, exact ca mine, că amândouă eram niște parașute inutile, cele mai mari greșeli din viața lui. Era respingător și agresiv. Cu alte cuvinte, era el însuși.

A făcut o pauză.

– M-a apucat de încheieturi. O să am vânătăi.

– La fel ca Giselle, am spus eu.

– Da. La fel ca noua și îmbunătățita versiune a doamnei Black. Am încercat să o avertizez. Pe Giselle. Dar nu m-a ascultat. Prea tânără ca să înțeleagă.

– Și pe ea o lovește, am spus eu.

– De-acum n-o să se mai întâmple, a răspuns ea. Mi-ar fi făcut și mai mult rău, dar a început să-și piardă suflul și să gâfâie. Mi-a dat drumul la încheieturi. Apoi s-a împleticit spre pat, și-a aruncat pantofii și s-a întins, exact așa.

Ochii îi cad pe perna de pe podea, apoi în altă parte.

– Spune-mi, a zis ea. Simți vreodată că lumea asta e cu susu-n jos? Că răufăcătorii prosperă și oamenii buni au de suferit?

Parcă îmi citește cele mai profunde gânduri. Mintea mea parcurge o listă scurtă cu cei care au luat de la mine pe nedrept și m-au făcut să sufăr – Cheryl, Wilbur... și un bărbat pe care nu îl voi întâlni niciodată, propriul meu tată.

– Da, am spus eu. Asta simt tot timpul.

– Și eu, a răspuns ea. Din experiența mea, sunt momente când un om bun trebuie să facă un lucru nu tocmai corect, dar alegerea sa este cea corectă.

Da, avea dreptate.

– Și dacă de data aceasta ar fi altfel? a întrebat ea. Dacă am rezolva noi problemele și am echilibra balanța? Cum ar fi dacă nu m-ai fi văzut? Cum ar fi dacă eu aș ieși pur și simplu din hotel și nu aș mai privi în urmă?

– Ați fi recunoscută, nu e așa?

– Dacă oamenii chiar ar citi ziarele care le sunt livrate la ușă, dar mă îndoiesc că o fac. Sunt în general invizibilă. O femeie între două vârste, cu părul cărunt, în haine largi și cu ochelari de soare, care iese din Regency Grand pe ușa din spate. Un nimeni, practic.

Invizibilă în prim-plan, exact ca mine.

– Ce ați atins? o întreb.

– Pardon?

– Când ați intrat în apartament, ce ați atins?

– Oh, am atins mânerul și probabil și ușa. Cred că am pus o mână pe biroul de lângă ușă. Nu m-am așezat. Nu am putut. El mă urmărea prin cameră, țipând și împroșcându-mă în față. M-a apucat de încheieturi, așa că nu cred că eu l-am atins efectiv pe el. Am luat perna de pe pat și... Cam atât, cred.

Am rămas amândouă tăcute pentru o clipă, holbându-ne la perna de pe podea.

M-am gândit din nou la Buni. Nu am înțeles-o atunci pe deplin, dar în acel moment, alături de doamna Black, am înțeles limpede – cum mila ia diferite forme.

M-am uitat în sus la ea, la această femeie care era practic o străină pentru mine și care îmi semăna atât de mult.

– Ei nu vor veni, a spus ea. Cei pe care i-ai sunat mai devreme.

– Nu, nu vor veni. Nu ascultă cum trebuie. Nu pe mine. Va trebui să sun din nou.

– Acum?

– Nu, nu încă. Nu am știut ce altceva să mai spun. Picioarele mi-au înlemnit, așa cum mi se întâmplă când sunt neliniștită. Ați face bine să plecați, am spus în cele din urmă. Nu vreau să vă rețin, am zis, schițând o mică plecăciune.

– Și ce vei face? Când voi pleca?

– Voi face ce fac mereu. Voi curăța totul. Voi lua paharul meu de apă. Voi șterge mânerul și biroul. Voi lustrui robinetul de la baie. Voi pune acea pernă de pe pod în coșul cu lucruri murdare. Va fi curățată la subsol și readusă la starea sa impecabilă. Nimeni nu va ști că a fost aici.

– Așa cum nici despre mine nu se va ști?

– Exact, am spus eu. Și după ce voi readuce acele mici zone din apartament la starea lor impecabilă, voi suna din nou

la recepție și voi repeta solicitarea mea urgentă de ajutor.

– Nu m-ai văzut niciodată, a spus ea.

– Nici dumneavoastră nu m-ați văzut niciodată, am răspuns eu.

Apoi ea a plecat. A ieșit pur și simplu din dormitor și apoi pe ușa apartamentului. Nu m-am mișcat până nu am auzit ușa de la intrare închizându-se în urma ei.

Atunci am văzut-o ultima dată pe doamna Black, pe prima doamnă Black. Sau nu am văzut-o. Atât de multe lucruri depind de perspectiva din care privești.

De îndată ce a plecat, am curățat lucrurile așa cum am spus că o voi face. Am pus perna pe care o lăsase în urmă în coșul de rufe din căruciorul meu. Am sunat la recepție, pentru a doua oară, de îndată ce mi-am revenit în simțiri, exact așa cum am spus la tribunal. Și în cele din urmă, câteva minute mai târziu, au sosit și ajutoarele.

Dorm bine acum noaptea, poate mai bine ca niciodată, pentru că stau întinsă lângă Juan Manuel, cel mai drag prieten din întreaga lume. El doarme profund, la fel ca Buni – adoarme înainte să atingă perna. Ne cuibărim împreună sub cuvertura cu steaua solitară a lui Buni pentru că unele lucrurile sunt mai bune dacă se păstrează la fel, în timp ce alte lucruri sunt mai bune atunci când se

schimbă puțin. Am dat jos de pe pereții din jurul nostru tablourile lui Buni cu peisaje, înlocuindu-le cu poze înrămate, cu mine și Juan Manuel.

Îi ascult răsuflarea, precum valurile care se rostogolesc pe țărm – înainte și înapoi. Și îmi număr binecuvântările. Sunt atât de multe încât este înfricoșător. Știu că am conștiința curată pentru că reușesc să număr din ce în ce mai puține binecuvântări în fiecare noapte înainte să mă cufund în vise plăcute. Mă trezesc învigorată și veselă, pregătită să trăiesc din plin o nouă zi.

Dacă am învățat ceva din toate acestea, acel lucru e că există o forță în mine de care nu am știut niciodată. Întotdeauna am știut că am forță în mâinile mele – să fac curat, să șterg mizeria, să igienizez și să dezinfectez, să așez lucrurile în ordine. Dar acum știu că există forță și în altă parte – în mintea mea. Și în inima mea, de asemenea.

Buni a avut dreptate în cele din urmă. Despre toate acestea. Despre tot.

Omul cât trăiește învață.

Oamenii sunt un mister de nerezolvat.

Viața are un fel al ei de a așeza lucrurile.

Totul va fi bine într-un final. Dacă nu e bine, nu e finalul.

MULȚUMIRI

E nevoie de un sat întreg ca să publici o carte. Mulțumirile mele se îndreaptă către următorii oameni extraordinari din satul meu:

Agenta mea vizionară Madeleine Milburn, o persoană care-ți împlinește cu adevărat visurile, și echipa sa de la Madeleine Milburn Literary TV & Film Agency, în special Liane-Louise Smith, Liv Maidment, Giles Milburn, Georgina Simmonds, Georgia McVeigh, Rachel Yeoh, Sophie Péllisier, Emma Dawson și Anna Hogarty.

Redactorii mei inspirați care m-au susținut continuu și inteligent, Hilary Teeman de la Penguin Random House U.S., Nicole Winstanley de la Penguin Random House Canada și Charlotte Brabbin de la HarperFiction UK. Voi faceți ca totul să fie mai bine.

Multe, multe edituri remarcabile, de pe piețele din întreaga lume, care aduc această carte cititorilor.

În Canada, mulțumirile mele speciale se îndreaptă către Kristin Cochrane, Tonia Addison, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Scott Sellers și Marion Garner.

În Statele Unite, Caroline Weishuhn, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Kara Welsh, Cindy Berman, Erin Korenko, Elena Giavaldi, Paolo Pepe, Jennifer

Garza, Susan Corcoran, Quinne Rogers și lui Debbie Aroff.

În Regatul Unit, Kimberley Young, Kate Elton, Lynne Drew, Isabel Coburn, Sarah Munro, Alice Gomer, Hannah O'Brien, Sarah Shea, Rachel Quinn, Jennifer Harlow, Ben Hurd și Grace Dent.

Magicienii filmului cu care sunt norocoasă să lucrez – Josie Freedman și Alyssa Weinberger de la ICM Partners, Chris Goldberg de la Winterlight Pictures, Jeyun Munford și Christine Sun de la Universal Pictures și Josh McLaughlin de la Wink Pictures.

Kevin Hanson și întreaga echipă din trecut și din prezent de la Simon & Schuster, în special Sarah St. Pierre, Brendan May, Jessica Scott, Phyllis Bruce, Laurie Grassi, Janie Yoon, Justin Stoller, Jasmine Elliott, Karen Silva, Felicia Quon, Shara Alexa, Sherry Lee, Lorraine Kelly, David Millar, Adria Iwasutiak, Alison Callahan, Jen Bergstrom și Suzanne Baboneau. Voi sunteți oamenii mei – oamenii cărților. Să ne bucurăm ca niște copii atunci când despachetăm primele exemplare și să fim încântați descoperindu-le pe rafturi în cele mai neașteptate locuri.

Profesioniștii din industrie și sfătuitorii mei Adrienne Kerr, Marianne Gunn O'Connor, Keith Shier și Samantha Haywood.

Carolyn Reidy, care îmi lipsește teribil. Speram să putem discuta despre această carte pentru că notițele tale au fost exact ca tine – directe și nemaipomenite. Oriunde ai fi, știu că încă citești.

Autorii mei, pentru că m-ați învățat tot ce știu despre scris și pentru privilegiul grozav de a lucra la cărțile voastre. Mulțumiri speciale, Ashley Audrain, Samantha M. Bailey și Karma Brown, pentru sprijinul timpuriu, atunci când aveam cea mai mare nevoie.

Adria Iwasutiak, publicist extraordinar și prieten loial în timpul și după tipărire.

Jorge Gidi Delgadillo și Sarah Fulton, cu dragoste și recunoștință pentru că ați mers cu mine într-o călătorie extraordinară și pentru împărtășirea dragostei pentru povești încă de la începuturile noastre.

Pat și Feriel Pagni, cititori pasionați și noi membri ai familiei, dragi inimii mele.

Prietenii mei, în special Zoe Maslow, Roberto Verdecchia, Ed Innocenzi, Aileen Umali și Eric Rist, Ryan Wilson și Sandy Gabriele, Jimena Ortuzar, Martin Ortuzar și Ingrid Nasager – le mulțumesc stelelor mele norocoase pentru că vă am pe voi toți.

Mătușa Suzanne, persoana care face curat cel mai bine și cea mai iubitoare mătușă pe care o poate avea o nepoată.

Tony Hanyk, primul și cel mai drăguț cititor al meu și partenerul meu iubitor în multe aventuri glorioase (da, glorioase).

Și în cele din urmă, mulțumirile mele speciale se îndreaptă spre familia mea, Pronovost, pentru că m-au făcut cine sunt – Jackie și Paul, mama și tatăl meu; Dan și Patty, fratele și cumnata mea; Devin și Joane, nepotul și nepoata mea. Să ne spunem poveștile mult timp de acum încolo și tot atât să le trăim.